

813.083
ร 235 ค
ร. 3

คณอเมริกันผิวดำในนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาโท

ชง

ระเบียบ สันติวงศ์ไชย

ร 1 พ.ศ. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2532

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178753

คนอเมริกันผิวดำในนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์

บทคัดย่อ

ของ

ระเบียบ สันติวงศ์ไชย

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2532

ปริญญานิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์สถานภาพทางสังคม และเศรษฐกิจของคนค้าใน
นวนิยาย 5 เรื่องของวิลเลียม ฟอล์กเนอร์โดยวิเคราะห์ในแง่ต่อไปนื้คือ บทบาทของคนผิวดำ
การยอมรับคนผิวดำในสังคม การศึกษา และโอกาสในการศึกษา สภาพโดยทั่ว ๆ ไปในทางเศรษฐกิจ
โอกาสในการหางานหาความก้าวหน้า และรายได้ของคนผิวดำ

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้ คนผิวดำต้องแสดงบทบาทตามที่สังคมผิวขาวกำหนด คนผิวดำที่
แสดงการโต้ตอบด้วยการโกรธแค้น และหยิ่งยะโสกับคนผิวขาวจะได้รับการกระทำที่ทารุณเป็นการ
ตอบแทน สำหรับคนผิวดำที่ฆ่าคนผิวขาวตายจะถูกประหารชีวิตอย่างโหดเหี้ยมทุกคน ความรู้สึก
เกลียดชัง และอคติของคนผิวขาวมีรากฐานอยู่บนความเชื่อที่ว่าคนผิวดำเป็นคนชั่วร้ายที่ใครเกี่ยวข้อง
ด้วยก็จะมีอันเป็นไป สำหรับด้านการศึกษานั้นคนผิวดำได้รับการศึกษาน้อยมาก กล่าวในด้านเศรษฐกิจ
คนผิวดำยังคงอาศัยอยู่ในกระท่อมเดิมของตนในสมัยเป็นทาส และรวมกันอยู่ในย่านของคนดำ ซึ่ง
ขาดแคลนสาธารณูปโภคทั้งน้ำ และไฟ รายได้จำนวนเล็กน้อยของคนผิวดำส่วนใหญ่ได้มาจากการเป็น
กรรมกรตามโรงงานอุตสาหกรรม งานที่ทำมักจะเป็นงานชั้นต่ำที่ใช้แต่แรงกาย ไม่ต้องการความรู้
จากการเล่าเรียนในโรงเรียนแต่อย่างใด

BLACK AMERICANS IN WILLIAM FAULKNER'S NOVELS

AN ABSTRACT

BY

RABIAB SANTATIWONGCHAI

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February, 1989

The purpose of the thesis was to analyse the social and economic status of the black Americans in William Faulkner's five novels with emphasis on five aspects their role, acceptance, education, careers and incomes.

The findings were : the black Americans must go on living under the authority of the whites. The blacks would be violently punished if they were not easily subdued. They would be severely lynched for killing the whites. In accordance with the belief that the blacks were cursed by God, the whites tried to keep away from them. Generally the black Americans had low education. Most of them were illiterate, and only a few could be graduated from universities. As for their economic condition including houses, clothes, food, and other neccessities of lives, the black Americans still lived in their old cabins lasting from the slave period in the "Freedman Town" in the south or "Ghetto" in the north. There were neither electric lamps nor running water there. Their small incomes were mostly from being workers in the factories. The work was hard, full of danger, and requires hard labors.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

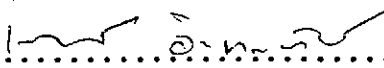
.... ประธาน

(รศ. เสาวนีย์ อินทรภักดี)

.... กรรมการ

(อ. สัทสสี สมุทรโคจร)

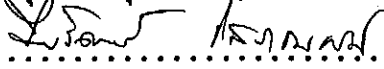
คณะกรรมการสอบ

.... ประธาน

(รศ. เสาวนีย์ อินทรภักดี)

.... กรรมการ

(อ. สัทสสี สมุทรโคจร)

.... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ. ปิยรัตน์ โสภณพิศ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ. ดร. สมพร บัวทอง)

วันที่ ..๙.. เดือน ..มิถุนายน... พ.ศ. 2532

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความรู้จากรองศาสตราจารย์ เสาวณี อินทรภักดี และอาจารย์สุทนต์ สุมทรโคจร ที่ได้ให้คำแนะนำและชี้แนะทางการทำปริญญานิพนธ์อย่างดียิ่ง ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสองเป็นอย่างสูงที่ให้ความช่วยเหลือ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ปิยรัตน์ โสภณพิศ ที่กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่าเพิ่มเติมทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณครูอาจารย์ของโรงเรียนบางบัววิทยาكم จังหวัดสมุทรปราการ ที่ให้ความอนุเคราะห์สอนแทนมาตลอดระยะเวลาที่ลาศึกษาต่อ

ขอขอบพระคุณ คุณสุโชติ สันตติวงศ์ไชย ที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจจนงานนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และขอขอบคุณบุคคลที่เป็นพลังใจให้ผู้วิจัยมุ่งมั่นฝ่าฟันอุปสรรค คือ คุณพ่อ คุณแม่ และญาติพี่น้องทุกคน

ความดีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแด่เพื่อนผู้เฝ้าหาความรู้ทั้งมวล

ระเบียบ สันตติวงศ์ไชย

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	7
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	7
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2	สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของคนผิวดำ ค.ศ. 1865 - 1965 ช่วงประวัติ	
	ผลงาน และเรื่องย่อนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์กเนอร์	20
	สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของคนผิวดำทางภาคเหนือ	20
	สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของคนผิวดำทางภาคใต้	23
	สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของคนผิวดำที่อพยพไปอยู่ในภาคเหนือ	29
	ช่วงประวัติของวิลเลียม ฟอล์กเนอร์	38
	เรื่องย่อนวนิยายที่นำมาวิเคราะห์	60
	<u>Intruder in The Dust.</u>	60
	<u>Absalom, Absalom!</u>	63
	<u>Light in August.</u>	65

<u>The Unvanguished.</u>	67
--------------------------------	----

<u>Go Down, Moses.</u>	68
------------------------------	----

3 วิเคราะห์สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของคนผิวดำในงานประพันธ์ของวิลเลียม

พอลคเนอร์	71
-----------------	----

สถานภาพทางสังคมของคนผิวดำ	72
---------------------------------	----

บทบาทของคนผิวดำในสังคม	72
------------------------------	----

การยอมรับคนผิวดำในสังคม	90
-------------------------------	----

การศึกษาและโอกาสในการศึกษาของคนผิวดำ	135
--	-----

สถานภาพทางเศรษฐกิจของคนผิวดำ	157
------------------------------------	-----

สภาพโดยทั่วไปในทางเศรษฐกิจ	158
----------------------------------	-----

โอกาสในการหางานทำ ความก้าวหน้า และรายได้	168
--	-----

4 สรุปผลการศึกษาก่อนหน้า และข้อเสนอแนะ	181
--	-----

บรรณานุกรม	191
------------------	-----

บทนำ

บทนำ

อเมริกาเป็นประเทศที่ประกอบด้วยชนหลายเชื้อชาติซึ่งเดินทางจากส่วนต่าง ๆ ของโลก เข้ามายังรวมกันอยู่ในดินแดนแห่งนี้ ชนผิวดำเป็นชนกลุ่มหนึ่งที่เข้ามาอยู่ในอเมริกา แต่เข้ามาโดยมิได้สมัครใจ คนผิวดำเหล่านี้ถูกนำมาขายเป็นทาสอยู่ทางตอนใต้ของอเมริกาเป็นเวลานานกว่าสองศตวรรษ เรื่องราวชีวิตความเป็นอยู่และความทุกข์ยากของคนผิวดำ จึงเป็นวัตถุดิบสำคัญในการเขียนนวนิยายของนักประพันธ์ทั้งผิวขาวและผิวดำมาเป็นเวลาช้านาน นักประพันธ์เหล่านี้ให้ภาพของตัวละครผิวดำแตกต่างกันตามทัศนะและประสบการณ์ของนักประพันธ์แต่ละคน นักประพันธ์ผิวขาวที่เขียนเรื่องราวของคนผิวดำ เช่น แฮร์เรียต บีเชอร์ สโตว์ (Harriet Beecher Stowe) เขียนเรื่อง Uncle Tom's Cabin. เป็นเรื่องราวชีวิตอันทุกข์ทรมานของคณิกาคนหนึ่ง เป็นที่เชื่อกันว่านวนิยายเรื่องนี้มีผลทำให้เกิดสงครามกลางเมืองอเมริกา (Civil War) ซึ่งเป็นการต่อสู้กันระหว่างความต้องการให้เลิกทาส และความต้องการให้เลิกทาส (อรสา รอดบำรุง. 2528 : ๕) นักเขียนผิวขาวอีกท่านหนึ่งคือ ซามูเอล แลง คลีเมนส์ (Samuel L. Clemens. 1835 - 1940) เจ้าของนามปากกา มาร์ก ทเวน (Mark Twain) ได้เขียนเรื่อง Huckleberry Finn. โดยให้มีตัวละครผิวดำชื่อ จิม (Jim) ซึ่งเป็นทาสหลบหนีมา ผู้อ่านในเวลานั้นให้ความสนใจต่อจิมมาก เนื่องจากจิมเป็นทาสผิวดำที่คิดหนึ่ง เขาใฝ่ฝันที่จะมีอิสรภาพ แต่เขาก็ไม่ได้เสรีภาพตามที่ตนปรารถนา เนื่องจากถูกนายจับกลับไปเป็นทาสอีกครั้ง คลีเมนส์เป็นนักเขียนคนหนึ่งในบรรดานักเขียนกลุ่มแรก ๆ ของภาคใต้ที่ให้ภาพของคนผิวดำที่น่าเห็นอกเห็นใจเช่นนี้ไว้ในนวนิยายของเขา (Meltzer. 1965 : 102 - 103) นอกจากนี้ โจเอล แชนด์เลอร์ แฮร์ริส (Joel Chandler Harris. 1848 - 1908) ได้เขียนนวนิยายตลกเชิงเสียดสีสังคม โดยอาศัยนิทานพื้นบ้านที่เขา

ได้ฟังจากคนผิวดำเป็นโครงเรื่อง มีตัวละครเอกเป็นกระต่ายคำที่อ่อนแอที่สุด ไม่สามารถทำอันตรายใครได้เลยแม้แต่น้อย แต่ต้องตกอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เสือ หมี และสัตว์ร้ายอื่น ๆ ทุกครั้งที่บรรดาสัตว์ร้ายเหล่านี้ใช้เล่ห์เพทุบายจะจับเจ้ากระต่าย มันก็จะใช้ปัญญาหนีรอดไปได้ทุกครั้ง แฮร์รี่ต้องการให้ผู้อ่านได้เห็นความทุกข์ของกระต่ายที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นตัวแทนของชนผิวดำที่ต้องมีชีวิตอยู่ท่ามกลางความอยุติธรรมนานาประการจากคนผิวขาว (Halleck. 1939 : 320 - 323)

ในช่วงเวลาที่เป็นทาส คนผิวดำไม่รู้หนังสือ อ่าน-เขียนไม่ได้ คนผิวดำได้แต่บรรยายความทุกข์ยาก ความคับแค้น และความท้อถอยไว้ในเพลงที่พวกเขาร้อง เป็นเพลงที่มีท่วงทำนองหุ้มคำ แฝงไว้ด้วยความเศร้าสร้อยที่เรียกกันว่า "The blues" อันเป็นเรื่องมีอย่างเดียวกับที่คนผิวดำใช้บรรยายความทุกข์ทรมาน และการกดขี่ที่ได้รับจากการตกเป็นทาสของคนผิวขาว (Davis. 1975 : 189 - 206)

เมื่อสงครามกลางเมืองยุติลง รัฐบาลอเมริกันได้จัดการศึกษาสำหรับคนผิวดำขึ้น ทำให้เกิดนักเขียนผิวดำหลายคน นวนิยายที่เขียนโดยนักเขียนอเมริกันนี้ก่อตั้งแต่ช่วงปลายศตวรรษที่ 19 จนถึงราวปี ค.ศ. 1940 จะมีลักษณะที่สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นทาส การอพยพครั้งยิ่งใหญ่จากทางใต้ไปสู่ทางเหนือของผู้ที่เคยเป็นทาส และสภาพที่อยู่อาศัยอันเลวร้ายของคนผิวดำ (The Black Ghetto) ในย่านอุตสาหกรรมทางเหนือ นวนิยายในช่วงนี้จะสร้างอารมณ์สะเทือนใจ แสดงให้เห็นความสิ้นหวังและความเจ็บปวดของคนผิวดำ ริชาร์ด ไรท์ (Richard Wright) เป็นผู้เ้าในการเขียนนวนิยายลักษณะนี้ (Bone. 1966 : 152) ไรท์หยิบยกเอาปัญหาเรื่องทิว ปัญหาเรื่องชาติพันธุ์ และความไม่เสมอภาคมาเป็นแก่นของเรื่อง นวนิยายอิงชีวประวัติเรื่อง The Black Boy. ของเขา พูดถึงเด็กหนุ่มผิวดำคนหนึ่งที่ต้องการเสรีภาพ และกล่าวถึงความรู้สึกอับอายที่ต้องเกิดมาเป็นคนผิวดำ ไรท์เขียนถึงความโกรธแค้นของคนผิวดำที่มีต่อความอยุติธรรมที่ได้รับจากคนผิวขาว (Life. 1976 : 174) แต่สำหรับนักเขียนอเมริกันนี้โครอย่าง เจมส์ บาลด์วิน (James Baldwin) เขาไม่เห็นด้วยกับนวนิยายที่มุ่งสร้างอารมณ์สะเทือนใจโดยให้ผู้อ่านเห็นแต่ความลำบากยากแค้นของคนผิวดำอย่างเดียว นวนิยายของเขาจึงค่อนข้างจะเป็นจริง เขียนขึ้นจากประสบการณ์

ของเขาเอง และให้อารมณ์สะเทือนใจได้โดยมิต้องย้าถึงความทุกข์ยากของคนผิวดำแต่อย่างใด
(อรสา รอดบารุง. 2528 : 3 - 4)

แต่สำหรับคนผิวขาวแล้ว ทาสที่ได้รับการปลดปล่อย (Freedman) ภายหลังจากสงครามกลางเมืองนั้นมิใช่เป็นคนผิวดำที่ทุกข์ยากอีกต่อไป ดังที่นิตยสารที่มีชื่อเสียง เช่น นิวยอร์กไทม์ (New York Time) และฮาร์เปอร์ (Harper) ได้เสนอภาพของคนดำที่โง่เง่า เป็นตัวตลก เกียจคร้าน และเป็นอาชญากร ไม่ว่าจะเป็นแบบบรรณาธิการ ภาพข่าว และการ์ตูน ล้วนแล้วแต่เสนอภาพของคนผิวดำในลักษณะเช่นนี้ทั้งสิ้น (Meltzer. 1965 : 127) เชอร์วูด แอนเดอร์สัน (Sherwood Anderson) เป็นนักเขียนผิวขาวคนหนึ่งที่มองคนผิวดำในลักษณะเช่นนี้ นวนิยายเรื่อง Dark Laughter ของเขา เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนผิวดำที่น่าหัวเราะเยาะ ไม่ใส่ใจต่อสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น และเกียจคร้านตามแบบฉบับของคนผิวดำในสายตาของคนผิวขาว (Matthews. 1978 : 287-A)

① ในบรรดานักเขียนที่มีชื่อเสียงทั้งผิวขาวและผิวดำที่เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับภาคใต้ในราวปลายศตวรรษที่ 19 ถึงราวต้นศตวรรษที่ 20 นั้น วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ (William Faulkner. 1897 - 1962) เป็นนักเขียนผิวขาวคนหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่าให้ภาพที่เป็นจริงของคนผิวดำ เวจเจอร์ (Wager. 1968 : 263) กล่าวว่า ฟอล์คเนอร์เป็นยักษ์ใหญ่ในวงวรรณกรรมของภาคใต้ที่สร้างตัวละครผิวดำที่มีลักษณะเป็นมนุษย์ เป็นตัวละครที่มีพฤติกรรมหลายด้าน (Rounded Character) ตัวละครผิวดำเหล่านี้พยายามต่อสู้ความอยุติธรรมโดยใช้สันติวิธี

ฟอล์คเนอร์ เป็นทั้งกวี นักวาดภาพ นักเขียนนวนิยาย ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ (Pulitzer Prize) และรางวัลโนเบลสาขาวรรณคดี (Nobel Prize in Literature) และยังเป็นนักเขียนบทภาพยนตร์ของฮอลลีวู้ด ฟอล์คเนอร์เกิดและใช้เวลาส่วนใหญ่เกือบตลอดชีวิตของเขาอยู่ในเมืองอ็อกซ์ฟอร์ด ซึ่งเป็นบ้านเกิดของเขาทางภาคใต้สุด (Deep South) ของอเมริกา ฟอล์คเนอร์จึงได้รับการยกย่องว่าเป็นนักเขียนเรื่องราวชีวิตภาคใต้ที่ดีที่สุดคนหนึ่ง (ฉันทนา ไชยชิต. 2523 : 76 - 79) ✓

อัลเบิร์ต เมอร์เรย์ (Albert Murrey) นักวิจารณ์ผิวขาว และราล์ฟ เอลลิสัน (Ralph Ellison) นักเขียนและนักวิจารณ์ผิวดำ ยกย่องฟอล์กเนอร์มาก ในการที่ฟอล์กเนอร์ให้ภาพที่เป็นจริงของคนผิวดำ ตัวละครผิวดำทำหน้าที่ในการตอบสนองความต้องการของคนผิวขาว เพื่อรักษาสันติในความขัดแย้งเรื่องเชื้อชาติ ตัวละครเช่นนี้ไม่มีปรากฏให้เห็นในนวนิยายของนักเขียนคนใด นอกจากในนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์กเนอร์ ตัวละครผิวดำของเขาส่วนใหญ่จะออกตอนและตั้งมั่นอยู่ในความสงบ ดิลเซย์ (Dilsey) ตัวละครผิวดำในเรื่อง The Sound and The Fury. เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการใช้ขนติ และความสุภาพในการรักษาสันติภาพ (Gayle. 1976 : 158)

เอลลิสัน (Ellison. 1969 : 115 - 131) ยกย่องให้ มาร์ค ทเวน (Mark Twain) เฮมมิงเวย์ (Ernest Hemingway) และฟอล์กเนอร์ (William Faulkner) เป็นนักประพันธ์ที่เป็นตัวแทนของคนผิวดำ โดยเฉพาะฟอล์กเนอร์ เอลลิสันกล่าวว่า แม้ว่าในตอนแรก ฟอล์กเนอร์จะบิดเบือนภาพของคนผิวดำเพื่อให้เข้ากันกับเรื่องเล่าลือที่ฟอล์กเนอร์เคยได้ยินได้ฟังมาก็ตาม แต่ในตอนหลังฟอล์กเนอร์ก็พร้อมที่จะเผชิญกับความเป็นจริง โดยสร้างภาพของคนผิวดำทั้งดีและชั่ว เป็นแกนผิวดำที่มีชีวิตจริง เอลลิสันกล่าวว่า ฟอล์กเนอร์ไม่เหมือนกับนักเขียนผิวขาวบางคน ที่มุ่งสร้างภาพของคนผิวดำที่แสนต่ำต้อย น่าขบขัน น่าหัวเราะเยาะ หรือนักเขียนผิวดำบางคน ที่มุ่งสร้างภาพของคนผิวดำเสียเลอเลิศจนราวกับเหวตวจุลิงมาเกิด จนบางครั้งต้องตั้งคำถามว่า ตัวละครผิวดำในนวนิยายเหล่านี้เป็นตัวแทนของอะไรกัน แต่ฟอล์กเนอร์ให้ภาพของคนผิวดำในฐานะที่เป็นตัวแทนของมนุษย์ มีดี มีเลว มีศักดิ์ มีความคิด และมีจิตใจ ซึ่งนักเขียนผิวขาวส่วนใหญ่ก็จะไม่ใคร่ให้ภาพของคนผิวดำที่มีชีวิตเช่นนี้

ซิสเนย์ (Sisney. 1980 : 4045-A) ศึกษานวนิยายของวิลเลียม ฟอล์กเนอร์ และนวนิยายที่เขียนขึ้นโดยนักเขียนผิวดำ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งที่เป็นแกนผิวขาวและผิวดำ อ่านนวนิยายที่เขียนโดยนักเขียนเหล่านี้ โดยไม่ดูชื่อผู้เขียน ปรากฏผลว่า กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ไม่สามารถแยกได้เลยว่านวนิยายเรื่องใดเขียนโดยนักเขียนผิวขาว และนวนิยายเรื่องใดเขียนโดยนักเขียนผิวดำ

ฟุต (Foote. 1977 : 51) กล่าวถึงทัศนคติของฟอล์คเนอร์ที่มีต่อการต่อสู้เพื่อสิทธิของคนผิวดำ ฟอล์คเนอร์มีความเห็นอกเห็นใจคนผิวดำมาก และพร้อมที่จะต่อสู้เพื่อสิทธิของคนผิวดำ ฟอล์คเนอร์ได้ยื่นมือเข้าไปในสถานการณ์ที่ละเอียดละน้อยด้วยความเชื่อที่ว่ามนุษย์ควรจะมีความหยิ่งทะนง เมื่อมนุษย์มีศักดิ์ศรีเช่นนี้ โลกก็จะยอมรับ ฟอล์คเนอร์กล่าวว่า ความหวังอันแท้จริงของคนผิวดำควรเป็นไปตามแนวทางของลูคัส โบแชมพ์ (Lucas Beauchamp) ตัวละครเอกผิวดำในเรื่อง Intruder in The Dust. ซึ่งเป็นคนที่มีความหยิ่งทรนง พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายที่อยู่ในกรงของกนได้ทุกเมื่อ แต่ต่อมาภายหลังฟอล์คเนอร์กลับตระหนักว่า การที่จะให้มนุษย์ดำรงรักษาความหยิ่งทะนงไว้ให้ได้นั้น จำเป็นต้องทำให้เขาเหล่านั้นรู้สึกถึงความพลตกภัย และความสะอวสวายเพียงพอแก่อัคภพเสียก่อน ต้องให้เขามีเงินใช้จ่ายในสิ่งที่ขาดแคลน ฟอล์คเนอร์ได้สร้างแนวทางและวิธีการต่อสู้กับความไม่เป็นธรรมของสังคม ทั้งยังให้กำลังใจในการฝ่าฟันอุปสรรคนานาประการที่คนผิวดำต้องเผชิญอยู่

จากการศึกษางานเขียนและบทวิจารณ์เกี่ยวกับวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ พบว่า ฟอล์คเนอร์เป็นนักเขียนผิวขาวในวงจรวรรณกรรมสมัยใหม่ของอเมริกาที่เอาใจใส่ต่อปัญหาและสถานภาพของคนผิวดำ เขาสร้างภาพตัวละครผิวดำไว้อย่างน่าสนใจยิ่ง ตัวละครเอกในนวนิยายหลายเรื่องของเขาคือเป็นคนผิวดำ หรือไม่ก็มีเลือดผสมของคนผิวดำ (Mulatto) ฟอล์คเนอร์ใช้ฉากทั้งหมดของเรื่องในภาคใต้ และกระเทาะปัญหาความคับแค้น ความต่ำต้อยของคนผิวดำไว้มากมาย จุดเด่นในนวนิยายที่เกี่ยวกับคนผิวดำของฟอล์คเนอร์ก็คือ ความถูกต้องแม่นยำ ไม่มีการบิดเบือนในเรื่องปัญหาและสถานภาพของคนผิวดำในอเมริกา โดยเฉพาะปัญหาที่เกิดขึ้นกับรัฐทางตอนใต้ ซึ่งมีคนผิวดำอาศัยอยู่มาก

จากการศึกษาเอกสารของนักวิจารณ์ที่เขียนถึงผลงาน แนวคิด และทัศนคติของฟอล์คเนอร์ที่มีต่อคนผิวดำ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาสถานภาพของคนผิวดำที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายของฟอล์คเนอร์ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจสถานภาพที่แท้จริงของคนผิวดำในทางตอนใต้ของอเมริกามากขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาสถานภาพของชนผิวดำในนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ ในด้านสังคมและเศรษฐกิจ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้เข้าใจสถานภาพของชนผิวดำในนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ ในด้านสังคมและเศรษฐกิจ
2. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวกับสถานภาพของชนผิวดำในอเมริกาต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

(๓)

ผลงาน

เลือกศึกษานวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ จำนวน 5 เรื่อง

Light in August. (1932)

Absalom, Absalom! (1936)

The Unvanquished. (1938)

Go Down, Moses. (1942)

Intruder in The Dust. (1948) ✓

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

คนอเมริกันผิวดำ (Black Americans) หมายถึง คนผิวดำที่เกิดในอเมริกา เป็นชนกลุ่มน้อยที่สืบเชื้อสายมาจากคนแอฟริกันที่คนผิวขาวนำเข้ามาเป็นทาส

คนผิวคล้ำ (Mulatto) หมายถึง คนผิวดำเลือดผสมที่เกิดจากพ่อผิวดำกับแม่ผิวขาว หรือพ่อผิวขาวกับแม่ผิวดำ คนผิวคล้ำเหล่านี้จะมีสีผิวจางกว่าคนผิวดำอื่น ๆ บางครั้งไม่สามารถแยกได้ระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำเลือดผสมนี้

สถานภาพทางสังคม หมายถึง บทบาทของคนผิวดำในสังคม การยอมรับของสังคม ศาสนาและวัฒนธรรม และโอกาสในทางการศึกษา

สถานภาพทางเศรษฐกิจ หมายถึง สถานภาพทั่ว ๆ ไปในทางเศรษฐกิจ โอกาสในการหางานทำ และโอกาสของความก้าวหน้าในการทำงาน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาชีวประวัติและผลงานของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ รวมทั้งเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลงานของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์
2. ศึกษาสถานภาพของคนผิวดำในภาคใต้ของอเมริกา ราวกลางศตวรรษที่ 19 ถึงราวกลางศตวรรษที่ 20 จากเอกสารต่าง ๆ
3. ศึกษานวนิยาย 5 เรื่องของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์
4. ศึกษาสถานภาพของคนผิวดำในนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ ในด้านต่อไปนี้
 - 4.1 สถานภาพทางสังคม
 - 4.1.1 บทบาทของคนผิวดำในสังคม
 - 4.1.2 การยอมรับของสังคม

4.1.3 ศาสนาและวัฒนธรรม

4.1.4 โอกาสในการศึกษา

4.2 สถานภาพทางเศรษฐกิจ

4.2.1 สถานภาพทั่ว ๆ ไปทางเศรษฐกิจ

4.2.2 โอกาสในการหางานทำ อาชีพ และรายได้

5. เปรียบเทียบสถานภาพของชนผิวดำทางด้านสังคมและเศรษฐกิจในนวนิยายของ วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ และสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของชนผิวดำในภาคใต้ของอเมริกา ตั้งแต่ราวกลางศตวรรษที่ 19 ถึงราวกลางศตวรรษที่ 20

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของชนผิวดำ ในทางใต้ของอเมริกา

ส่วนที่ 2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ และผลงานที่เกี่ยวข้องกับชนผิวดำของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์

ส่วนที่ 1 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของชนผิวดำ ในทางใต้ของอเมริกา

ภายหลังยุคฟื้นฟูบูรณะ (The Reconstruction Period) (ค.ศ. 1865 - 1877) ศาลสูงสุดแห่งสหรัฐได้พิจารณาถึงความขัดแย้งระหว่างผิว ซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างคนขาวและคนดำ ในที่สุดศาลสูงสุดก็ได้พิจารณารับรองมติที่จะเพิกถอนความเป็นเลิศของคนขาว สิทธิของมลรัฐ และ

ระบบการค้าเสรี และที่สำคัญได้ยกเลิกการแก้ไขรัฐธรรมนูญมาตรา 14 และมาตรา 15 ที่ว่าด้วยสิทธิของพลเมืองที่ออกใช้ในปี 1875 คำพิพากษาของศาลสูงสุดมีผลทำให้คนผิวดำถูกลดฐานะลงเป็นพลเมืองชั้นสอง แม้จะไม่ถูกกริดรอนเสรีภาพมากนัก แต่ก็ไม่ได้ได้รับความเสมอภาคเท่ากับคนผิวขาว และไม่มีหนทางที่จะเรียกร้องสิทธินั้นกลับคืนมาได้ อีก แม้ว่าภาคใต้จะพ้นตัวทางเศรษฐกิจได้ด้วยแรงงานของคนผิวดำก็ตาม แต่ความเป็นอยู่ของคนผิวดำก็มิได้กระตือรือร้นเท่าใดนัก เพราะค่าจ้างแรงงานสำหรับคนผิวดำถูกมาก คนผิวดำที่พอจะมีความรู้ในทางช่างอยู่บ้างก็ถูกกีดกันแย่งอาชีพ ดังจะเห็นได้จากการที่คนผิวขาวทางใต้ยังใช้เครื่องสาธารณูปโภคแยกจากคนผิวดำ แม้แต่รถไฟและรถเมล์สำหรับคนผิวดำก็มีชื่อเรียกเฉพาะว่า จิม โครว์ คาร์ (Jim Crow Car) คนผิวขาวจะใช้บริการสวนสาธารณะ สนามกีฬา สถานที่พักผ่อน โรงพยาบาล และแม้แต่คุกหรือสุสานที่แยกจากคนผิวดำ อีกทั้งเสียงจากภาคเหนือเจ้าของทฤษฎีความเสมอภาคนั้นก็แผ่วเบามาก ปัญหาเศรษฐกิจและสังคมของคนผิวดำจึงยังยืดเยื้อมาจนถึงศตวรรษที่ 20 (สมร นิติทัศน์ประภาส. 2525 : 13 - 14)

การศึกษานับเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะช่วยให้คนผิวดำพัฒนาตนเอง มีสิทธิทางการเมืองเพิ่มขึ้น และเป็นกุญแจไขไปสู่โอกาสในการหางานทำ เนื่องจากคนผิวดำส่วนใหญ่มีความรู้เฉพาะในการเกษตรบางอย่างเท่านั้น และไม่มีความรู้ในเรื่องเครื่องจักรกล ซึ่งได้มีการนำเข้ามาใช้กันอย่างกว้างขวางภายหลังการเกิดเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลกในทศวรรษของปี 1920 จึงทำให้คนผิวดำถูกคนผิวขาวเอารัดเอาเปรียบตลอดมา

บิลลิงสลีย์ (Billingsley. 1968 : 79 - 81) กล่าวว่า การศึกษาของคนผิวดำหลังยุคฟื้นฟูบูรณะ แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ จากการแบ่งนี้ทำให้เข้าใจไปถึงโครงสร้างของครอบครัว รวมทั้งความเป็นอยู่ในชุมชนด้วย ลักษณะประการแรกได้แก่ การที่คนผิวดำได้รับการฝึกฝนอย่างไม่มีระบบในสมัยทาส และในยุคฟื้นฟูบูรณะเป็นเหตุให้เกิดความกดดันต่อโครงสร้างของสังคม ประการที่สอง การศึกษาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ทำให้คนผิวดำได้รับความสนใจจากสังคม ประการที่สาม การศึกษาทำให้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของคนผิวดำและสังคมภายนอกดีขึ้น

เพอร์สัน (Person. 1975 : 505) ศึกษาสถานภาพของการศึกษาทางคณิตศาสตร์ในช่วงปี 1950 พบว่าผู้ใหญ่ผิวดำร้อยละ 26 มีความรู้ในระดับมัธยมแม้จะไม่บริบูรณ์ก็ตาม ในปี ค.ศ. 1960 จำนวนของผู้เรียนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 39 ราวปี ค.ศ. 1965 เกือบครึ่งหนึ่งของผู้ใหญ่ผิวดำมีความรู้จบมัธยมบริบูรณ์

วอชิงตัน (Washington. 1856 - 1915) นักเขียนและนักการศึกษาผิวดำผู้มีชื่อเสียง ได้เล่าถึงชีวิตการศึกษาของเขาว่า เขาเริ่มจากการเรียนด้วยตนเองโดยใช้พจนานุกรม (Webster) ช่วยในการสะกดคำ วันหนึ่งในขณะที่เขากำลังทำงานอยู่ในเหมืองแร่ บังเอิญได้ยืมคนผิวขาวคุยกันถึงเรื่องโรงเรียนของคนผิวดำ ด้วยความหะเยอหะยานวอชิงตันรวบรวมเงินเล็กน้อยที่ได้รับบริจาคจากเพื่อนบ้าน ทุกคนต้องการให้วอชิงตันได้เรียนเพื่อจะได้ยกฐานะอันต่ำต้อยของคนดำ วอชิงตันต้องเคียดแค้นให้เปล่าไกลถึง 500 ไมล์ จึงถึงโรงเรียนสำหรับคนผิวดำ เขากล่าวว่าโรงเรียนเป็นรางวัลอันมีค่ามหาศาล และมันจะทำให้ชีวิตใหม่แก่เขาด้วย (Meltzer. 1965 : 43)

สาธุคุณ แจ็กสัน (Jessie Jackson) นักบวชผิวดำผู้นำนิโกรผู้มีชื่อเสียง ได้เล่าถึงประวัติการศึกษาของท่านว่าท่านต้องเดินทางไปโรงเรียนสำหรับคนผิวดำซึ่งอยู่ห่างออกไปถึงห้าหรือหกไมล์ โดยผ่านโรงเรียนรัฐบาลที่รัฐจัดไว้ให้สำหรับเยาวชนอเมริกันทุกคน แต่คนผิวขาวท่านนั้นจะมีสิทธิเข้าไปเรียนได้ โรงเรียนรัฐบาลอยู่ห่างจากบ้านของท่านสาธุคุณเพียงสองกิโลเมตร สาธุคุณแจ็กสันเล่าต่อไปว่า ที่มหาวิทยาลัยฮิลลียอนนั้น คนผิวดำได้รับการดูแลอย่างเลวร้ายมากเหมือนกับที่คนผิวดำทางใต้ได้รับ นอกจากนี้ ห้องสมุดประชาชนบางแห่งยังไม่อนุญาตให้คนผิวดำเข้าไปใช้บริการอีกด้วย (คร็อทนิ่ง. 2515 : 15 - 21)

กัทรี (Guthrie. 1970 : 130 - 131) กล่าวว่า อำนาจของการแบ่งแยกกันในสังคมมีมากจนกระทั่งทำให้คนผิวดำตกเป็นเบี้ยล่างของคนผิวขาวในทุก ๆ ทาง ในเรื่องการจำกัดสิทธิในการเลือกตั้งทางการเมือง หรือการกีดกันตำแหน่งงานในหน่วยงานของรัฐ คนผิวขาวจะให้เหตุผลว่าเป็นเพราะคนผิวดำนั้นเป็นพวกนอกวงการ ถ้าหากคนผิวดำถูกขึ้นศาลหรือคดีความต่าง ๆ คนผิวดำก็จะถูกพิจารณาว่าเป็นพวกต่ำต้อย ไร้ศักดิ์ศรี สมควรที่จะอยู่แต่เฉพาะในหมู่ของพวกตน

อันที่จริงแล้ว ถ้าคนผิวดำไม่ถูกละเมิดสิทธิเหล่านี้ สถานภาพของคนผิวดำจะดีขึ้นอย่างรวดเร็ว นอกจากนั้นการแบ่งแยกทางสังคมก่อให้เกิดความไม่เสมอภาคและความอยู่ยงดิฐธรรมต่าง ๆ ขึ้นมากระยาย การแบ่งแยกนี้มีผลกระทบไปถึงสถานภาพทางเศรษฐกิจ ซึ่งจะมีส่วนช่วยส่งเสริมฐานะของสังคมและยังก่อให้เกิดความสับสนเปลืองโดยไม่จำเป็น กล่าวคือ ถ้ามีคนผิวดำทำงานในโรงงานใด เจ้าของกิจการจำเป็นต้องสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกแยกขาดจากกัน เช่น มีห้องสุขา และโรงอาหาร สำหรับคนผิวขาวและคนผิวดำพวกละหนึ่งแห่ง

ในอดีต เด็ก ๆ ผิวดำจะพบว่าครูทั้งหมดในโรงเรียนเป็นคนผิวขาว ตำรวจเป็นคนผิวขาว ทุกสิ่งทุกอย่างขาวไปหมด สัญลักษณ์แห่งความมีอำนาจทั้งปวงล้วนเป็นสีขาว คนผิวดำรู้สึกถึงความแตกต่างอันนี้ คนผิวดำรู้ว่าตนเองแตกต่างจากคนผิวขาวทั้งในด้านผิวพรรณ หน้าตา ท่าทาง ลักษณะเส้นผม แม้แต่เสียงพูด และคนผิวดำก็ยอมรับด้วยว่ามันเป็นตราแสดงบมต้อย สาเหตุที่มีหนุ่มสาวผิวดำเลว ๆ เด็กดำเลว ๆ เกิดขึ้นมากมายนั้นก็เพราะว่าคนดำรู้สึกแค้นเคืองอย่างรุนแรงในการถูกแบ่งแยกผิว การเป็นคน "เลว" เป็นการระบายความคับข้องใจและความสับสนซึ่งมักงอกงามขึ้นจากความรู้สึกที่ว่าตนเป็นคนดำ (บรูเนอร์. 2516 : 155 - 156)

สุพัตรา สุภาพ (2516 : 48 - 50) กล่าวว่า การแบ่งแยก (Segregation) เป็นวิธีหนึ่งในหลายวิธีที่หลายสังคมนำไปใช้ เพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ ในอเมริกาเคยมีการแบ่งแยกและจำกัดที่อยู่ของคนผิวดำโดยให้อยู่กันแต่เฉพาะในที่ซึ่งเรียกว่า ฮาร์เล็ม (Harlem) แต่การใช้วิธีการเช่นนี้ไม่เป็นผลดีเพราะทำให้ยากที่จะเกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างเชื้อชาติได้ วิธีการที่ดีที่สุดนั้นน่าจะเป็นวิธีการผสมผสานกลมกลืน (Assimilation) การรวมกัน (Amalgamation) ให้มีการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขระหว่างเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม (Pluralism) ซึ่งสหรัฐอเมริกาได้ทดลองใช้วิธีการนี้เพื่อขจัดปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ ในอเมริกามาตั้งแต่ปี 1933 อีกวิธีการหนึ่งที่กล่าวว่าอาจจะช่วยลดความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติลงได้ก็คือ การทำให้เกิดความเข้าใจอันดี (Good Understanding) ซึ่งได้แก่วิธีการที่ให้แต่ละเชื้อชาติมีกิจกรรมร่วมกัน เป็นต้นว่า ให้มีชนของทั้งสองเชื้อชาติที่ขัดแย้งกันนั้น ทำงานในที่ทำการของรัฐบาลทุกแห่ง โดยมีสิทธิเท่าเทียมกัน

ในการจัดความขัดแย้ง และการแบ่งแยกในระหว่างคนผิวขาวและผิวดำนี้ รัฐบาลและคนผิวขาวทั่วไปเห็นว่า ได้ทำดีที่สุดแล้ว และได้แก้ไขปัญหานี้แล้ว ทั้งยังมีความเชื่อว่าคนผิวดำในอเมริกานั้นโชครึ้กว่าคนผิวดำในส่วนอื่นของโลก และยิ่งโชครึ้กว่าชนชาติอื่น ๆ ในเรื่องของปัญหาการแบ่งแยกผิว หรือการกีดกันในเรื่องเชื้อชาติ เช่น ปัญหาของชาวยิวในเยอรมันที่อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolph Hitler) ผู้นำเยอรมันจับเข้าห้องแก๊สตายไปเป็นจำนวนมาก

โซเวล (1982 : 6) กล่าวว่า ชาวอัฟริกันที่ตกเป็นทาสของชาวอาหรับหรือเป็นทาสอยู่ในซีกโลกตะวันออกอื่น ๆ ถูกทารุณมากกว่าทาสผิวดำในอเมริกาและพวกทาสต้องตายไปก่อนที่จะได้สืบลูกหลานมากมายอย่างในอเมริกา ทุกวันนี้มีคนผิวดำหลายคนได้ดำรงตำแหน่งอยู่ในรัฐสภา และศาลสูงสุด ซึ่งบรรพบุรุษของเขาเหล่านี้เคยถูกนำเข้ามาในอเมริกาในฐานะทาส

จริงอยู่คนผิวขาวอาจกล่าวว่า เขาได้ให้เสรีภาพและสิทธิต่าง ๆ แก่คนผิวดำแล้ว แต่คนผิวขาวกลับมิได้คำนึงถึงความรู้สึกในการยอมรับเข้าเป็นหมู่พวก การยอมรับเป็นคนอเมริกันที่อยู่ร่วมสังคมเดียวกัน มีทัศนคติทางสังคม และกลไกการควบคุมสังคมอันเดียวกัน ทั้งที่สงครามกลางเมืองได้ให้อิสรภาพแก่คนผิวดำเนิ่นนานนับเป็นศตวรรษแล้ว คนผิวขาวก็ยังไม่ยอมรับคนผิวดำว่าเป็นคนอเมริกันที่มีฐานะทางสังคมเท่าเทียมกันกับพวกเขา โดยจะเห็นได้จากการที่ยังมีการแบ่งแยกสาธารณูปโภคระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำในภาคใต้ ดังที่ สมภพ จันทระประภา (2508 : 15) กล่าวว่า ทางตอนใต้ของอเมริกามีการแบ่งแยกผิวกันอย่างเห็นได้ชัดเจน เช่น โรงเรียน โรงเรียนสำหรับคนผิวขาว และอีกโรงเรียนสำหรับคนผิวดำ รวมถึงการแยกแวกกันเข้าซื้อบัตรเพื่อชมภาพยนตร์ด้วย

ความรู้สึกที่ว่าคนผิวขาวไม่ยอมรับคนผิวดำเข้าในสังคมของคนผิวขาวนั้น ดังปรากฏอยู่ในความรู้สึกของคนผิวดำทุกคน มีเด็กผิวดำคนหนึ่งซึ่งต่อมาได้ดำรงตำแหน่งอนุญาโตตุลาการ ฝ่ายทดแทนแรงงานชาวผิวดำของรัฐมิชิแกน เล่าว่า เมื่อตอนที่เขาเป็นเด็ก เขากับเพื่อนพากันไปที่ร้านขายแฮมเบอร์เกอร์แห่งหนึ่งของคนผิวขาว เขาและเพื่อนรวมสตางค์กันเข้า เพื่อจะซื้อแฮมเบอร์เกอร์ แต่คนขายบอกว่า เขาจะให้แฮมเบอร์เกอร์โดยไม่คิดเงิน แต่ขอให้เด็ก ๆ ไป

รับประทานกันที่อื่น อนุญาตโตตุลาการผู้นี้กล่าวว่า คนผิวขาวจงเกลียดจงชังคนดำมากทีเดียว คนขาว อาจไม่ได้ทุบตีหรือทำอะไรรุนแรง และไม่ได้เหยียดหยามใด ๆ ก็จริง แต่การที่คนขาย แชมเบอร์เกอร์ไม่ยอมให้อนุญาตโตตุลาการและเพื่อนรับประทานแชมเบอร์เกอร์ในร้าน ก็แสดงให้เห็นว่า เขาไม่ยอมรับคนผิวดำ (บรูเนอร์. 2515 : 154 - 155)

จากความรู้สึกที่ไม่ได้รับการยอมรับเข้าในสังคม ทำให้คนผิวดำพยายามต่อสู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ด้วยการเดินขบวนเรียกร้องแบบรุนแรงและแบบสงบ ด้วยความหวังว่าจะทำให้ตนได้รับความเป็นธรรมจากสังคมของคนผิวขาว การต่อสู้ในลักษณะนี้ดำเนินมาตั้งแต่สมัยเลิกลาสนจนถึงปัจจุบัน แต่สถานภาพทางสังคมของคนผิวดำก็ยังคงไม่แตกต่างจากเดิมมากนัก แม้ว่ารัฐบาลจะได้ออกกฎหมายต่าง ๆ มาคุ้มครองสิทธิของคนผิวดำ และแม้ว่าจะได้มีการนำเอาปัญหาการแบ่งแยกผิวไปพิจารณาในคณะรัฐบาลบ่อยครั้งแล้วก็ตาม จะเห็นได้ว่ากฎหมายต่าง ๆ ที่ออกมานั้น บางครั้งไม่สามารถนำไปบังคับใช้ได้ผล /

แลนซา (Lanza. 1984 : 278-A - 279-A) ศึกษาวิเคราะห์กฎหมายที่คั่นทำกินที่รัฐบาลอเมริกันออกให้หาสที่ใต้เสรีภาพ ให้สัญญาว่าจะแบ่งปันที่ดินทำกินจำนวน 46 ล้านเอเคอร์ จากที่ดินใน 5 รัฐ ได้แก่ รัฐอลาบามา (Alabama) รัฐอาร์คันซอ (Arkansas) รัฐฟลอริดา (Florida) รัฐหลุยเซียนา (Louisiana) และรัฐมิสซิสซิปปี (Mississippi) ให้แก่คนผิวดำ เป็นที่ทำกิน แต่ปรากฏว่าที่ดินเหล่านั้นเป็นที่ดินซึ่งทำการเพาะปลูกใด ๆ ไม่ได้แล้ว ทั้งสาระสำคัญในกฎหมายก็ไม่มีมาตรการที่พอที่จะบังคับใช้ได้ เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ให้ความเป็นธรรมแก่คนผิวดำ คนผิวดำจะต้องฟันฝ่าขั้นตอนต่าง ๆ มากมายจึงจะได้ที่ดินมาเป็นกรรมสิทธิ์ของตน รัฐบาลมิได้หลอกลวงคนผิวดำในเรื่องที่ดินทำกินที่สัญญาว่าจะให้ แต่จากการปฏิบัติจริง รัฐบาลยังไม่สามารถจกสรรให้คนผิวดำได้ครบตามเป้าหมายที่วางไว้เท่านั้น และนับเป็นความล้มเหลวของรัฐบาลอเมริกันในเรื่องของคนผิวดำ และความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติที่ไม่สามารถแก้ไขให้ลุล่วงไปได้

ส่วนที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ และผลงานที่เกี่ยวข้อง คนผิวดำของ วิลเลียม ฟอล์คเนอร์

① วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ นักเขียนนวนิยายชาวใต้ของอเมริกาที่ได้รับยกย่องว่าเป็นนักเขียนแบบพรรณนาโวหารที่สามารถสร้างภาพของตัวละครและเหตุการณ์ได้แจ่มชัด กลวิธีการเขียน (Style) ของฟอล์คเนอร์นั้นสามารถบรรยายตัวละคร เหตุการณ์ และสถานที่ได้ทุกแง่ทุกมุม ฟอล์คเนอร์ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณคดี ประจำปี 1950 จากนวนิยายเรื่อง The Sound and The Fury, Light in August และ The Hamlet นอกจากนี้ฟอล์คเนอร์ยังเป็นเจ้าของรางวัลพูลิตเซอร์จากนวนิยายเรื่อง A Fable อีกด้วย (Stuckey. 1966 : 170) ฟอล์คเนอร์เป็นนักเขียนนวนิยายยุคใหม่ที่มีอิทธิพลและได้รับการกล่าวถึงมากคนหนึ่งของศตวรรษที่ 20 นอกเหนือจากการเป็นนักเขียนนวนิยาย ฟอล์คเนอร์ยังเป็นกวี นักวาดภาพ และนักเขียนบทภาพยนตร์ของฮอลลีวู้ด

สำหรับผลงานของฟอล์คเนอร์มีผู้วิจารณ์ไว้ดังนี้

เคอร์เลย์ (Cowley. 1966 : 6 - 7) กล่าวว่า ผลงานของฟอล์คเนอร์นั้นส่วนใหญ่ได้แนวคิดพื้นฐานมาจากเรื่องราวมากมายที่เขาได้ฟังจากคาร์โรไลน์บาร์ (Caroline Barr) พี่เลี้ยงผิวดำที่อยู่กับครอบครัวฟอล์คเนอร์มาเป็นเวลาช้านาน นอกจากนี้ฟอล์คเนอร์ยังได้แนวคิดจากการไปฟังบรรดานักเล่านิทานที่ไปชุมนุมกันในตอนบ่ายวันเสาร์ที่สโมสรประจำหมู่บ้าน และฟอล์คเนอร์ ยังได้แนวคิดจากตำนานเก่าแก่ประจำตระกูลของเขาเอง ฟอล์คเนอร์ชอบใช้ลีลาการเขียนที่มากเกินไปเสมอในนวนิยายของเขา ตัวอย่างเช่น การใช้ข้อความขยายข้อความ (Relative Clause) มากเกินไป หรือการใช้ถ้อยคำฟุ่มเฟือยเกินไป (Overblown Words) งานเขียนระยะแรก ๆ ของเขาจึงไม่ได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านมากมายนัก งานของฟอล์คเนอร์สามารถจัดกลุ่มได้ 5 กลุ่ม ดังนี้

1. เรื่องราวเกี่ยวกับเจ้าของที่ดินกับคนงานในไร่
2. เรื่องราวของชาวเมืองเจฟเฟอร์สัน (Jefferson) เมืองสมมุติที่สำคัญที่สุดของ

มณฑลยอกนาพาเทาฟา (Yoknapatawpha)

3. เรื่องราวความเหลวแหลกของคนผิวขาวยุคก่อนและหลังสงครามกลางเมือง
4. เรื่องราวเกี่ยวกับอินเดียนแดง แต่มิได้มีการรวบรวมไว้เป็นเล่มแต่อย่างใด
5. เรื่องราวเกี่ยวกับคนผิวดำ

ไบรเออร์ (Bryer. 1969 : 193) เขียนถึงฟอล์คเนอร์ว่า แนวคิดของฟอล์คเนอร์ ที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคนผิวดำกับคนผิวขาว เรื่องของความอยุติธรรม ในเรื่องเชื้อชาติ และอคติเกี่ยวกับชาติพันธุ์เป็น เรื่องที่ต้องระมัดระวังมิให้มีการยึดความเห็นของตนเป็นใหญ่ นั่นคือ ผู้อ่านนวนิยายของฟอล์คเนอร์จะต้องทำใจให้เป็นกลาง ไม่มีความรู้สึกเอนเอียงไปกับคนผิวขาว หรือเข้ากับคนผิวดำ แต่ต้องยอมรับว่าสิ่งที่ฟอล์คเนอร์เขียนนั้นเป็น เรื่องจริงที่เกิดขึ้น โดยที่ตัว ฟอล์คเนอร์เองมิได้เข้ากับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เขาเพียงแต่เขียนในสิ่งที่เขาประสบมาเท่านั้น

แนวคิดเช่นนี้ปรากฏเด่นชัดในนวนิยายที่เกี่ยวกับคนผิวดำ ฟอล์คเนอร์ใช้เชื้อชาติเป็นแก่น เรื่องสำคัญของนวนิยายเรื่องยาว และเรื่องสั้นหลายเรื่อง รวมทั้งบทความอีกเป็นจำนวนมาก แต่ บังเอิญการศึกษางานเขียนของฟอล์คเนอร์ได้กระทำกันอย่างกว้างขวางในช่วงเวลาที่เกิดวิกฤตการณ์ ความขัดแย้งระหว่างผิว ผลงานของฟอล์คเนอร์จึงได้รับการโจมตีอย่างเผ็ดร้อนทั้งจากบทความและ สุนทรพจน์ ฟอล์คเนอร์เคยเขียนจดหมายถึงบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่าง ๆ แสดง ให้เห็นถึงการต่อต้านความอยุติธรรมเกี่ยวกับชาติพันธุ์ของเขา โดยสนับสนุนให้มีการยกเลิกโรงเรียน ที่เปิดเฉพาะคนผิวขาว หรือโรงเรียนเฉพาะคนผิวดำที่อยู่ในภาคใต้เสียทั้งหมด

มาร์กาเร็ต (Margaret. 1982 : 164 - 167) กล่าวว่า ในนวนิยายของฟอล์คเนอร์ มีหนังสือราว 8 เรื่องที่เป็นเรื่องความทุกข์ทรมานทางจิตใจในตระกูลของคนผิวขาว ซึ่งเกิด สืบเนื่องกันมาหลายชั่วอายุคน นวนิยายเหล่านี้เต็มไปด้วยเรื่องฆาตกรรม ความวิปริตและความ สยดสยอง ซึ่งให้ภาพของสังคมที่เสื่อมโทรมอยู่ในขณะนั้น ความเสื่อมโทรมของสังคมภาคใต้ใน หนังสือของฟอล์คเนอร์ไม่แตกต่างอะไรกับอาการผุกร่อนของพัน หนังสือของฟอล์คเนอร์เน้นหนักไป ในเรื่องของอารมณ์และความผิดปกติทางจิต (Hysteria) ความสยองขวัญซึ่งนักวิจารณ์หลายคน กล่าวว่า เป็นจุดอ่อนของฟอล์คเนอร์ที่มองสังคมเพียงด้านเดียว แต่อย่างไรก็ตาม ฟอล์คเนอร์ ก็เป็นเจ้าตำรับในเรื่องการใช้ภาษาบ้านนอกแบบของคนใต้และภาษาถิ่นของคนผิวดำ

เดวิส (Davis. 1984 : 3061-A) ศึกษาโครงของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ ในลักษณะที่เป็นศิลปะและข้อมูลทางสภาพแวดล้อมของภาคใต้ โดยศึกษาจากนวนิยาย 3 เรื่อง คือ The Sound And The Fury, Light in August และ Absalom, Absalom! จุดมุ่งหมายของการศึกษาเป็นการศึกษาขบวนการสร้างและจัดวางตัวละครนิโกรของฟอล์คเนอร์ และเพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมจากช่วงปี ค.ศ. 1926 - ค.ศ. 1936 ซึ่งเป็นช่วงที่ภาคใต้เปลี่ยนแปลงไปสู่ยุคใหม่ที่ปรากฏในนวนิยายของฟอล์คเนอร์

มิลาน (Milano. 1962 : 176) กล่าวว่า ฟอล์คเนอร์เป็นบุคคล 2 คนในร่างเดียวกัน กล่าวคือ ฟอล์คเนอร์คนหนึ่งเป็นนักเขียนอเมริกันที่นิยมถิ่น แต่ไม่เห็นด้วยกับประเพณีเก่าแก่ที่เป็นมรดกตกทอดกันมา ส่วนฟอล์คเนอร์อีกคนหนึ่งเป็นนักเขียนยุโรปที่เป็นปรมาจารย์ของนวนิยายที่เรียกว่า นวนิยายเกี่ยวกับเรื่องอันเป็นนามธรรม (Metaphysical Novel) เรื่องราวที่ฟอล์คเนอร์เขียนมิใช่สะท้อนออกมาเฉพาะเรื่องของภาคใต้อย่างเดียว คนในยุโรปที่ได้อ่านนวนิยายของฟอล์คเนอร์พากันเข้าใจว่า สิ่งที่ฟอล์คเนอร์เขียนออกมานั้นเป็นวิถีชีวิตของคนอเมริกันส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นอเมริกันยุคใหม่ที่สด โหดเหี้ยมที่สุด แต่สำหรับคนอเมริกันแล้วเห็นว่างานเขียนของฟอล์คเนอร์นั้นเป็นเพียงเรื่องของเจ้าขุนมูลนายในอดีตของภาคใต้ ที่ล้วนแล้วแต่ประสบความล้มเหลวในด้านครอบครัวทั้งสิ้น

ทริลลิง (Trilling. 1942 : 171 - 173) เขียนบทความเกี่ยวกับฟอล์คเนอร์ว่า เรื่อง Go Down, Moses. เป็นนวนิยายที่กล่าวถึงความทารุณโหดร้ายของคนผิวขาว และความไม่ถูกต้องเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของภาคใต้ที่อาจกล่าวได้น่าเชื่อถือที่สุด ความดีเด่นของเรื่องนี้มิได้อยู่ที่ชะตากรรมของนิโกรโดยตรง แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนผิวขาวที่มีน้ำใจเป็นธรรมต่อโชคชะตาของคนผิวดำที่อยู่ในครอบครองของตน เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า การแก้ปัญหาความแบบของ ไอค์ แมคคาสลิน (Ike McCaslin) ยังมิใช่สิ่งที่ฟอล์คเนอร์ต้องการเสนอเพื่อแก้ปัญหาภาคใต้ ฟอล์คเนอร์กล่าวว่าปัญหาของภาคใต้นั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อเรื่องเพศ และเรื่องผิว

โอ คอนเนอร์ (O'Conner. 1964 : 127 - 129) กล่าวถึงนวนิยายเรื่อง Light in August ว่าเป็นนวนิยายที่เกี่ยวกับความถูกต้องและความเป็นธรรม โจ คริสต์มาส (Joe

Christmas) ตัวละครเอกของเรื่องเป็นลูกนอกกฎหมายของชายคนหนึ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นคนผิวดำ โจมตีสิ่งที่เขาจะใช้ชีวิตตามแบบของคนผิวขาว ทั้ง ๆ ที่เขาสามารถจะอยู่ในสังคมของคนขาวได้อย่างมีความสุข โอ คอนเนอร์ กล่าวว่า เรื่อง Light in August. เป็นเรื่องที่ฟอล์คเนอร์เขียนออกมาจากส่วนลึกของหัวใจ นวนิยายเรื่องนี้แสดงถึงความเป็นอัจฉริยะ และความมีเหตุผลมากกว่านวนิยายเรื่องอื่น ๆ ของเขา ดูเหมือนว่าจะเป็นความสำเร็จสูงสุดในชีวิตการเป็นนักเขียนของเขาทีเดียว

ลอว์สัน (Lawson. 1975 : 159) กล่าวว่า ในเรื่อง Light in August. นั้น ฟอล์คเนอร์สร้างตัวละครแต่ละตัวตามแบบที่มีในประวัติศาสตร์ โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงให้แตกต่างไปจากบุคคลจริงที่กล่าวไว้ในประวัติศาสตร์ แต่ในเรื่อง Absalom, Absalom! นั้น ฟอล์คเนอร์เปลี่ยนแปลงบทบาทของตัวละคร ในอดีตนักประพันธ์มักจะเขียนนวนิยายให้มีโครงเรื่องอิงประวัติศาสตร์ ไม่นักประพันธ์คนใดกล้าเขียนในสิ่งที่ผิดไปจากประวัติศาสตร์ แม้สิ่งที่เขียนจะมีส่วนจริงก็ตาม

ฮาโกเปียน (Hagopian. 1975 : 157) วิเคราะห์นวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! ของฟอล์คเนอร์ที่เกี่ยวกับทัศนคติเรื่องเชื้อชาติว่าสามารถแบ่งเป็น 2 พวก คือ พวกแรกนั้นมีตัวละครเอกตัวใดบ้างที่เป็นพวกชาตินิยม (Racist) และตัวใดบ้างที่ไม่เป็นชาตินิยม ประการที่สอง ขั้นตอนที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายนั้นสนับสนุนหรือคัดค้านอุดมการณ์ของฟอล์คเนอร์ในเรื่องชาติพันธุ์ ตัวอย่างเช่น พฤติการณ์ต่อต้านคนผิวดำของ ซัทเพน (Thomas Sutpen) ตัวละครผิวขาวตัวหนึ่ง ในเรื่อง Absalom, Absalom! เพื่อว่าตนเองจะได้เป็นที่ยอมรับของสังคมมากกว่าที่จะทำตามค่านิยมของซัทเพนเอง ระหว่างสงครามกลางเมือง ทาสผิวดำของซัทเพนหนีไปกับกองทหารภาคเหนือจนหมดสิ้น ในเรื่องการหนีไปของทาสนี้ ฟอล์คเนอร์ต้องการแสดงถึงทฤษฎีที่ว่าคนที่ถูกกดขี่ย่อมมีสิทธิที่จะก่อกบฏเพื่อเสรีภาพของตนเอง นวนิยายเรื่องนี้และนวนิยายอีกหลายเรื่องของฟอล์คเนอร์มีตัวละครผิวดำเลือกผสมที่ถือกำเนิดจากคนผิวขาวและคนผิวดำซึ่งก่อให้เกิดปัญหาซับซ้อนมากมายในสังคม

โฮวี (Howe. 1962 : 201 - 202) กล่าวว่า ในเรื่อง Light in August. ของ ฟอล์คเนอร์ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบทบาททางสังคมของมนุษย์กับความเป็นตัวของ ตัวเอง โจ คริสต์มาส ซึ่งเป็นลูกเลื้อยผสมระหว่างนิโกรกับคนขาว เขาเริ่มต้นชีวิตในโลกนี้ด้วยความว่างเปล่า ไม่มีแม้แต่ชื่อสกุล แม้ว่าเขาจะไม่ค่อยเข้าใจอะไรนัก แต่เขาก็พยายามดิ้นรนไปสู่ สำนึกสำนึกอันเป็นคุณธรรมขั้นมูลฐานของมนุษย์ นั่นคือ ความรู้สึกที่ว่ามนุษย์แต่ละคนเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม ต้องการการยอมรับและมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างสงบสุข

ความแตกแยกกันระหว่างบทบาทในสังคมกับความเป็นตัวของมนุษย์ สร้างรอยแผลให้กับคนเราทุกคน แต่เราจะรู้สึกถึงความเจ็บปวดอันนั้นก็ต่อเมื่อเราต้องเผชิญหน้ากับคนอื่น มันเป็นความเจ็บปวดอันเกิดจากความหมองเหม็นของเพื่อนมนุษย์ในโลกที่มีต่อตัวเรา ความรู้สึกอันนี้เป็นสิ่งที่ ฟอล์คเนอร์ต้องการให้ผู้อ่านรู้สึกได้เมื่อได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้

มิลเกต (Millgate. 1966 : 215) กล่าวว่า ฟอล์คเนอร์เขียนเรื่อง Intruder in the Dust. ด้วยความจงใจที่จะให้เป็นการปลุกกระแสม กระตุ้นความรู้สึกของคนผิวดำทั้งปวง ให้ใช้ความถูกต้องและซื่อสัตย์กับอคติของคนผิวขาว ฟอล์คเนอร์เป็นคนหนึ่งที่สนับสนุนรัฐบาลกลาง ในการพิจารณากฎหมายที่ว่าด้วยสิทธิด้านต่าง ๆ ของคนผิวดำ เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจอันดี และความสันติระหว่างคนผิวขาว และคนผิวดำ

บรูคส์ (Brooks. 1983 : 159) กล่าวว่าชื่อเรื่องนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. ของฟอล์คเนอร์ และเรื่องราวของแต่ละตอนในเรื่องนั้นเอามาจากเพลงศักดิ์สิทธิ์ของคนผิวดำ (The Negro Spiritual) ที่มีเนื้อหาว่า "Go down, Moses, and set my people free." ซึ่งหมายถึงการที่พระเจ้าส่งตัวแทนลงมาช่วยปลดปล่อยคนผิวดำจากการเป็นทาสนั่นเอง บรูคส์ กล่าวถึงสิ่งที่เรียกว่าความคาดหวังในเสรีภาพของคนผิวนั้นเป็นอะไรกันแน่ ฟอล์คเนอร์ได้ให้ ไอค์ แมคกาสลิน ตัวละครผิวขาวพูดถึงเสรีภาพของทาสในปี ค.ศ. 1888 ว่า การมอบเสรีภาพให้ ทาสผิวนั้นจะต้องกินเวลาอีกเนิ่นนาน คำพูดนี้มีได้ฝึกเขียนเลย เนื่องจากนวนิยายของฟอล์คเนอร์ ที่เขียนในช่วงทศวรรษ ปี 1940 คนผิวดำก็ยังจะต้องมีชีวิตอยู่กับเสรีภาพอันจำกัดของภาคใต้ และ

การหลบหนีไปหาเสรีภาพในภาคเหนือก็มีใช่จะประกันได้ว่า จะมีเสรีภาพมากกว่าภาคใต้ ดังนั้น การให้เสรีภาพแก่คนผิวดำก็ยังคงเป็นงานที่จะต้องกระทำกันต่อไปจะหยุดยั้งมิได้

สลาทัฟ (Slataff. 1961 : 175) กล่าวถึงนวนิยายเรื่อง Light in August. ว่า ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ ส่วนแรกเกี่ยวกับศาสนิกายโปรแตสแตนท์แบบคั้งเคิม ส่วนที่สองกล่าวถึงเรื่องเพศ และส่วนที่สามเกี่ยวกับคนผิวดำในสังคมภาคใต้ เรื่องราวของโจ คริสต์มาส ตัวละครเอกเลือกผสมผิวดำเป็นศูนย์รวมของปัญหาของคนผิวดำในภาคใต้ การประชาทัศน์ โจ ได้ช่วยให้โจได้หยุด ไม่ต้องหนีคนผิวขาวที่รังเกียจผิวอีกต่อไป การยอมตายจึงก่อให้เกิดความสงบขึ้น ระยะเวลาหนึ่ง ในความตึงเครียดระหว่างคนผิวขาวและผิวดำ

สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของชนผิวดำ ค.ศ. 1865 - 1965

ชีวประวัติ ผลงาน และเรื่องย่อนวนิยายของ วิลเลียม ฟอล์คเนอร์

การศึกษาสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของชนผิวดำในอเมริกาตั้งแต่หลังสงครามกลางเมือง (1861 - 1865) ระหว่างรัฐภาคเหนือและรัฐภาคใต้ ทำให้เข้าใจสภาพความเป็นอยู่และการยอมรับชนผิวดำในสังคมของชนผิวขาว เนื่องจากสงครามกลางเมืองมีผลทำให้ทาสผิวดำได้รับอิสรภาพ อยู่ในฐานะพลเมืองอเมริกันด้วยกลุ่มหนึ่ง

วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ เป็นนักประพันธ์ที่มีชีวิตอยู่ในระยะหลังสงครามกลางเมือง ดังนั้นงานประพันธ์ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ จึงสะท้อนภาพและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงชีวิตของเขา เนื่องจากโดยทั่วไปนักประพันธ์มักจะสอดแทรกความเป็นจริงที่ปรากฏ รวมทั้งความรู้สึกในงานประพันธ์ของตน

ในหัวข้อต่อไปนี้จะได้กล่าวถึงสถานภาพทางสังคมของชนผิวดำ จากการศึกษาประวัติศาสตร์ของชนผิวดำตั้งแต่ภายหลังสงครามกลางเมือง จนถึงราวกลางศตวรรษที่ 20

สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของชนผิวดำทางภาคเหนือ

จากการศึกษาประวัติศาสตร์ของชนผิวดำยุคก่อนสงครามกลางเมืองพบว่า ชนผิวดำเคยเดินทางเข้ามาในดินแดนอเมริกาพร้อมกับเรือสินค้าก่อนสมัยค้าทาส ชนผิวดำเหล่านี้มีฐานะเช่นเดียวกับชนผิวสีอื่น ๆ ในอเมริกา พวกเขาจะมีฐานะดี มีที่ดินทำกิน มีคฤหาสน์ใหญ่โต และอาศัยอยู่ในย่านเดียวกันที่เรียกว่า "ชาร์เล็ม" ในนิวยอร์กมีการแต่งงานข้ามเชื้อชาติ ระหว่างคนผิวขาวและชนผิวดำ ลูกหลานเลือดผสมระหว่างผิวขาวและผิวดำนี้นี้จะมีความเป็นอยู่ที่ดีกว่าชนผิวดำที่เข้ามาเป็นทาสมาก แต่ชนผิวดำเหล่านี้จะแบ่งพรรคพวกกับคนที่เคยเป็นทาส พยายามทำตนให้เป็นแบบคน

ผิวขาว และถูกคนผิวดำที่มีบรรพบุรุษเป็นทาส จึงทำให้ไม่สามารถเข้ากันกับคนผิวดำส่วนใหญ่ได้ (Frazier. 1953 : 632 - 633)

ถึงจะอย่างไรคนผิวขาวก็ยังรังเกียจคนผิวดำ ไม่ว่าจะเป็นทาสหรือไม่เป็นทาส คนผิวดำก็ถูกจำกัดสิทธิบางประการ เช่น การศึกษาระดับสูง อาชีพบางอาชีพที่ใช้สมอง เช่น อาชีพแพทย์หรือทนายความ เป็นต้น แม้ในด้านศาสนา คนผิวดำก็ไม่ได้รับอนุญาตให้นับถือศาสนา หรือปฏิบัติกิจทางศาสนาได้อย่างเปิดเผย คนผิวขาวทางเหนือว่าคนผิวดำนั้นชอบก่อความวุ่นวาย แต่ความรู้สึกเช่นนี้มีได้รุนแรงมากเท่ากับคนผิวขาวทางใต้ มีหน้าซ้ำพวกเขาังมีความรู้สึกว่าการรังเกียจผิว การแบ่งแยก และการกีดกันผิวที่เกิดขึ้นในภาคใต้เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เป็นการขัดกับอุดมการณ์ของชาติที่ต้องการหลอมรวมชนต่างกลุ่มต่างเผ่าพันธุ์ที่เข้ามาอยู่ในอเมริกาให้มีลักษณะแห่งความเป็นอเมริกันที่เท่าเทียมกัน ด้วยเหตุนี้แม้แต่หนังสือพิมพ์ของคนผิวขาวก็พยายามหลีกเลี่ยงที่จะเขียนเรื่องราวของคนผิวดำ หรือปัญหาของคนผิวดำ ถ้าจะมีการตีพิมพ์เรื่องราวเกี่ยวกับคนผิวดำส่วนใหญ่ ก็จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเสื่อมภาค (Myrdal. 1953 : 650)

ราวปี ค.ศ. 1915 คนผิวดำจำนวนมหาศาลอพยพหนีความยากจนและการรังเกียจผิวทางภาคใต้ ไปหางานทำและที่พึ่งใหม่ทางภาคเหนือ โดยเข้าไปอยู่ในฮาร์เล็มจนทำให้คนผิวขาวที่อาศัยอยู่ในละแวกใกล้เคียงต้องอพยพหนีไป และมีความรู้สึกว่าการลี้ภัยของคนผิวดำบดขยี้ การเพิ่มจำนวนประชากรผิวดำอย่างรวดเร็วและมากมายเช่นนี้ ก่อให้เกิดความรู้สึกอคติขึ้นในใจของคนผิวขาวในภาคเหนือ โดยเริ่มมีการแบ่งแยกที่อยู่อาศัย มีการจำกัดถิ่นที่อยู่ของคนผิวดำมิให้กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป อาณาบริเวณที่คนผิวดำอยู่นั้นมีชื่อเรียกว่า "Black Belt" เป็นดินที่คนผิวดำอาศัยอยู่กันอย่างแออัด (Weaver. 1969 : 165 - 167)

การแบ่งแยกเริ่มต้นจากเรื่องที่อยู่อาศัยก่อน ต่อจากนั้นเริ่มมีการแบ่งแยกโรงเรียน โรงพยาบาล และสถานบริการอื่น ๆ การแบ่งแยกมีอยู่ทุกรูปแบบในสังคม แต่ความเข้มข้นของการแบ่งแยกน้อยกว่าในภาคใต้ จะเห็นได้จากการที่คนผิวดำและคนผิวขาวยังใช้รถใช้ถนนร่วมกัน ขึ้นรถไฟขบวนเดียวกันได้ มีข้อที่น่าสนใจอยู่ประการหนึ่งคือ ไม่มีการออกกฎหมายหรือข้อบังคับใด ๆ

ที่จะทำให้ฐานะทางสังคมของคนผิวดำตกต่ำจนก่อให้เกิดการปะทะกัน เนื่องจากคนผิวขาวเหล่านี้ไม่ปรารถนาที่จะรับรู้ปัญหาของคนผิวดำ และต้องการให้คนผิวดำอยู่ห่างพวกเขาให้มากที่สุดนั่นเอง (Myrdal. 1953 : 651 - 652)

ตามที่กล่าวมาแล้วว่าคนผิวดำทางภาคเหนือยังสามารถทำกิจกรรมหลายอย่างในสังคมร่วมกับคนผิวขาวได้ โดยมีกฎหมายเป็นเครื่องสนับสนุน เช่น คนผิวดำสามารถส่งบุตรหลานไปเรียนโรงเรียนรัฐบาลที่มีคนผิวขาวเรียนได้ สามารถโดยสารรถประจำทางคันเดียวกัน ทำงานในโรงงานเดียวกัน แต่สถานภาพทางสังคมของคนผิวดำเหล่านี้จะได้รับการปฏิบัติจากคนผิวขาวเยี่ยงสัตว์ได้รับความเมตตาจากมนุษย์ หรือยากจนได้รับความสงสารจากเศรษฐี ดังนั้นการจลาจลผิวหรือการเดินขบวนเรียกร้องสิทธิของคนผิวดำในภาคเหนือจึงมีจุดประสงค์ที่ต่างจากในภาคใต้ กล่าวคือคนผิวดำในภาคใต้เรียกร้องเพียงเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตในที่เดียวกันกับคนผิวขาว เช่น สามารถส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียนที่รัฐบาลจัดให้เรียน สามารถขึ้นรถประจำทางหรือใช้ถนนสายเดียวกับคนผิวขาวได้ แต่คนผิวดำในภาคเหนือเรียกร้องให้คนผิวขาวปฏิบัติต่อพวกเขาเช่นเดียวกับที่ปฏิบัติต่อคนผิวขาวด้วยกัน (กึกฤทธิ์ ปราโมช. 2506 : 310 - 314)

ความตึงเครียดระหว่างผิวที่ปะทุออกมาในลักษณะของความรุนแรงและการจลาจล ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างคนสองเชื้อชาติไม่มีหนทางที่จะประนีประนอมกันได้ การแบ่งแยกสถานที่ทำงานและย่านที่อยู่อาศัย ยิ่งทำให้การมีปฏิสัมพันธ์กันในสังคมระหว่างคนผิวดำและคนผิวขาวที่มีน้อยอยู่แล้วนั้นลดน้อยลงไปอีก ช่องว่างระหว่างผิวจึงกว้างไกลออกไปทุกขณะ การชุมนุมประท้วงและการเดินขบวนเป็นหนทางเดียวที่คนผิวดำใช้เพื่อเรียกร้องความสนใจจากสังคม และเรียกร้องสิทธิทางกฎหมายที่พวกเขาควรจะได้รับ การประท้วงมีทั้งที่ใช้ความรุนแรงและสันติขึ้นอยู่กับผู้นำการประท้วงแต่ละครั้ง

มาร์ติน ลูเธอร์ คิง (Dr. Martin Luther King Jr.) พระพิวดำผู้นำคนสำคัญคนหนึ่งของคนผิวดำมีความเห็นว่า การประท้วงโดยใช้ความรุนแรงนั้นจะไม่ทำให้คนผิวดำได้ในสิ่งที่เรียกร้อง ตรงกันข้ามจะยิ่งทำให้คนทั้งสองสีผิวปะทะกันรุนแรงยิ่งขึ้น จึงสนับสนุนให้ใช้วิธีนั่งประท้วงแบบสันติ (Sit-in) ตามร้านอาหารหรือสถานที่ที่ติดป้ายไว้ว่า "เฉพาะคนผิวขาว" แต่

การประท้วงแบบนี้ก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับจากคนผิวขาว เนื่องจากถึงถูกสังหารในคราวหนึ่งที่เขาไป
กล่าวสุนทรพจน์ให้กับคนผิวดำฟัง และคนผิวขาวยังคงเพิกเฉยต่อสิ่งที่คนผิวดำเรียกร้อง แต่อย่างไร
ก็ตาม การประท้วงแบบสันติวิธีเช่นนี้ก็ทำให้คนผิวดำได้รับความสนใจจากสังคมเพิ่มขึ้น และมีสิทธิ
ทางกฎหมายมากขึ้นกว่าในอดีต

สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของคนผิวดำทางภาคใต้

สภาพของภาคใต้อีกหลังสงครามกลางเมืองนั้นเสียหายมาก บ้านเรือน ถนนหนทาง
สะพาน เส้นทางรถไฟ ฝูงปศุสัตว์ ตลอดจนที่ดินทำการเกษตร และไร่นา ไร่ ถูกทำลายจนหมดสิ้น
เศรษฐกิจของภาคใต้หยุดชะงักเนื่องจากการไม่มีการค้าขาย โรงงานอุตสาหกรรมปิดกิจการ ย่านธุรกิจ
สำคัญของเมืองใหญ่ ๆ ถูกทำลาย สภาพสังคมเปลี่ยนไป กล่าวคือ ทาสในอดีตได้รับการปลดปล่อย
ให้มีอิสรภาพและทาสเหล่านี้ถูกเรียกว่าคนผิวดำอิสระ (Freedmen) ซึ่งมีจำนวนถึงประมาณ 4
ล้านคน (อรพินท์ ปานนาค. 2523 : 1 - 5) คนผิวดำเหล่านี้ไม่ได้มีการเตรียมตัวล่วงหน้า
เพื่อรับเสรีภาพ ส่วนใหญ่ไม่สามารถอ่านออกเขียนได้ และได้รับการฝึกฝนมาเฉพาะเกษตรกรรม
เพียงด้านเดียว เมื่อเป็นอิสระไม่มีที่นาเป็นของตนเอง ไม่มีทุนทรัพย์ คนผิวดำเหล่านี้จึงต้องเผชิญ
ปัญหาต่าง ๆ หลายด้าน เช่น ไม่มีที่อยู่อาศัย ขาดแคลนอาหาร จึงแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการลักขโมย
และปล้นทรัพย์สมบัติของผู้อื่น (ทัศนียา สุปรีชากร. 2526 : 193)

รัฐบาลได้เล็งเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนผิวดำ จึงจัดทำโครงการฟื้นฟูบูรณะภาคใต้ขึ้น ดังนั้น
ระยะเวลาตอนนี้จะถูกเรียกว่าเป็น "ยุคฟื้นฟูบูรณะ" โครงการฟื้นฟูบูรณะนับเป็นเครื่องมือสำคัญทั้ง
ของรัฐบาลและประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ในการขจัดความวุ่นวายที่เกิดขึ้นกับมลรัฐต่าง ๆ
ในภาคใต้ ประธานาธิบดีลินคอล์นได้ประกาศโครงการฟื้นฟูบูรณะขึ้นก่อนที่จะมีการลงนามเพื่อสงบศึก
ในวันที่ 9 เมษายน 1865 แต่ประธานาธิบดีลินคอล์นได้ถูกลอบสังหารเสียก่อนที่จะโครงการของเขา
จะบรรลุจุดมุ่งหมาย สารสำคัญข้อหนึ่งในโครงการฟื้นฟูบูรณะของประธานาธิบดีลินคอล์นนั้นมิว่าจะ

นิรโทษกรรมให้กับคนผิวขาวในภาคใต้ ยกเว้นผู้นำทางทหารของมลรัฐต่าง ๆ นั้นหมายความว่า คนผิวขาวเหล่านี้ก็จะมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนของตน ทำให้สมาชิกรัฐสภาหัวรุนแรงของพรรค รีพับลิกัน (Radical Republican) ไม่พอใจเป็นอย่างมาก เนื่องจากสมาชิกหัวรุนแรงพวกนี้ ต้องการลงโทษคนภาคใต้อย่างหนัก ดังนั้นเมื่อนายแอนดรู จอห์นสัน (Andrew Johnson) เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี และดำเนินรอยตามประธานาธิบดีลินคอล์น โครงการฟื้นฟูบูรณะของ ประธานาธิบดีจึงได้รับการคัดค้านอย่างรุนแรง ประกอบกับถึงเวลาที่จะมีการเลือกตั้งผู้แทนของ มลรัฐฝ่ายใต้เพื่อเข้าประชุมรัฐสภา วุฒิสมาชิกจากภาคใต้ส่วนใหญ่ที่ได้รับการเลือกเข้ามานั้นเป็นผู้นำ ทางทหารของกองทัพฝ่ายใต้ในคราวสงครามกลางเมือง สมาชิกหัวรุนแรงแห่งพรรครีพับลิกันกลุ่มนี้ ทราบดีว่า วุฒิสมาชิกและผู้แทนราษฎรของรัฐในภาคใต้จะมีบทบาทสำคัญในการลงมติต่าง ๆ และ จะเป็นกลุ่มผู้ต่อต้านความคิดเห็นและนโยบายของพรรครีพับลิกัน รวมทั้งจะทำให้พรรคเดโมแครตส์ (Democrats) ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้านกลับมามีบทบาททางการเมืองอีกทางเดียวที่พรรครีพับลิกันจะ ทำให้คะแนนเสียงของพรรคเดโมแครตส์ลดน้อยลงก็คือ การแย่งสิทธิในการลงคะแนนของคนผิวขาว ไปให้กับคนผิวดำ (อรพินท์ ปานนาค. 2523 : 4) ดังนั้นรัฐสภาหรือกลุ่มหัวรุนแรงแห่งพรรค รีพับลิกัน จึงเสนอแก้ไขรัฐธรรมนูญข้อที่ 14 โดยให้มีความสำคัญตอนหนึ่งว่า ประชาชนผู้มีสิทธิ เลือกตั้งคือผู้ที่เกิดในดินแดนอเมริกา หรือผู้ที่ได้แปลงสัญชาติเป็นอเมริกัน และห้ามมลรัฐต่าง ๆ ทางใต้ออกกฎหมายวิครอนสิทธิทางการเมือง เนื่องจากมีการเลือกที่รักมักที่ชัง ซึ่งข้อความตอนนี้ มุ่งประเด็นไปที่ความขัดแย้งระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำโดยตรง ข้อความอีกตอนหนึ่งกล่าวว่า ถ้ามลรัฐใดห้ามคนผิวดำลงคะแนนเลือกตั้ง ก็ให้นับจำนวนคนผิวดำออกจากจำนวนประชาชนของ มลรัฐนั้น ๆ ซึ่งจะเป็นการลดจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไปด้วยในตัว นอกจากนี้รัฐสภาได้ เสนอห้ามผู้นำของกองทัพฝ่ายใต้สมัครรับเลือกตั้งทั้งระดับมลรัฐและระดับชาติ (Ploski. 1983 : 131) ต่อจากนั้นรัฐสภาได้จัดตั้ง 'สำนักทะเบียนเสรีชน' (The Freedman's Bureau) ขึ้น เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่คนผิวดำ รวมทั้งคนผิวขาวที่ยากจน ในเรื่องเสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่อาศัย รวมทั้งที่ดินทำกินที่ไม่เกิน 40 เอเคอร์ สำนักทะเบียนเสรีชนจะให้คำแนะนำแก่คนผิวดำอิสระใน

เรื่องวิธีการดำรงชีวิตในสังคม การหาเลี้ยงตนเอง และช่วยเหลือให้รอดพ้นจากการถูกเอารัดเอาเปรียบจากคนผิวขาวบางกลุ่ม (Ploski. 1983 : 128 - 129) คนผิวขาวทางเหนือและทางใต้มองสำนักทะเบียนเสรีชนนี้แตกต่างกัน คนทางใต้ไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งโดยให้เหตุผลว่า เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานเป็นต้นเหตุให้คนผิวดำเกลียดชังนายเก่าของตน รวมทั้งกล่าวหาว่าหน่วยงานนี้เป็นต้นตอของข่าวลือเรื่องที่ดิน 40 เอเคอร์ และพ่อหนึ่งตัวที่รัฐบาลกลางจะจัดสรรให้คนผิวดำทุกคน ทำให้คนผิวดำปฏิเสธที่จะรับจ้างทำงานในไร่ของคนผิวขาว (Franklin. 1980 : 234 - 235)

อย่างไรก็ตามสำนักทะเบียนเสรีชนก็ได้รับบรรเทาความเดือดร้อนให้ทั้งคนผิวขาวและคนผิวดำ ในระหว่างปี 1865 ถึง 1869 หน่วยงานนี้ได้ปันส่วนอาหารให้กับคนจำนวนราว 20 ล้านคน ในปี 1867 สำนักทะเบียนเสรีชนได้สร้างโรงพยาบาลขึ้นถึง 46 แห่ง นอกจากนั้นหน่วยงานทางการแพทย์ของรัฐบาลได้ช่วยทำให้สุขภาพของคนผิวดำดีขึ้น ทำให้อัตราการตายลดลง ความสำเร็จที่สำคัญประการหนึ่งของสำนักทะเบียนเสรีชนได้แก่การจัดการศึกษา ซึ่งมีผลทำให้คนผิวดำที่มีอายุถึงเกณฑ์เข้ารับการศึกษจำนวนหนึ่งได้เข้าเรียนในโรงเรียนของรัฐที่ได้จัดเป็นโรงเรียนทุกรูปแบบ ทั้งแบบที่เรียนตอนกลางวัน เรียนในเวลากลางคืน เรียนเฉพาะวันอาทิตย์ และเรียนแบบฝึกงานในโรงงานไปพร้อม ๆ กัน มีสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียงที่ได้รับการจัดตั้งโดยสำนักทะเบียนเสรีชน ได้แก่ มหาวิทยาลัยเฮวาร์ด (Howard University) มหาวิทยาลัยฟิस्क (Fisk University) สถาบันวิจัยแฮมป์ตัน (Hampton Institute) มหาวิทยาลัยแอตแลนต้า (Atlanta University) และ วิทยาลัยเซนต์ ออกัสติน (St. Augustine's College) นอกจากนี้องค์กรทางศาสนานิกายต่าง ๆ ก็ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษานี้ด้วย เช่น นิกายแบปติสต์ (The Baptists) นิกายเมธอดิสต์ (Methodist) นิกายเพรสไบทีเรียนส์ (Presbyterians) และนิกายอีพิสโกปาเลียน (Episcopalian) โดยการสอนหนังสือให้คนผิวดำในวันอาทิตย์ ซึ่งเรียกว่าโรงเรียนสอนศาสนาวันอาทิตย์ (Franklin. 1980 : 235 - 236)

จะเห็นได้ว่าการที่สำนักทะเบียนเสรีชนมีส่วนช่วยขจัดความเดือดร้อนและปกป้องคนผิวดำจากการเอารัดเอาเปรียบของคนผิวขาว ยิ่งทำให้คนผิวขาวรู้สึกไม่พอใจมากยิ่งขึ้น การที่รัฐสภาอเมริกันให้สิทธิแก่คนผิวดำออกเสียงเลือกตั้ง เป็นเหตุให้คนผิวดำเหล่านี้ถูกคนผิวขาวจากภาคเหนือ

ที่ไปแสวงโชคทางภาคใต้ คือ พวก "Carpetbaggers" ร่วมมือกับคนผิวขาวในภาคใต้ที่เรียกว่า พวก "Scalawags" ชักจูงเกลี้ยกล่อม และหลอกลวงให้ไปลงคะแนนให้กับคนผิวขาวสองพวกนี้ในการเลือกตั้งฝ่ายบริหารในแต่ละมลรัฐ ครั้นคนพวกนี้เข้าไปบริหารงานก็ได้ฉ้อราษฎร์บังหลวงกันอย่างมโหฬาร และมีได้ให้ความช่วยเหลือใด ๆ กับคนผิวดำที่ได้มีส่วนช่วยให้เขาเข้าไปบริหารมลรัฐ (สมร นิธิศัพท์ประกาศ. 2523 : 12 - 13) คนผิวขาวหลายกลุ่มในภาคใต้ได้ก่อตั้งสมาคมลับขึ้นเพื่อต่อต้านพวก Carpetbaggers และขัดขวางการลงคะแนนของคนผิวดำ โดยใช้ทั้งวิธีการข่มขู่ เฒ่า หรือฆ่าคนผิวดำ สมาคมลับสมาคมหนึ่งที่มีชื่อเสียงโด่งดังและน่าสะพรึงกลัวมากคือสมาคม กู คลุกซ์ แคลน (Ku Klux Klan) ซึ่งได้รวมตัวกันขึ้นราวปี ค.ศ. 1865 ความทารุณโหดร้ายของสมาคมนี้เป็นที่หวาดเกรงกันไปทั่ว การกระทำของสมาคมกู คลุกซ์ แคลน มีผลทำให้คนผิวดำไม่กล้าไปออกเสียงลงคะแนน (Odum. 1953 : 617 - 618) รัฐสภาอเมริกันได้ก้าวเข้ามามีบทบาทต่อสมาคมนี้เพื่อหยุดยั้งสมาคม กู คลุกซ์ แคลน โดยออกกฎหมายชื่อ "The Military Enforcement Acts" บางครั้งเรียกว่า "The Force Acts 1870 - 1871" และส่งกองทหารของรัฐบาลกลางมาปราบปรามสมาคมนี้จนสลายตัวไปในที่สุด (อรพินท์ ปานนาค. 2523 : 16 - 17) แม้สมาคมกู คลุกซ์ แคลน จะสลายตัวไปแล้ว แต่อิทธิพลของสมาคมนี้ก็ยังสามารถทำให้พรรคเคโมแครตส์ ซึ่งเป็นพรรคอนุรักษ์นิยมของภาคใต้มีคะแนนสนับสนุนมากขึ้น เนื่องจากไม่มีคนผิวดำไปลงคะแนนให้กับพรรครีพับลิกันซึ่งเป็นพรรครัฐบาลความสำเร็จประการสำคัญของสมาคมนี้ก็คือสามารถรักษาความเป็นเลิศของคนผิวขาวไว้ได้ และยังทำให้คนผิวขาวได้ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติของแต่ละมลรัฐ แม้ว่ากฎหมายจะให้สิทธิคนผิวดำสมัครรับเลือกตั้งกรรมการบริหารมลรัฐได้ ก็ไม่มีคนผิวดำคนใดกล้าที่จะไปลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครผิวดำเหล่านี้ เนื่องจากผู้บัตรลงคะแนนแต่ละผู้จะมีอคติสมาชิกสมาคม กู คลุกซ์ แคลน ถือป็นคอยอารักขาอยู่ตลอดเวลา (Hughes. 1983 : 198)

จากการที่รัฐบาลกลางดำเนินโครงการฟื้นฟูบูรณะ และประกาศตั้งสำนักทะเบียนเสรีชนนั้น คนผิวขาวในภาคใต้เห็นว่าเป็นการหนุนหลังคนผิวดำให้แข็งข้อ กระด้างกระเดื่องต่อคนผิวขาว ซึ่ง

แต่เดิมเคยเป็นนายของพวกเขามาก่อน ทำให้กลุ่มผู้บริหารมลรัฐต่าง ๆ ของภาคใต้คิดว่าจะหักล้างกฎหมายเหล่านี้ด้วยการนำเอากฎหมายจักระเบียบทาสที่เคยประกาศใช้ในอดีตมาใช้ควบคุมคนผิวดำประมวลกฎหมายฉบับนี้เรียกว่า "Black Codes" (Hughes. 1983 : 198) โดยจำกัดอิสรภาพของคนผิวดำทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งมีสาระสำคัญคือ ประการแรกห้ามคนผิวดำอิสระออกนอกเทศะสถานภายหลังพระอาทิตย์ตกดิน ประการที่สองห้ามคนผิวดำมีอาวุธปืนในครอบครอง ประการที่สามให้เด็กผิวดำที่กำพร้าไปรับใช้คนผิวดำ และประการสุดท้ายคนผิวดำที่ไม่มีงานทำ และไร้ที่พักอาศัยจะถูกจับข้อหาเป็นคนจรจัด และเสียค่าปรับคนละ 50 ดอลลาร์ ความรุนแรงของกฎหมายฉบับนี้แตกต่างกันไปในแต่ละมลรัฐ (ทศนียา สุปรีชากร. 2523 : 197)

ถึงแม้ว่าโครงการฟื้นฟูบูรณะจะได้รับการต่อต้านจากคนผิวดำในภาคใต้ แต่ก็มีผลทำให้สังคมและเศรษฐกิจของคนผิวดำและคนผิวดำที่ยากจนในภาคใต้ดีขึ้น กล่าวคือชาวนาในภาคใต้ได้กู้เงินที่มีดอกเบี้ยต่ำไปทำประโยชน์ในไร่นา เกิดระบบการแบ่งส่วนผลผลิต (Sharecropper System) ทำให้ชาวนายากจนและคนผิวดำได้มีที่ดินทำกินในลักษณะการเช่าที่นา และจ่ายค่าตอบแทนเป็นผลผลิตที่ได้จากการเก็บเกี่ยว

นอกจากนี้รัฐบาลได้จัดหางานให้คนผิวดำทำ เช่น จัดหาที่ดินทำกินให้ รวมทั้งซ่อมสร้างโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในภาคใต้รับคนผิวดำเข้าทำงาน ออกกฎหมายเพื่อยกฐานะคนผิวดำให้เท่าเทียมกับคนผิวดำทั้งในด้านการศึกษาและการประกอบอาชีพ

สำหรับความช่วยเหลือด้านการศึกษาที่คนผิวดำได้รับนั้นส่วนหนึ่งมาจากมหาเศรษฐีชาวอเมริกันผิวดำ ก่อตั้งมูลนิธิเพื่อการศึกษาขึ้น เช่น มูลนิธิเพอบอดี (Peabody Fund) มูลนิธิสเลเตอร์ (Slater Fund) ในราวปี 1903 จอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์ (John D. Rockefeller) ได้บริจาคเงินจำนวนมหาศาลให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของคนผิวดำ เงินส่วนหนึ่งให้กับการฝึกสอนครูผิวดำเพื่อไปประจำอยู่ตามโรงเรียนสำหรับคนผิวดำ

ความช่วยเหลือต่าง ๆ ที่รัฐบาลกลางให้กับคนผิวดำนับแต่สงครามกลางเมืองเป็นต้นมา ยิ่งก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่คนผิวดำทางใต้มากยิ่งขึ้น เนื่องจากคนผิวดำเหล่านี้คิดว่ารัฐบาลเข้าข้างคนผิวดำ ให้การสนับสนุนต่าง ๆ เพื่อให้คนผิวดำเกลียดชังคนผิวดำ ซึ่งเคยเป็นนายทาส

การที่รัฐบาลกลางส่งกองทหารเข้ามาปราบปรามจลาจลผิวที่มักจะเกิดขึ้นเสมอในภาคใต้ และมีได้เรียกกองทหารเหล่านี้กลับ ยิ่งสร้างความแตกร้าระหว่างคนผิวขาวกับคนผิวดำมากยิ่งขึ้น จนในราวปี ค.ศ. 1877 ประธานาธิบดี เฮย์ส์ (President Hayes) ก็สามารถประสานรอยร้าวนี้ ได้ด้วยการใช้นโยบายเอาใจและผ่อนปรน ประธานาธิบดีออกกฎหมายอนุมัติเงินจำนวนมากให้กับรัฐบาลของมลรัฐต่าง ๆ ในภาคใต้เพื่อบูรณะบ้านเมือง รวมทั้งถอนทหารภาคเหนือออกไปจากภาคใต้ จนหมด ทำให้คนผิวขาวภาคใต้เริ่มไว้วางใจและเป็นมิตรกับรัฐบาลกลางมากขึ้น โดยคณะผู้บริหารของมลรัฐต่าง ๆ ของภาคใต้ยินยอมปฏิบัติตามคำสั่งของรัฐบาล และทำให้พรรคเคโมแครตส์ ซึ่งเป็นพรรคการเมืองของคนผิวขาวภาคใต้ และเป็นพรรคฝ่ายค้านสามารถดำเนินกิจกรรมทางการเมืองได้สะดวกขึ้นกว่าเดิม

จากนโยบายการผ่อนปรนของประธานาธิบดีเฮย์ส์ ช่วยให้ความตึงเครียดระหว่างคนผิวขาวภาคเหนือ และคนผิวขาวในภาคใต้บรรเทาลง รัฐบาลกลางสามารถขอความร่วมมือหลายประการได้จากรัฐบาลของมลรัฐต่าง ๆ ในภาคใต้ แต่ความสำเร็จในการรวมชาติครั้งนี้กลับมีผลให้คนผิวดำถูกวิตรอนสิทธิทางการเมือง ความเสมอภาคและสถานภาพทางสังคมตกต่ำลง เนื่องจากศาลสูงสุดได้ยกเลิกรัฐธรรมนูญมาตราที่ 14 และมาตราที่ 15 วรคที่ระบุให้สิทธิและความเสมอภาคแก่คนผิวดำ รวมทั้งจะไม่รับรองฎีกาที่เกี่ยวกับการแบ่งแยกผิว คนผิวดำจึงถูกลดฐานะลงเป็นพลเมืองชั้นสองที่มีสิทธิบางประการน้อยกว่าคนผิวขาว มลรัฐต่าง ๆ ในภาคใต้ออกกฎหมายแบ่งแยกการใช้สาธารณูปโภค เช่น รถไฟ รถเมล์ สวนสาธารณะ หรือแม้แต่สุสาน กฎหมายฉบับนี้รู้จักกันในชื่อว่า "กฎหมาย จิม โครว์" (The Jim Crow Laws) ความเข้มงวดของกฎหมายฉบับนี้แตกต่างกันไปในแต่ละมลรัฐ การที่รัฐทางใต้สามารถออกกฎหมายเช่นนี้มากคืบคนผิวดำได้ เป็นเพราะการประกาศของศาลสูงสุดในปี 1896 ที่ให้ถือนโยบาย "แบ่งแยกแต่เท่าเทียม" (Separate But Equal) (Myrdal. 1953 : 649)

ผลจากกฎหมายจิมโครว์ ก่อให้เกิดองค์กรต่าง ๆ เพื่อคนผิวดำ เช่น องค์การเพื่อช่วยเหลือคนผิวดำ (The National Association for the Advancement of Colored People) ซึ่งมีอักษรย่อว่า NAACP องค์การ NAACP ถูกก่อตั้งขึ้นในปี 1908 เมื่อเกิดจลาจลผิว

ชนที่เมืองสปริงฟิลด์ (Springfield) ในมลรัฐอิลลินอยส์ (Illinois) จุดมุ่งหมายขององค์การก็คือ กักตุนกฎหมายที่อยู่ดีธรรมต่อคนผิวดำ รวมทั้งปกป้องคนผิวดำจากการเอาเปรียบของคนผิวขาว ผู้นำคนสำคัญขององค์การ NAACP ได้แก่ วิลเลียมส์ ดูบัวส์ (Williams DuBois) ซึ่งเป็นคนผิวดำคนแรกที่ได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ในภายหลังองค์การนี้มีบทบาทสำคัญในการต่อสู้กับรัฐบาลในเรื่องความเสมอภาคและสิทธิตามกฎหมายของคนผิวดำ (Katz. 1936 : 348 - 350)

สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของคนผิวดำที่อพยพไปอยู่ในภาคเหนือ

ในระหว่างปี ค.ศ. 1914 - 1920 คนผิวดำจำนวนมากอพยพหลบหนีความยากจน และการถูกกดขี่ การรังเกียจผิวจากภาคใต้ไปสู่ภาคเหนือด้วยความหวังที่จะมีสถานภาพที่ดีกว่า การมีชีวิตอยู่ทางภาคใต้ เนื่องจากความรู้สึกที่ว่าคนผิวขาวทางภาคเหนือเคยยอมเสี่ยงชีวิตทำสงครามกลางเมืองกับคนผิวขาวทางภาคใต้เพื่อปลดปล่อยพวกตนให้พ้นจากสภาพการเป็นทาส การอพยพครั้งนี้ได้ชื่อว่า "การอพยพครั้งยิ่งใหญ่" (The Great Migration) คาดว่ายอดผู้อพยพสูงถึง 350,000 คน (Polski. 1980 : 24) ในปี 1917 รัฐบาลกลางประกาศเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง คนผิวดำที่อพยพไปจากภาคใต้จำนวนมากสมัครเป็นทหารไปร่วมรบกับกองทัพอเมริกัน ซึ่งมีจำนวนมากกว่า 20,000 คน (Franklin. 1980 : 325) ทหารอเมริกันผิวดำประมาณร้อยละ 11 ถูกส่งไปรบยังสมรภูมิในต่างแดน เช่นที่ประเทศฝรั่งเศส ทหารผิวดำหลายคนได้สร้างวีรกรรมจนได้รับเหรียญกล้าหาญ และได้รับการยกย่องจากทหารของชาติที่ไปช่วยรบ ที่สำคัญทหารผิวดำส่วนใหญ่นักที่ไปรบในต่างดินแดนไม่เคยได้รับการรังเกียจผิวเช่นที่พวกเขาได้รับจากคนผิวขาวในอเมริกาอันเป็นดินแดนบ้านเกิดของเขาเอง (Polski. 1980 : 25)

ด้วยเหตุที่ยุโรปเป็นสมรภูมิของสงครามทำให้จำนวนผู้อพยพจากยุโรปลดอย่างมาก ในขณะที่ความต้องการแรงงานในการผลิตอาวุธนั้นมีมาก โรงงานจึงต้องว่าจ้างแรงงานคนผิวดำ ซึ่งมีจำนวนมากในขณะนั้นด้วยค่าแรงที่สูงกว่าที่พวกเขาเคยได้รับในยามปกติ คนผิวดำได้รับค่าแรงสูงมากก็จริง แต่รัฐบาลมิได้สนใจเรื่องสภาพที่อยู่อาศัย คนผิวดำยังคงอาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม ขาดสาธารณูปโภค

มีปัญหาด้านสาธารณสุข รวมทั้งขาดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน สติอาชญากรรมในย่านคนดำ สูงมาก

การที่รัฐบาลปล่อยให้คนผิวดำตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ทำให้คนผิวดำโกรธแค้นมาก และก่อ การจลาจลขึ้นเสมอ ๆ ตามย่านเมืองอุตสาหกรรมที่พวกเขาอาศัยอยู่ อย่างไรก็ตาม คนผิวดำก็ยัง หวังว่าเมื่อสงครามโลกครั้งนี้สิ้นสุดลง พวกเขาอาจได้รับความเห็นใจจากการที่ช่วยรบในสงคราม โดยอาจมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม มีงานทำ ไม่ถูกกีดกันและแบ่งแยก แต่เมื่อสงครามสงบลง คนผิวดำยัง คงมีสภาพเช่นเดิม ทำให้คนผิวดำโกรธแค้นมาก นอกจากนี้ยังมีคนผิวดำเข้าร่วมทำร้ายทหารผ่านศึก ผิวดำ รวมทั้งมีการประชาทัณฑ์คนผิวดำเพิ่มขึ้น และทารุณขึ้น ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากความรู้สึกเกรง กลัวว่าคนผิวดำกำลังทำตัวเสมอกับพวกตน คนผิวดำตอบโต้การกระทำนี้รุนแรงเช่นเดียวกัน สติ การจลาจลทางผิวในปี ค.ศ. 1919 สูงมาก คนผิวดำจำนวนมากเข้าเป็นสมาชิกของสมาคม NAACP เพื่อจะได้เป็นกำลังต่อรองกับรัฐบาลในการปรับปรุงสถานภาพของตน สมาคมพยายาม หาทางให้รัฐสภาออกกฎหมายห้ามการลงประชามติ (สมร นิติทัศน์ประกาศ. 2525 : 9 - 12)

สภาพของคนผิวดำหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 จนถึงสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้นเลวร้ายกว่าชน กลุ่มน้อยอื่น ๆ ในอเมริกา คนผิวดำต้องเผชิญความทุกข์ยากและความคับแค้นนานัปการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงเวลาที่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ (The Great Depression) ตลาดหุ้นล้มละลาย ธนาคารปิดกิจการ ประชาชนอเมริกันตกงานกว่า 14 ล้านคน ซึ่งเป็นคนผิวดำ 3 ใน 4 ส่วน ราว ปี 1933 เมื่อแฟรงกลิน ดี รูสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี นั้น ระบบเงินตราของอเมริกาตกต่ำถึงขีดสุด รูสเวลต์ได้แก้ไขสถานการณ์ครั้งนี้ด้วยการปิดธนาคาร ทั่วประเทศ ตรวจสอบบัญชีและอนุมัติเงินอุดหนุนธนาคารที่พอจะดำเนินกิจการได้ ทำให้ประชาชน รักใจรัฐบาลของรูสเวลต์มากขึ้น ต่อจากนั้นรูสเวลต์ได้ประกาศโครงการช้อตกลงใหม่ (The New Deal Program) ซึ่งมีจุดมุ่งหมาย 3 ประการ คือ "Relief, Recovery และ Reform" โดย จัดสรรเงินให้แก่แต่ละมลรัฐสร้างงานให้กับครอบครัวที่ว่างงาน เช่น ก่อสร้างโรงเรียน โรงพยาบาล เชื้อน สวนสาธารณะ เป็นต้น ด้วยการผันเงินจำนวนมหาศาลนี้ ประธานาธิบดีรูสเวลต์หวังว่าคน ผิวดำจะได้รับการว่าจ้างมากที่สุด แต่คนผิวดำกลับได้รับการว่าจ้างแทนคนผิวดำ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ ส่วนใหญ่เป็นคนผิวดำที่มีอคติต่อคนผิวดำ (Franklin. 1980 : 313)

ประโยชน์ด้านหนึ่งที่คนผิวดำได้รับจากโครงการนิวติล ของประธานาธิบดี รูสเวลท์ ก็คือ การสร้างโรงเรียนเพิ่มเป็นจำนวนมากนั้น มีผลทำให้คนผิวดำมีโอกาสเข้ารับการศึกษามากขึ้น เพิ่มขึ้น โครงการช่วยเหลือด้านที่อยู่อาศัย ช่วยให้คนผิวดำมีบ้านเรือนอยู่อาศัยดีขึ้น โดยการให้คนผิวดำกู้ยืมเงินเพื่อปลูกบ้าน หรือใช้วิธีสร้างบ้านราคาถูกให้กับคนผิวดำ ในภาคเหนือองค์การนี้ปลูกสร้างบ้านให้คนผิวดำ และคนผิวขาวด้วย (Franklin. 1980 : 395)

ประธานาธิบดีรูสเวลท์ตระหนักดีว่าคนผิวดำต้องการมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ ดังนั้นในปี ค.ศ. 1940 รูสเวลท์ จึงได้แต่งตั้งคนผิวดำเข้าดำรงตำแหน่งในคณะรัฐบาลด้วย นับแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 คนผิวดำได้เข้าดำรงตำแหน่งสำคัญในการบริหารประเทศ ประกอบอาชีพที่ในอดีตสงวนไว้สำหรับคนผิวขาวเท่านั้น เช่น อาชีพแพทย์ หนายความ ครู นักสังคมสงเคราะห์ พนักงานตามสำนักงานต่าง ๆ (Simkins. 1953 : 629) อย่างไรก็ตามคนผิวดำยังต้องเผชิญกับระบบ จิม โครว์ ซึ่งได้แก่ การแบ่งแยกโรงเรียน เด็กผิวดำจะไม่สามารถไปเรียนในโรงเรียนที่มีเด็กผิวขาวเรียน คนผิวขาวจะไม่โดยสารรถคันเดียวกับคนผิวดำ ร้านอาหาร และเครื่องสาธารณูปโภคอื่น ๆ จะต้องแยกขาดจากกัน ในตอนนี้รัฐบาลได้พยายามสร้างที่อยู่อาศัยให้กับคนจน แต่โครงการอาคารสงเคราะห์นี้ไม่ตกไปถึงคนผิวดำ แม้ว่าคนผิวดำจะร่ำรวยจนสามารถซื้อที่ดินเพื่อปลูกที่อยู่ของตนได้ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้ซื้อที่ใกล้คนผิวขาว การแบ่งแยกนี้มีไปถึงการแบ่งแยกในสหพันธ์กรรมกรด้วย

วลี 'จิม โครว์' นี้เริ่มใช้กันราว ๆ ปี ค.ศ. 1830 โดยโทมัส ไรซ์ (Thomas Rice) นักแสดงผิวขาวคนหนึ่ง ไรซ์เลียนแบบท่าทางของนักร้องนักเต้นผิวดำคนหนึ่งประจำอยู่ที่โรงละครบัลติมอร์ (Baltimor theatre) ของเขา ไรซ์นำเอาท่าทาง และการแต่งกายนี้ไปแสดงประกอบเพลง ๆ หนึ่ง ที่ทำให้วลี 'จิม โครว์' แพร่หลายออกไป เพลงนี้มีเนื้อร้องดังนี้

'wheel about, turn about, dance jest so

every time I wheel about I shout Jim Crow!

(Katz. 1967 : 340)

ผู้ชมผิวขาวต่างชื่นชอบการแสดงประกอบเพลงนี้มาก พวกเขาถือว่าเป็นเรื่องขบขัน แต่คนผิวดำ

เกลียดชังวลีนี้มาก และใช้วลีนี้นี้เรียกอะไรก็ตามที่คนผิวขาวแบ่งแยกกับพวกตน เพื่อประชดประชัน การที่คนผิวขาวขึ้นชอวลีนี้นี้

ต่อมาในราวปี 1905 วลีจิมโครว์กลับมามีบทบาทอีกในละครตลกล้อเลียนคนผิวดำเรื่อง The Clansman. ซึ่งเขียนโดย โทมัส ดิกสัน จูเนียร์ (Thomas Dixon Jr.) เป็นเรื่องราวของชายผิวดำคนหนึ่งที่ย้ายมาอ่อนน้อมยอมมีเพศสัมพันธ์กับหญิงผิวขาว ตอนจบของละครชายผิวดำคนนั้นถูกฝูงชนผิวขาวประหารชีวิต ละครเรื่องนี้ประสบความสำเร็จมากในหลาย ๆ เมืองของภาคใต้ เช่น ที่เมืองโคลัมเบีย (Columbia) ในมลรัฐคาโรไลนาใต้ (South Carolina) ผู้ชมปรบมือให้เป็นเวลานาน ขณะที่ในบางมลรัฐฝูงชนที่ชมละครโกรธแค้นคนผิวดำมาก จนพากันไปหลายคุกจับเอานักโทษผิวดำออกมาประหารชีวิตมากมาย จนทำให้รัฐบาลต้องประกาศห้ามการแสดงละครเรื่องนี้ไม่ว่า ณ ที่ใดก็ตาม แต่ละครเรื่องนี้กลับมามีชื่อเสียงอีกในฐานะภาพยนตร์ โดยได้รับการเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น Birth of a Nation.

การรังเกียจผิวนี้นี้ยาวงกว้างออกไปในหมู่ทหารด้วย ในยามที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 1941 แม้ทหารทุกคนไม่ว่าผิวขาวหรือผิวดำจะมีหน้าที่สู้รบเพื่อชาติ แต่พลทหารผิวขาวก็ยังไม่ต้องการอยู่ใต้บังคับบัญชาของนายทหารที่เป็นคนผิวดำ การกีดกันยังคงมีอยู่ทั่วไปในกองทัพ เช่น ทหารผิวดำมีหน้าที่เพียงเป็นคนกริ้ว ประชุมอาหารเลี้ยงกองทัพ และมองดูทหารผิวขาวออกไปรบและรับเหรียญกล้าหาญ เหตุการณ์เช่นนี้ทำให้คนผิวดำโกรธมาก เนื่องจากการกระทำของคนผิวขาวขัดกับอุดมการณ์ที่จะรักษาอธิปไตยในโลกไว้

ความขัดแย้งระหว่างผิวทั้งที่รุนแรงมากและน้อยก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์กันมากขึ้นระหว่างคนทั้งสองผิว มีคนกลุ่มหนึ่งประกอบด้วยผู้นำผิวดำผู้มีชื่อเสียง เช่น มาร์ติน ลูเธอร์ คิง (Dr. Martin Luther King Jr.) และคนผิวขาวที่มีความเห็นอกเห็นใจคนผิวดำ ได้ร่วมมือกันก่อตั้ง "คองเกรสเพื่อความเสมอภาค" (The Congress of Racial Equality - CORE) ขึ้น สมาคมนี้มีนโยบายต่อสู้ด้วยสันติ วิธีการหลักก็คือการเข้าไปนั่งอย่างสงบ หรือที่เรียกว่า "การนั่งประท้วงอย่างสันติ" (Sit-in) ในร้านอาหารที่มีป้ายติดว่า "สำหรับคนผิวขาว" ในโรงภาพยนตร์ โรงพยาบาล รถหรือเรือโดยสารที่ไม่ต้อนรับคนผิวดำ เหตุการณ์และภาวะการ

แบ่งแยกผิวทวีความรุนแรงเช่นนี้เรื่อยมาจนสงบลงในราวปี ค.ศ. 1948 เมื่อประธานาธิบดีทรูแมน (Harry S. Truman) ได้ประกาศยกเลิกการแบ่งแยกทุกประเภทที่มีสาเหตุมาจากอคติในเรื่องผิวนับว่าเป็นการแสดงความจริงใจ และความตั้งใจอย่างแท้จริงของคนผิวขาวที่มีต่อคนผิวดำ ในการให้ความเสมอภาคและความยุติธรรมต่อคนผิวดำ แม้ว่าในทางปฏิบัติประชาชนอเมริกันจะยังคงรู้สึกถึงความแตกแยกระหว่างผิว แต่ก็ไม่รุนแรงเท่ากับความรู้สึกของคนอเมริกันในอดีต

ในการศึกษาสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของคนผิวดำให้เห็นชัดเจน จำเป็นต้องศึกษารายละเอียดในเรื่องการศึกษา และการนับถือศาสนาด้วย เนื่องจากการศึกษาเป็นรากฐานของการทำงานและการดำรงชีวิตในสังคม ศาสนา เป็นหนทางหนึ่งของคนผิวดำที่จะก้าวไปสู่การศึกษาในยุคแรกที่รัฐบาลยังไม่สามารถให้ความช่วยเหลือในด้านการศึกษาแก่คนผิวดำได้อย่างจริงจัง ผู้นำสำคัญ ๆ ของคนผิวดำส่วนใหญ่ได้อาศัยศาสนาเป็นรากฐานในการศึกษาของเขาทั้งสิ้น

ในราวกลางศตวรรษที่ 18 ก่อนการประกาศอิสรภาพของอาณานิคมอเมริกันเพียงเล็กน้อย ทาสผิวดำยังไม่สามารถมีโบสถ์หรือสถานที่ประกอบกิจทางศาสนาเป็นของตนเอง แต่คนผิวดำอิสระ (the free blacks) จำนวนเล็กน้อยสามารถหลบซ่อนจากคนผิวขาวประกอบกิจทางศาสนาได้บ้าง เนื่องจากคนเหล่านี้เข้ามาอยู่ในอเมริกา ก่อนการค้าทาส จึงมีอาชีพส่วนใหญ่เป็นกรรมกรรายวันตามไร่

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่าทาสผิวดำนั้นไม่ได้รับอนุญาตจากนายให้นับถือศาสนา แต่ก็มีคนผิวขาวบางคนที่มีศรัทธาแรงกล้าที่จะเผยแพร่คำสอน (the gospel) ของพระเยซูคริสต์ไปในหมู่ทาส ดังนั้นผู้นำศาสนาทำให้ทาสจึงได้แก่มอบสอนศาสนาชาวผิวขาว แต่ ดูบัวส์ (W.E.B. Du Bois) ประธานองค์การเพื่อช่วยเหลือคนผิวดำกล่าวในภายหลังว่า หมอสอนศาสนาเหล่านี้มิได้นำศาสนาเข้ามาให้กับทาสผิวดำโดยตรง เนื่องจากการขัดกับอุดมการณ์ของชาวผิวขาวในอเมริกาในเรื่องศาสนากับทาส

ในระบายนี้นักคนผิวดำอิสระและทาสผิวดำรับเอาศาสนาของคนผิวขาวไว้เพื่อเป็นเครื่องบรรเทา และรักษาจิตใจ และร่างกายจากการทำงานหนักตลอดทั้งวัน แม้จะต้องกระทำกันแบบหลบซ่อนก็ตาม แต่ศาสนาก็ช่วยในด้านจิตใจของทาสได้มาก

ในช่วงทศวรรษปี 1740 นั้น ศาสนาเข้ามามีอิทธิพลต่อทาสผิวดำมากขึ้นอีก แต่ไม่ใช่ในลักษณะที่จะช่วยให้คนผิวดำหลีกเลี่ยงจากความทุกข์ยากในชีวิตจริง หากแต่เป็นไปเพื่อฟื้นฟูวัฒนธรรมเก่าแก่ที่สูญไปของทาส เริ่มมีการสร้างโบสถ์ให้กับคนผิวดำขึ้น นายผิวดำบางคนอนุญาตให้ทาสของตนประกอบพิธีทางศาสนาได้แต่ต้องอยู่ในสายตาของคนผิวดำ เริ่มมีหมอสอนศาสนา และพระนิกายต่าง ๆ เดินทางไปสอนศาสนาให้กับทาสตามไร่นามากขึ้นกว่าเดิม บ่อยครั้งที่พระจะเป็นผู้ช่วยทาสให้เป็นอิสระโดยการซื้อหรือขอทาสจากนายให้เป็นผู้ติดตามรับใช้ แล้วพาไปยังมลรัฐที่ห้ามการเลี้ยงทาส ทาสก็จะได้เป็นไทแก่ตัว

ความพยายามของทาสผิวดำที่จะสร้างโบสถ์ขึ้นสำหรับพวกเขาสำเร็จลงในราวปี ค.ศ. 1775 โดยสร้างขึ้นที่เมือง ซิลเวอร์ บลัฟฟ์ (Silver Bluff) ในมลรัฐคาร์โรไลนาใต้ เมืองนี้อยู่ห่างจากเมืองออกัสต้า (Augusta) ของมลรัฐจอร์เจีย (Georgia) เพียง 12 ไมล์ เป็นโบสถ์ในนิกายแบปติสต์ โดยมีนายทาสผิวดำคนหนึ่งให้การสนับสนุน ต่อมาราวปี 1778 โบสถ์แห่งนี้ถูกคนผิวดำทำลายไป โบสถ์หลังที่สองถูกสร้างขึ้นที่เมืองซาวานนาห์ (Savannah) ในมลรัฐจอร์เจีย (Georgia) โดยได้รับการสนับสนุนจากแกริสัน (William Lloyd Garrison) คนผิวดำที่สำคัญคนหนึ่งในการสนับสนุนการเลิกทาสในเวลาต่อมา

การที่คนผิวดำบางคนให้การสนับสนุนคนผิวดำนับถือศาสนา นับเป็นการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ว่าคนผิวดำถูกสาปให้เกิดมาเป็นทาส และห้ามทาสนับถือศาสนา แต่ตรงกันข้ามศาสนากลับเป็นเครื่องมือที่ให้ความรู้และเตรียมทาสเพื่อเสรีภาพในอนาคต ทั้งที่มีคนผิวดำและผู้สนับสนุนการเลิกทาสบางคนไม่ยอมรับโบสถ์เหล่านี้ และปฏิเสธคำร้องเรียน หรือคำร้องทุกข์ใด ๆ จากพระผิวดำ แม้แต่พระผิวดำจากวัดนิกายเมธอดิสต์อีพิสโคปอล (The Methodist Episcopal Church) ซึ่งเป็นนิกายที่เข้มแข็งมากในขณะนั้นก็ยังประกาศไม่แทรกแซงความสัมพันธ์ระหว่างนายผิวดำกับทาสผิวดำ

ผู้ที่ให้ความช่วยเหลือทาสอย่างแท้จริงได้แก่ พระนิกายควอเกอร์ (The Quakers) เพราะพระควอเกอร์เหล่านี้ยังคงใช้วิธีการซื้อและขอทาสจากนายแล้วพาไปยังรัฐที่ไม่มีทาส ทาส

ก็ได้รับอิสระ ในระหว่างสงครามกลางเมือง ประธานาธิบดี ลินคอล์น ประกาศให้ความสำคัญกับศาสนาสำหรับคนผิวดำ แต่ศาสนาลดความสำคัญลงมาจากความสนใจทั้งของคนผิวดำและผิวขาว เนื่องจากเกิดสงครามกลางเมืองขึ้น ทุกคนต่างพุ่งความสนใจไปที่การสู้รบ เมื่อสงครามสิ้นสุดลงนั้น พระผิวดำและพระผิวขาวเริ่มสนใจเรื่องศาสนาของคนผิวดำอีก แต่ต้องประสบกับความลำบากใจอย่างมากจากคำประกาศของศาลสูงสุดในปี ค.ศ. 1896 ที่ให้คนทั้งสองผิวยึดนโยบาย "แบ่งแยกแต่เท่าเทียม" เป็นเหตุให้คนผิวขาวในภาคใต้ห้ามคนผิวดำประกอบพิธีกรรมทางศาสนาโดยเด็ดขาด แต่ในภาคเหนือยังให้คนผิวดำปฏิบัติกิจทางศาสนา แต่แยกจากคนผิวขาวอย่างสิ้นเชิง

ตอนต้นศตวรรษที่ 20 จำนวนคนผิวดำที่ยึดมั่นในศาสนาลดน้อยลงกว่าเดิมมาก ผู้นำศาสนาผิวดำต่างพากันกล่าวว่าสาเหตุมาจากการปฏิบัติทางเทวโบลีย์ อิทธิพลของลัทธิสังคมนิยม และจุดยืนบางประการของการเมือง อย่างไรก็ตามผู้นำผิวดำที่มีชื่อเสียงส่วนใหญ่มักเป็นผู้นำทางศาสนาด้วย เช่น บัคเกอร์ ที วอชิงตัน, มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ และสาธุคุณ แจ็กสัน เป็นต้น ผู้นำเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เกิดในครอบครัวของพระหั่งสัน โดยเฉพาะวอชิงตันเป็นทั้งพระและนักการศึกษา คนสำคัญของคนผิวดำ ได้รับการยอมรับมากทั้งจากคนผิวขาวและผิวดำ วิทยาลัยทัสคีเกีในมลรัฐอะลาบามา (Alabama's Tuskegee Institute) ของเขามีส่วนช่วยให้เยาวชนผิวดำมีการศึกษา และเป็นคนผิวดำที่ดี จึงจะได้กล่าวถึงความเป็นมาในด้านการศึกษาของคนผิวดำ นับแต่สมัยทาส โดยสังเขปดังนี้

ตามที่ทราบกันแล้วว่า คนผิวดำถูกจับกุมมาจากทวีปอัฟริกา ดังนั้นคนเหล่านี้จะมีภาษาพื้นเมืองที่ใช้อยู่ในหมู่ของเขา คนผิวดำรุ่นนี้จึงไม่มีโอกาสได้ศึกษาและใช้ภาษาใหม่ได้ เนื่องจากคนเหล่านี้อายุมาก และไม่สามารถรับความรู้นี้ได้ รวมทั้งคนผิวขาวไม่ต้องการให้คนเหล่านี้มีความรู้ใด ๆ ทั้งสิ้นด้วย แต่ลูกหลานของทาสผิวดำเหล่านี้ที่อายุต่ำกว่า 10 ปี จะได้รับการศึกษาบ้างจากนายทาสใจดีบางคน

ในมลรัฐจอร์เจีย และคาร์โรไลน่าใต้ ซึ่งเป็นเมืองท่าจอกเรือค้าทาส ในยุคค้าทาสนั้น อนุญาตให้ทาสเรียนภาษาและวัฒนธรรมของชาวอาณานิคมเพื่อประโยชน์ในการรับใช้คนผิวขาว แต่

โดยปกติแล้วมลรัฐเลี้ยงหาสอื่น ๆ จะห้ามการศึกษาของหาสโดยเด็ดขาด แม้กระนั้นความเจริญของเมือง และเทคโนโลยีที่นำไปใช้ในไร่นาก็ทำให้หาสผิวดำที่ต้องสัมผัสกับสิ่งเหล่านี้ทุกวันได้ศึกษาด้วยตนเอง จนทำให้เกิดมีหาสที่มีความรู้ความชำนาญในเรื่องเครื่องจักรกล และเป็นเสมียนบ้าง แม้จะไม่มากนัก และบางคนมีโอกาสดำเนินทางรับใช้คนผิวขาวที่ไปรับหาสจากอัฟริกามาขาย

ตามที่กล่าวแล้วว่า มีคนผิวดำกลุ่มหนึ่งที่เคยเดินทางเข้ามาในอเมริกา นับแต่ก่อนสมัยการค้าหาส คนเหล่านี้เข้ามาอยู่และแต่งงานกับคนผิวขาว ลูกหลานของคนเหล่านี้ได้มีส่วนช่วยสอนการอ่านเขียนให้กับลูกหาสที่เกิดในอเมริกาบ้าง

เด็ก ๆ ลูกหาสที่อยู่ในเมืองจะมีโอกาสในการศึกษามากกว่าเด็ก ๆ ในชนบท โดยพวกเขาจะได้ติดตามลูก ๆ ของนายผิวดำไปเรียนในโรงเรียนศาสนาวันอาทิตย์บ้างจำนวนเล็กน้อย แต่ก็ด้วยเจตนาที่จะเผยแพร่ศาสนาของคนผิวดำนั่นเอง ในราวต้นศตวรรษที่ 19 จำนวนคนผิวดำอิสระจากอัฟริกาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้รัฐบาลต้องจัดการศึกษาให้กับคนเหล่านี้ด้วย และกลุ่มคนผิวดำอิสระเหล่านี้เองที่เป็นแรงผลักดันให้รัฐบาลกลางและกลุ่มผู้ต่อต้านหาสจัดตั้งองค์การจัดการศึกษาสำหรับคนอัฟริกันขึ้น (The African Education Society) โดยให้ลูกหาสมีความรู้ในเรื่องเครื่องจักร และการเกษตร แต่นายหาสผิวดำเกรงว่าหาสจะนำความรู้ไปอ่านวรรณคดีที่กล่าวถึงการปฏิบัติของพวกหาส อย่างไรก็ตามในราวปี 1842 ก็ได้เกิดโรงเรียนสำหรับเด็กผิวดำและเด็กอินเดียแดงขึ้น โดยนักต่อต้านระบบหาสและพระภิกษุแควกเกอร์คนหนึ่ง ดังนั้นแม้ว่าการศึกษาของหาสจะถูกห้ามในรัฐทางใต้ และถูกจำกัดในรัฐทางเหนือ แต่โรงเรียนสำหรับเด็กลูกหาสก็เกิดมีอยู่ทั่ว ๆ ไป ก่อนสงครามกลางเมืองในปี ค.ศ. 1861 เสียอีก

ในช่วงเวลาที่เกิดสงครามกลางเมืองซึ่งเป็นเวลานานถึง 5 ปี ตั้งแต่ ค.ศ. 1861 ถึง ค.ศ. 1865 หาสผิวดำที่ไปสมัครเป็นทหารกับกองทัพภาคเหนือจะได้รับการศึกษาจากทางกองทัพซึ่งเป็นการเตรียมหาสให้รู้จักเสรีภาพด้วย ส่วนหาสผิวดำที่ถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารในกองทัพภาคใต้ และตกเป็นจำเลยของทหารภาคเหนือในข้อหาทาสทาสนั้น ถ้าหาสที่มีความรู้อยู่บ้างจะได้รับการปลดปล่อย แนวคิดที่จะให้กองทัพเป็นผู้ให้การศึกษาแก่คนผิวดำยังได้รับการยอมรับเรื่อยมา

จนกระทั่งประธานาธิบดีเฮย์ส์ประกาศถอนกองทหารภาคเหนือออกไปจากภาคใต้ เมื่อสงครามใกล้จะสิ้นสุดลงนั้น ประธานาธิบดีลินคอล์น ได้ออกประกาศกฎหมายฉบับหนึ่งที่อนุญาตให้แยกคนผิวดำไปเรียนรวมกันในเขตที่เรียกว่า ดิสตริค ออฟ โคลัมเบีย (The District of Columbia)

หลังสงครามกลางเมือง รัฐบาลเข้ามามีส่วนจัดการศึกษาให้กับคนผิวดำมากขึ้น มีการห้ามการแบ่งแยกในทางการศึกษา พิจารณาว่าโรงเรียนสำหรับคนผิวดำนี้ควรสอนแต่เฉพาะเรื่องศาสนา หรือสอนสิ่งที่เด็ก ๆ ผิวขาวเรียน ในขณะเดียวกันวัดได้ยกฐานะโรงเรียนศาสนาวันอาทิตย์ขึ้นมาเป็นวิทยาลัย โดยได้รับความช่วยเหลือจากมหาเศรษฐีผิวขาวผู้ใจบุญ เช่น ได้กองทุนจากตระกูลพิมมอติ เป็นต้น

จากการที่ศาลสูงสุดได้ประกาศข้อบังคับข้อหนึ่งเพื่อเอาใจคนผิวขาวที่ว่า ให้คนทั้งสองผิวปฏิบัติตนแบบแยกจากกัน แต่ยังคงมีความเท่าเทียมกัน ทำให้คนผิวดำจำนวนมากโกรธแค้นที่คนผิวขาวแสดงความรังเกียจพวกตน เช่น คูบัวส์ ผู้ก่อตั้งองค์การเพื่อช่วยเหลือคนผิวดำ หรือองค์การเอ็น เอ เอ ซี พี ไม่พอใจเป็นอย่างมาก เขากล่าวหาว่ารัฐบาลเป็นผู้ทำให้โรงเรียนสอนคนผิวดำนั้นมีศักดิ์ศรีต่ำกว่าโรงเรียนสอนคนผิวขาว แต่บูคเคอร์ ที วอร์ชิงตัน นักการศึกษาผิวดำผู้มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่ง ซึ่งไม่นิยมความรุนแรงในการต่อสู้ระหว่างผิว เห็นด้วยกับการแยกคนผิวดำและคนผิวขาว เนื่องจากการแบ่งแยกกิจกรรมจากกันจะช่วยให้คนผิวดำได้แสดงความสามารถของตนอย่างเต็มที่ และไม่ต้องพบเห็นการรังเกียจผิวของคนผิวขาว

ในช่วงเวลา 30 ปี ระหว่าง ค.ศ. 1900 ถึง ค.ศ. 1930 มีคนผิวขาวจำนวนมากหันมาให้ความสนใจในการจัดการศึกษาสำหรับคนผิวดำ โรงเรียนรัฐบาลบางโรงเรียนที่เคยแบ่งแยกก็กลับมารับนักเรียนทั้งผิวขาวและผิวดำ แม้ว่าผู้ปกครองของเด็กนักเรียนผิวขาวบางคนจะไม่พอใจและนำบุตรหลานของตนลาออกไปก็ตาม ก็ยังมีคนผิวขาวบางคนที่มีได้คิดเช่นนั้น จึงทำให้สถานการณ์การแบ่งแยกทางการศึกษาค่อย ๆ ลดลงตามลำดับ

ชีวประวัติของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์

การที่จะศึกษานวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ให้เกิดความเข้าใจและตีความหมายงานเขียนของเขาให้ถูกต้องและดียิ่งขึ้นนั้น การศึกษาค้นคว้าและทำความเข้าใจข้อมูลด้านชีวประวัติมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับชีวประวัตินักเขียนโดยทั่วไปจะทำให้ทราบถึงสิ่งที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิด ความเชื่อและจินตนาการซึ่งจะสะท้อนออกมาในงานเขียนของเขา ข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตในครอบครัว หลักการทางศาสนาซึ่งสืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษ การอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็ก การศึกษา กลุ่มเพื่อนหรือกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ที่นักเขียนเข้าไปมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องด้วย รวมไปถึงประสบการณ์ชีวิตในด้านต่าง ๆ ที่นักเขียนสั่งสมมา เป็นที่มาของแรงบันดาลใจที่จะทำให้นักเขียนสร้างสรรค์ผลงานออกมา ฟอล์คเนอร์นั้นได้ชื่อว่าเป็นนักเขียนที่ใฝ่หาที่เป็นจริงที่สุดเกี่ยวกับชีวิตในภาคใต้ ดังนั้นการศึกษาชีวประวัติของฟอล์คเนอร์จึงจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และทำความเข้าใจงานของเขา

ชีวิตครอบครัว

วิลเลียม ฟอล์คเนอร์ (William Faulkner) เกิดเมื่อวันที่ 25 กันยายน ค.ศ. 1897 ที่เมืองนิวอัลบานี (New Albany) มลรัฐมิสซิสซิปปี (Mississippi) บิดาของฟอล์คเนอร์ ชื่อ เมอร์รีย์ ฟอล์คเนอร์ (Murry Falkner) ดำเนินกิจการเกี่ยวกับคอกม้าและร้านขายเครื่องเหล็ก ต่อมาได้ทำงานที่มหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปี มารดาของฟอล์คเนอร์ ชื่อ มอด บัทเลอร์ (Maud Butler) ได้หนีตามกันมากับเมอร์รีย์ในปี 1896 มารดาของมอดไม่ยอมรับการแต่งงานของบุตรสาวแม้ว่าเวลาผ่านไปหลายปีก็ตาม ชีวิตแต่งงานของเมอร์รีย์และมอดไม่ราบรื่น ทั้งสองมีปากเสียงกันบ่อยมาก มอดก็เคยอยู่เสมอว่าเมอร์รีย์นั้นเป็นคนขี้เมาและมีแต่ความล้มเหลวในชีวิต เนื่องจากคนส่วนใหญ่ในตระกูลฟอล์คเนอร์มีกิจการใหญ่โตและหลายคนมีชื่อเสียงเกียรติคุณอยู่ในวงการเมืองของรัฐมิสซิสซิปปี รวมทั้ง

กิจการก่อสร้างทางรถไฟและการเกษตรกรรมปศุสัตว์ของฟอล์กเนอร์ ชื่อ วิลเลียม คลาร์ก ฟอล์กเนอร์ (William Clark Falkner) เป็นวีรบุรุษสงครามกลางเมือง ได้สร้างทางรถไฟจากริปเลย์ (Ripley) ถึงเทนเนสซี (Tennessee) และเป็นผู้เขียนนวนิยายรักโรแมนซ์ เรื่อง The White Rose of Memphis. ซึ่งเป็นนวนิยายที่ได้รับความนิยมมาก กล่าวกันว่านวนิยายเรื่องนี้ ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำแล้วซ้ำอีกถึง 36 ครั้ง (Britannica. 1981 : 195) ฟอล์กเนอร์ได้นำเอา ปู่และป้าของเขาไปเป็นต้นแบบของ พันเอกซาร์โตริส (Colonel Sartoris) และเบยาร์ด ซาร์โตริส (Bayard Sartoris) ในนวนิยายเรื่อง Sartoris. และ The Unvanquished. และนวนิยายอีกหลายเรื่องของเขา (O'Conner. 1964 : 116)

ชีวิตในวัยเด็ก

ฟอล์กเนอร์เป็นบุตรชายคนโตของเมอร์รีย์และมอด เขามีน้องชายอีก 3 คน คือ เมอร์รีย์ (Murry) จอห์น (John) และคีน (Dean) ภายหลังคีนเสียชีวิตเนื่องจากเครื่องบินตก ฟอล์กเนอร์ เข้ากับน้อง ๆ ของเขาไม่มีใครได้เนื่องจากฟอล์กเนอร์มีรูปร่างเล็กผิดปกติในขณะที่น้อง ๆ ของเขา มีรูปร่างสูงใหญ่ นอกจากนี้บิดาของฟอล์กเนอร์กล่าวว่าฟอล์กเนอร์เกียจคร้าน และขี้บอโหยง บิดา ของเขาจึงไม่ชอบเขาเป็นอย่างมาก

เมื่อฟอล์กเนอร์อายุได้ราว 6 ปี ครอบครัวของเขาได้อพยพไปอยู่ที่เมืองอ็อกซ์ฟอร์ด (Oxford) ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ มีผู้คนและทาสผิวดำมากกว่าที่เมืองริปเลย์ที่ต้นตระกูลของฟอล์กเนอร์ อยู่มานั่นหลายเท่า ในตอนนี้มารดาของฟอล์กเนอร์ว่าจ้าง คาร์โรไลน์ บาร์ (Caroline Barr) หญิงผิวดำมาเป็นพี่เลี้ยงให้กับฟอล์กเนอร์และน้อง ๆ ทุกคนในบ้านเรียก คาร์โรไลน์ บาร์ ว่า แมมมี่ คอลลี่" (Mammy Collie) และยอมรับแมมมี่คอลลี่ เป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว คาร์โรไลน์ บาร์ ชอบเล่าเรื่องตอนที่หล่อนยังเป็นทาส เรื่องราวก่อนและหลังสงครามกลางเมือง หล่อนมักจะพาเด็ก ๆ ไปเที่ยวในป่าเล็ก ๆ ใกล้เคียง ๆ บ้าน สอนให้พวกเขารู้จักนกชนิดต่าง ๆ

คาร์โรไลน์ บาร์ มีความสามารถในการเล่าเรื่องโดยใช้สัตว์ต่าง ๆ เป็นตัวละครในนิทานของ หล่อนได้อย่างสนุกสนาน

เมื่อฟอล์คเนอร์เข้าโรงเรียน แม่และย่าของเขาเข้มงวดต่อเขามาก ฟอล์คเนอร์สามารถ เรียนได้เร็วกว่าเพื่อน ๆ ในระดับเดียวกัน แม่ของฟอล์คเนอร์ชอบวรรณคดีจึงถ่ายทอดความรู้สึกอันนี้ ให้กับลูกทุกคน ก่อนเข้าโรงเรียนแม่สอนให้ฟอล์คเนอร์อ่านหนังสือพิมพ์อีเกิ้ล (The Eagle) และ หนังสือพิมพ์เดอะ คอมเมอร์เชียล แอปีล (The Commercial Appeal) จึงทำให้ฟอล์คเนอร์ สามารถอ่านหนังสือได้ก่อนเข้าเรียน เขาอ่านหนังสือที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในห้องสมุดประจำ ครอบครัวของเขา เมื่อเรียนถึงระดับสิบ ฟอล์คเนอร์ ก็สามารถอ่านงานประพันธ์ต่าง ๆ ของ เชกส์เปียร์ (Shakespeare) ฟิลด์ิง (Fielding) คอนราด (Conrad) ดิกเก็นส์ (Dickens) งานแปลของฮูโก (Hugo) และบัลซัค (Balzac) ได้แล้ว

ฟอล์คเนอร์ได้พบกับฟิล สโตน (Phil Stone) ในปี 1914 สโตนมีอายุแก่กว่าฟอล์คเนอร์ 4 ปี เขาเรียนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยเยล (Yale University) ประกอบอาชีพทางด้าน กฎหมาย แต่ชอบวรรณคดี เขามักจะแนะนำให้ฟอล์คเนอร์อ่านหนังสือต่าง ๆ เสมอ เมื่อเขาทราบว่าฟอล์คเนอร์ชอบเขียนโคลงกลอน สโตนสนใจมาก หันทีที่ได้อ่านบทประพันธ์ของฟอล์คเนอร์ สโตนคิดว่าฟอล์คเนอร์นั้นมีแววที่จะเป็นกวีผู้ยิ่งใหญ่ของโลก

สิ่งที่ฟอล์คเนอร์ชอบมากอีกอย่างหนึ่งนอกเหนือจากการเขียนโคลงกลอนก็คือ การวาดภาพ ฟอล์คเนอร์มีพรสวรรค์ในการวาดภาพเช่นเดียวกับการเขียนโคลงกลอน เมื่อฟอล์คเนอร์เรียนถึง ระดับ 11 เขาวาดภาพจนล้มการเขียนโคลงกลอน ทำให้สโตนเคืองกร้อนใจมาก เขาได้นำหนังสือ ของ สวินเบิร์น (Swinburne) คีทส์ (Keats) และนักเขียนยุคใหม่หลายคน เช่น คอนราด ไอเคน (Conrad Aiken) เซอร์วูด แอนเดอร์สัน (Sherwood Anderson) และกวีคนอื่น ๆ มาให้ฟอล์คเนอร์อ่าน ทั้งสโตนและฟอล์คเนอร์ต่างมีความสนใจในเรื่องราวของภาคใต้และความ เป็นมาของครอบครัวของเขาจากเรื่องที่ถูกคนเล่าสืบทอดกันมา จากการพูดคุย ซึ่งนับว่าเป็นข้อมูลที่ ช่วยฟอล์คเนอร์ทั้งด้านบทสนทนาของตัวละครในนวนิยายที่เขาเขียน เช่น บทสนทนาในเรื่อง

Absalom, Absalom! และยังทำให้การดำเนินเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตในนวนิยายของ ฟอล์คเนอร์กลมกลืนกันอย่างน่าพิศวงอีกด้วย (Minter. 1981 : 13)

การที่ฟอล์คเนอร์อ่านงานประพันธ์มากมายของนักเขียนที่มีชื่อเสียงและต้องเรียนสิ่งเหล่านี้ อีกในชั้นเรียนทำให้เขาเบื่อหน่ายโรงเรียนมาก เพื่อนของฟอล์คเนอร์สังเกตเห็นว่าฟอล์คเนอร์ นั่งเหม่อลอยมองออกไปนอกหน้าต่างห้องเรียน แล้ววาทะสิ่งที่เขามองเห็นอย่างตั้งใจโดยมิได้ สนใจบทเรียนเลย แต่แม้กระนั้นผลการเรียนของเขาก็ตกต่ำลงเรื่อย ๆ ในที่สุดเขาคิดลี้ใจลาออกจากโรงเรียน ซึ่งเมอร์รีย์ และมอด จำเป็นต้องตามใจบุตรชาย หลังจากนั้นฟอล์คเนอร์ได้ไปทำงานที่สำนักงานทนายความของลุงของเขา ตอนนี้องฟอล์คเนอร์ตกหลุมรักเอสเทล โอลด์แฮม (Estelle Oldham) สาวสวยคนดังที่มี ชายหนุ่มมาหลงรักมากมาย เอสเทลอาศัยอยู่ละแวกบ้านเดียวกันกับฟอล์คเนอร์นั่นเอง

ความสับสนของชีวิตตอนวัยรุ่น

นับตั้งแต่ เมอร์รีย์ ฟอล์คเนอร์ พาครอบครัวมาอยู่เมืองอ็อกซ์ฟอร์ด เขายังไม่สามารถ ทำงานใด ๆ เป็นชิ้นเป็นอัน เมอร์รีย์มักจะดื่มเหล้าเสมอ เขาฝันที่จะได้ดำเนินกิจการรถไฟ อันเป็นมรดกตกทอดมาจากพันเอกวิลเลียม คลาค ฟอล์คเนอร์ ปู่ของเขา แต่แล้วพ่อของเขาก็ได้ ขยายกิจการไปทำให้เมอร์รีย์เสียใจมาก เขามักจะพูดถึงความเสียใจในเรื่องนี้กับฟอล์คเนอร์เสมอ การที่เมอร์รีย์มีพ่อที่ประสบความสำเร็จในชีวิตการงานทุก ๆ ด้าน รวมทั้งทุก ๆ คนในตระกูล ฟอล์คเนอร์ล้วนแต่มีชื่อเสียงยกเว้นตัวเขาเอง ทำให้เขาต้องเก็บความรู้สึกล้มเหลวนี้ไว้ในส่วนลึก เขาคิดดื่มเหล้ามากขึ้นและมักจะมีปากเสียงกับภรรยาของเขาเสมอ

ความขัดแย้งกันของบิดาและมารดาเป็นสาเหตุให้ฟอล์คเนอร์เจ็บขริบ เขาเริ่มดื่มเหล้า เมื่อเข้ามาทำงานในธนาคารของปู่ของเขา การที่เกิดมามีร่างกายเล็กผิวดำก็เป็นอย่างสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้ฟอล์คเนอร์เจ็บขริบ เขามักจะเป็นผู้ฟังและผู้ดูมากกว่าที่จะพูดหรือกระทำ ทั้งที่ฟอล์คเนอร์

และเอสเทลเป็นคู่รักกันแต่ก็น้อยครั้งที่จะได้ออกเดินร่ำคู่กัน ฟอล์คเนอร์มักจะนั่งอยู่เงียบ ๆ ดู เอสเทลเดินร่ำกับชายอื่นเสมอ ๆ ต่อมาหล่อนได้พบกับนายพลคอร์เนล แฟรงคลิน (General Cornell Franklin) นายทหารหนุ่มรูปหล่อ ซึ่งประจำการอยู่ที่ฮาวาย (Hawaii) หล่อนตกลงใจ รับหมั้นเขาทันที ในปี 1918 เป็นปีที่ฟอล์คเนอร์ได้รับความทรมานใจมากที่สุด เนื่องจากเป็นปีที่ เอสเทลแต่งงานกับนายพลแฟรงคลิน แล้วเดินทางไปอยู่ตะวันออกกับสามี ด้วยความเสียใจ ฟอล์คเนอร์สมัครเป็นทหารเพื่อร่วมรบในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งกับกองทัพอเมริกัน แต่ถูกปฏิเสธ โดยทางกองทัพอ้างว่าฟอล์คเนอร์น้ำหนักไม่ถึงและรูปร่างเล็กเกินไป ฟอล์คเนอร์หาทางออกโดยการไปเที่ยวโสเภณีที่เมืองเมมฟิส (Memphis) ต่อมาก็ได้หันไปฝึกสำเนียงอังกฤษและเลียนแบบ ท่าทางของชาวอังกฤษ พร้อมทั้งเปลี่ยนแปลงวันเดือนปีเกิด และสถานที่เกิดเสียใหม่ นอกจากนี้ ฟอล์คเนอร์ยังเพิ่มตัวอักษร "u" ลงไปที่ชื่อสกุลของเขาด้วย ดังนั้นชื่อสกุลของฟอล์คเนอร์จึงสะกด ว่า F-a-u-l-k-n-e-r การกระทำของฟอล์คเนอร์ทำให้บิดาและมารดาของเขาโกรธมาก โดยเฉพาะบิดานั้นเพิ่มความเกลียดชังฟอล์คเนอร์มากยิ่งขึ้น ต่อจากนั้นฟอล์คเนอร์สมัครไปอยู่กับ หน่วย R.A.F. (The Royal Air Force) หน่วยบินของอังกฤษ ซึ่งประจำอยู่ในแคนาดา ฟอล์คเนอร์เป็นนักบินฝึกหัดอยู่ในหน่วย R.A.F. เป็นเวลา 8 เดือนเศษ พอถึงกับสงครามได้ยุติลง อย่างกะทันหันหนึ่งวันก่อนฟอล์คเนอร์รับประกาศนียบัตร ทำให้เขาไม่ได้ทำการบินจริงในสงคราม ฟอล์คเนอร์ผิดหวังมาก ความรู้สึกนี้รุนแรงมากขึ้นเมื่อ จอห์น ฟอล์คเนอร์ (John Falkner) น้องชายของเขา กลับจากสนามรบ จอห์นได้ไปช่วยรบอยู่ที่แนวรบฝรั่งเศสจนได้รับบาดเจ็บจาก ระเบิดกลายเป็นวีรบุรุษสงคราม หลายปีหลังจากนั้นฟอล์คเนอร์นำเอาความรู้สึกขมขื่นนี้ใส่ไว้ใน นวนิยายเรื่อง Soldiers' Pay. นวนิยายเรื่องแรกของเขาซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับนักบินฝึกหัดชื่อ จูเลียน เฮวี่ (Cadet Julian Howe) ตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ซึ่งผูกพาเอาความรู้สึกทุกข์ ทรมานจากการที่ไม่ได้ออกบินจริง และความรู้สึกเกลียดสงครามที่ไม่ยอมให้โอกาสในการบินแก่เขา ทั้งยังวิจารณ์หาวีรบุรุษทุกคน อิจฉาแม้แต่รอยแผลเป็นเล็กน้อยจากสงคราม เมื่อตอนที่ฟอล์คเนอร์ กลับจากสงครามนั้นเขาใส่ชุดนักบินเต็มยศกลับมาบ้าน จอห์นน้องชายของเขาเล่าว่า ฟอล์คเนอร์

มีท่าทางราวกับเป็นวีรบุรุษซึ่งเป็นผู้ยุติสงครามที่เดียว นอกจากนี้ฟอล์คเนอร์ยังถือไม้เท้าซึ่งบอกเป็นนัยว่าเขาได้รับบาดเจ็บจากสงครามเหมือนกัน

ฟอล์คเนอร์กลับมาอยู่บ้านแต่มีได้ทำงานเป็นชิ้นเป็นอัน ใคร ๆ ในหมู่บ้านพากันเรียกเขาว่า "พ่อพวงมาลัย" (a dandy) ฟอล์คเนอร์ใช้ชีวิตแบบสุขสำราญ สบายสบาย และเพื่อผันตลอคเวลาว่าตนเองจะเป็นนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ในอนาคต แม้แต่สโตนยังกล่าวถึงฟอล์คเนอร์ว่า เขาว่างทำสง่างามแบบขุนนางและวางเชื่อง ซึ่งชาวบ้านกล่าวว่าเขาคึกจจริต ฟอล์คเนอร์มักจะปลีกตัวไปจากคนอื่น ถ้ามีใครพยายามจะพูดกับเขา ฟอล์คเนอร์จะพูดตะคอกสวนกลับมาด้วยท่าทางเย่อหยิ่ง ผู้คนที่รู้จักเขากล่าวว่าฟอล์คเนอร์อาจเป็นบ้าไปแล้วก็ได้ นอกจากนี้เขายังเป็นคนที่ไม่เคยทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอันที่เรียกกันว่า "จับจด" (Count No Count) ผู้คนในตระกูลเก่าแก่ในเมืองอ็อกซ์ฟอร์ดที่เคยรู้จัก และชื่นชมตระกูลฟอล์คเนอร์ต้องจำใจยอมรับเขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของตระกูลนี้ แต่พวกเขาจะไม่ยอมเชิญฟอล์คเนอร์ไปเยี่ยมเยียนบ้านของพวกเขาดังเช่นที่เคยปฏิบัติกันมาแต่เก่าก่อน และฟอล์คเนอร์มักจะถูกผู้คนในตระกูลเก่าแก่เหล่านี้ยืมเยาะเย้ยเสมอ ๆ (Minter. 1981 :

37)

ฟอล์คเนอร์ใช้สิทธิพิเศษจากการไปเป็นทหารสมัครเรียนที่มหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปี (Mississippi University) แต่เรียนไม่สำเร็จ สิ่งที่ฟอล์คเนอร์ได้รับจากสถาบันแห่งนี้มีเพียงการที่สามารถทำความคุ้นเคยกับบรรณาธิการวารสารของมหาวิทยาลัยจนสามารถเขียนผลงานของตนลงในวารสารของมหาวิทยาลัยได้เท่านั้น เพื่อน ๆ ของฟอล์คเนอร์ที่มหาวิทยาลัยคิดว่าฟอล์คเนอร์เป็นคนเจ้ามารยาและนักเขียนไส้แห้ง ทุกคนต่างเรียกฟอล์คเนอร์ว่า หนุ่มสำอางดีดไม้เท้า (the beau-u-tiful man of cane) พวกเขาหักหาญฟอล์คเนอร์ด้วยอาการเยาะหยัน ฟอล์คเนอร์ตอบโต้การกระทำด้วยท่าทางเบื้อหน้าและไม่รู้ไม่ชี้ แต่ฟอล์คเนอร์เก็บความเจ็บปวดนี้ไว้ในส่วนลึกของหัวใจ

ฟอล์คเนอร์มีเพื่อนที่สามารถจะพูดคุยได้อย่างสนิทสนมเพียง 2 - 3 คนเท่านั้น เบน วาสสัน (Ben Wasson) เป็นเพื่อนคนหนึ่งฟอล์คเนอร์รู้จักตั้งแต่ก่อนไปสงคราม และไปมาหาสู่กันเสมอ จากการที่ฟอล์คเนอร์มีเพื่อนน้อยเขาจึงมักจะปลีกตัวไปจากมหาวิทยาลัย ตรงไปที่จัตุรัสที่

เป็นจตุรรมของกันแก่ ๆ ที่ชอบพูดคุยกันถึงเรื่องสัพเพเหระ บางครั้งเขาจะนั่งเงิบ ๆ โดยไม่เคลื่อนไหวเลยเป็นเวลานาน ๆ มีนักศึกษาคนหนึ่งรู้จักฟอล์คเนอร์กล่าวว่า ฟอล์คเนอร์สามารถที่จะตัดขาดตนเองจากโลกภายนอกเข้าไปสู่โลกส่วนตัวของเขาจริง ๆ ไม่ว่าเขาจะเดินทางไปทางไหนก็ตามเขาไม่เคยหักทลายเพื่อนที่เขารู้จัก ดูเหมือนว่าเขาจะจดจำคนเหล่านั้นไม่ได้เลย ราวเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1920 ฟอล์คเนอร์ได้รับรางวัลจากการเขียนโคลง ๆ หนึ่งที่ลงในวารสารของมหาวิทยาลัย หลังจากนั้นเขาก็ลาออกจากมหาวิทยาลัย

หลังจากออกจากมหาวิทยาลัยมิสซิสซิปปีแล้ว ฟอล์คเนอร์ต้องทำงานอย่างหนัก รับจ้างทำงานอะไรก็ได้ที่ทำให้เขามีรายได้เพื่อนำเงินมาซื้อกระดาษ ยาสูบ อาหารและเหล้า งานรับจ้างเช่นนี้ทำให้ฟอล์คเนอร์ต้องคลุกคลีอยู่กับนักเลงทุกประเภท การพนัน และหญิงโสเภณี แต่เขามีได้ทั้งงานเขียน ฟอล์คเนอร์ปลีกเวลาไปร่วมกลุ่มนักเขียนที่มีเบน วาสสัน เป็นหัวหน้ากลุ่ม

หลายเดือนหลังจากร่วมกลุ่มนักเขียนกลุ่มนี้ ฟอล์คเนอร์ได้เขียนละครเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีเพียงองก์เดียว (a one-act play) ชื่อ The Marionettes. ฟอล์คเนอร์เขียนละครเรื่องนี้เป็นร้อยแก้วตลอดทั้งเรื่อง ยกเว้นเพลงประกอบละครที่เป็นโคลงที่มีบรรทัดละ 4 พยางค์ (tetrameter couplets) ซึ่งเป็นโคลงแบบเดียวกับที่เขาเขียนไว้ในรวมโคลงชื่อ The Marble Faun. บทละครเรื่องนี้ฟอล์คเนอร์เอาแบบมาจากเรื่อง Salome. ของออสการ์ ไวลด์ (Oscar Wilde) แต่เขาสามารถทำให้ The Marionettes. เหนือกว่าในแง่การสะท้อนความรู้สึกในจิตใจของตัวละคร (a very self-conscious display) จนเป็นต้นแบบของนักประพันธ์หลายคนของฝรั่งเศสและอังกฤษในยุคต่อมา

เมื่อตอนที่ฟอล์คเนอร์เขียนรวมโคลงชื่อ The Marble Faun. ในปี 1919 นั้น ฟอล์คเนอร์นำเอาสิ่งที่เคยอ่านทั้งหมดสมัยเป็นเด็กใส่ไว้ในโคลง แต่เมื่อเขาเขียนเรื่อง The Marionettes. นั้น เขาเขียนถึงความรู้สึกขัดแย้ง และความไม่พอใจต่อความล้มเหลวต่าง ๆ ตอนวัยเด็กและวัยรุ่น และความรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการไร้เพื่อน การที่ต้องนั่งอยู่คนเดียวเงิบ ๆ แม้ว่า The Marionettes. จะมีความเด่นในด้านการสะท้อนความคิดของตัวละคร แต่ฟอล์คเนอร์เองก็ตระหนักดีว่า เขาไม่มี

พรสวรรค์ในการเขียนบทละคร ทำให้บทละครเรื่องนี้ไม่ได้รับการต้อนรับจากผู้อ่าน นักวิจารณ์หลายคนวิจารณ์ว่า ละครเรื่องนี้ไร้ค่า เป็นเรื่องราวของชีวิตไร้สาระของคน ๆ หนึ่ง (the "stupid work" of "clumsy Life") เท่านั้นเอง ฟอล์คเนอร์รู้สึกท้อถอยมาก เขาตกอยู่ในความเครียดจนต้องหาทางออกด้วยการดื่มจัดยิ่งขึ้น เขาปล่อยตัว และสวมเสื้อผ้าหลวมมากเป็นแบบตัวตกลงใส่กัน ฟอล์คเนอร์รู้สึกว่าการได้ทำเช่นนี้ช่วยให้เขาหลุดพ้นจากความกดดันในจิตใจได้บ้าง เขารู้สึกว่าสังคมไม่อาจมีอิทธิพลเหนือเขาได้ เขาเลิกเป็นทาสของสังคม เลิกสวมกางเกงรัดรูป ทำตัวโก๋ทรูหรา เช่นที่คนหนุ่มรุ่นเดียวกับเขาปฏิบัติกัน ฟอล์คเนอร์เป็นตัวของตัวเองมากขึ้น แต่ความรู้สึกกลับสนในจิตใจยังปรากฏให้เห็นจากการเขียนโคลงของเขา ฟอล์คเนอร์เขียนโคลงน้อยลงมาก และด้วยลายมือที่เล็กมากด้วยราวกับว่าเขาต้องการบีบมันให้เล็กที่สุด และเพียงเพื่อให้ตัวเขาเท่านั้นที่เข้าใจได้ ฟอล์คเนอร์รู้สึกว่าในสมองของเขานั้นไม่มีอะไรที่เป็นของเขาเองเลย นอกจากสิ่งที่เขาอ่านมาจากนักประพันธ์คนอื่น ๆ และเรื่องเล่าที่เขาชอบฟังตอนบ่าย ๆ วันเสาร์

ฤดูใบไม้ผลิของปี 1921 ฟอล์คเนอร์เขียนหนังสือเรื่องหนึ่ง ชื่อ Vision of Spring. และได้ทราบว่าเขาจะกลับมายังบ้าน เขาจึงพยายามที่จะเขียนโคลงอีกเพื่อเอาไว้อ่านในตอนที่ได้คุยกับเอสเทลเมื่อหล่อนกลับมา แต่ฟอล์คเนอร์ไม่สามารถเขียนได้ เขารู้สึกว่าเขาขาดความใส่ใจในการเขียนโคลง ดังนั้นเมื่อเพื่อนคนหนึ่งชักชวนให้เขาไปทำงานที่นิวยอร์ก ฟอล์คเนอร์จึงตกลงทันที เขาได้ทำงานที่ร้านจำหน่ายหนังสือของสำนักพิมพ์ดับเบิลเดย์ (the Doubleday Doran Bookstore) โดยมี เอลิซาเบธ พรอลล์ (Elizabeth Prall) เป็นผู้จัดการ ตลอดระยะเวลาที่ทำงานที่ร้านนี้ ฟอล์คเนอร์ถือไม้เท้าและคุยว่าเขาเคยผ่านสงครามมาแล้ว ทุกคนทราบดีว่าเป็นเรื่องที่เขายกเมฆขึ้น แต่ก็ไม่มีใครติเตียนเขา ที่ร้านแห่งนี้ ฟอล์คเนอร์ได้พบกับจิตรกรและนักเขียนมีชื่อมากมาย เมื่ออยู่ตามลำพัง เขาทดลองเขียนนวนิยาย แต่ก็พบว่าเขาเขียนนวนิยายไม่ได้เช่นเดียวกับโคลง เขารู้สึกว่าวุ่นมากจึงกลับบ้านที่เมืองอ็อกซ์ฟอร์ด และไต่งานเป็นนายไปรษณีย์ที่สำนักงานไปรษณีย์ของเมืองอ็อกซ์ฟอร์ด แต่ฟอล์คเนอร์ไม่ชอบงานนี้ เขาจะรู้สึกว้าวุ่นใจเสมอเมื่อคิดถึงความล้มเหลวในชีวิตของเขา และแก้ปัญหาด้วยการปิดสำนักงานไปรษณีย์

เล่นการพนันกับเสมียนเสียด้วยถ้าหากความรู้สึกเช่นนั้นรุนแรงมาก ไปรษณีย์ภักดิ์ที่ฟอล์คเนอร์คิดว่าไม่สำคัญจะได้รับการส่งผู้รับต่อเมื่อเขาพอใจที่จะส่งให้เท่านั้น ไม่ว่าจะมีความมั่นใจอย่างไร เขาก็นิ่งเฉย เนื่องจากการทำงานนี้ทำให้เขามีเวลาว่างมาก และยังมีรายได้สม่ำเสมออีกด้วย

โคลงชื่อ "Portrait" ของฟอล์คเนอร์ได้รับการตีพิมพ์ลงในนิตยสารชื่อ 'ดับเบิล ดีเลอร์' (the Double Dealer) ในปี ค.ศ. 1922 ฟอล์คเนอร์มิได้เขียนโคลงเพิ่มขึ้น เขาเปลี่ยนมาเขียนวิจารณ์ เช่น วิจารณ์งานของ ดับบลิว เอ เพอร์ซี (W.A. Percy) คอนราด ไอเคน (Conrad Aiken) ยูจีน โอนีล (Eugene O'Neil) และเฮอจชีเมอร์ (Hergesheimer) เป็นต้น ผลงานวิจารณ์ของฟอล์คเนอร์ได้รับการยกย่องมาก โดยเฉพาะการวิจารณ์ตัวละครในนวนิยายของเฮอจชีเมอร์ ทำให้ผู้อ่านและนักวิจารณ์อื่น ๆ ต้องกลับมาอ่าน The Marble Faun และ The Marionettes. อีกครั้งหนึ่ง และยอมรับว่าฟอล์คเนอร์ประสบความสำเร็จอย่างมากในการวิเคราะห์ตนเองลงไว้ในผลงานทั้งสองของเขา

ในปี 1925 ฟอล์คเนอร์ไปเยี่ยมเยียน เอลิซาเบธ พรอลล์ เพื่อนเก่าของเขาที่เมืองนิวยอร์ก และทราบว่าหล่อนแต่งงานกับ เชอร์วูด แอนเดอร์สัน (Sherwood Anderson) นักประพันธ์ผู้มีชื่อเสียงมากในยุคนั้น ฟอล์คเนอร์จึงได้รับการต้อนรับเข้าสู่วงการนักเขียนในฐานะเพื่อนของครอบครัวแอนเดอร์สัน เขาได้รู้จักและพบปะกับนักเขียนมากมาย ฟอล์คเนอร์จึงประยุกต์วิธีการเขียนของนักเขียนแต่ละคนมาเป็นของตนเอง ความเด่นในงานส่วนใหญ่ของฟอล์คเนอร์อยู่ที่ภาษา ฟอล์คเนอร์สามารถถ่ายทอดภาษาพูดของคนผิวดำ หรือภาษาถิ่นภาคใต้ มาเป็นบทพูดของตัวละครได้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้อ่านงานของฟอล์คเนอร์ต้องยอมรับว่าภาษาพูดของตัวละครผิวดำสามารถสะท้อนความรู้สึกจากใจจริงของคนผิวดำ ดังเช่นตัวอย่างที่มินเตอร์ (David Minter) ยกไว้ว่า

"White men gives me clo'se and shoes, but dat don't make no pavement love my feets. These cities are not my cities, but this dark

is my dark, with all the old passions and fears and sorrows that my people have breathed into it."

คนผิวดำกล่าวว่าคนผิวขาวนั้นให้พวกเขาแค่เพียงสิ่งของที่พอจะประทังชีวิตอยู่ได้เท่านั้น แต่ไม่ยินยอมให้เขาเป็นเจ้าของผืนแผ่นดิน ซึ่งหมายถึงการเป็นเพียงผู้อาศัยอยู่ตลอดไปนั่นเอง

ราวเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1925 ฟอล์คเนอร์เริ่มเขียนนวนิยายเรื่องแรกของเขา ได้แก่ เรื่อง Soldiers' Pay. โดยมีแอนเดอร์สันเป็นผู้ชี้แนะแนวทาง เขาเขียนจบลงราวปลายเดือนพฤษภาคม แต่สำนักพิมพ์โบนีและลีเวอร์ไรท์ (Boni and Liveright) ปฏิเสธ ทั้งที่สำนักพิมพ์นี้รับพิมพ์งานของแอนเดอร์สัน และแอนเดอร์สันก็รับปากว่าจะช่วย ฟอล์คเนอร์เสียใจมาก แต่เขาเก็บความรู้สึกไว้ หลังจากนั้นเขาออกเดินทางไปที่หาดปาสกาทูล่า (Pascagoula) เพื่อพบกับเฮเลน แบร์ด (Helen Baird) หญิงสาวที่เขาเคยพบที่นิวออร์ลีนส์ ต่อจากนั้น ฟอล์คเนอร์ก็โดยสารเรือไปเมืองเจนัว (Genoa) แล้วไปปารีส (Paris) เข้าไปประเทศอังกฤษ หลังจากนั้นเขาเดินด้วยเท้าไปตามสถานที่สำคัญ ๆ ของนักเขียนที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ ของอังกฤษ แล้วกลับมาปารีสอีกครั้งหนึ่ง เริ่มร่างต้นฉบับนวนิยายเรื่อง Mosquitoes. และได้ทราบข่าวว่าสำนักพิมพ์โบนีและลีเวอร์ไรท์รับพิมพ์ Soldiers' Pay. แล้ว เขาจึงกลับมาเมืองอ็อกซ์ฟอร์ดทันที ยอดจำหน่ายหนังสือต่ำกว่าที่ฟอล์คเนอร์คาดไว้มาก แม้นักวิจารณ์จะชอบนวนิยายเรื่องนี้ แต่พวกเขาก็ซื้อหนังสือเลย พ่อและแม่ของฟอล์คเนอร์เห็นว่านวนิยายเรื่องนี้ทำให้พวกเขาอับอายมาก เพราะฟอล์คเนอร์เขียนถึงความขัดแย้งระหว่างตัวเขาและคนในครอบครัว มหาวิทยาลัยแห่งรัฐมิสซิสซิปปีไม่ยินยอมให้ซื้อหนังสือเล่มนี้เข้าห้องสมุด ไม่มีใครยอมรับหนังสือเล่มนี้เป็นของขวัญ เนื่องจากฟอล์คเนอร์เขียนถึงความเหลวแหลกของภาคใต้ (the painful problems) ด้วย แม้จะเป็นความจริงแต่ผู้อ่านไม่อาจยอมรับได้ พวกเขาต้องใช้เวลาานกว่า 20 ปี จึงยอมรับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในนวนิยายเรื่อง Soldiers' Pay. เป็นความจริง และยอมรับความอับยศจากการกระทำของพวกเขาเอง

กลับจากยุโรป ฟอล์คเนอร์เขียนนวนิยายเรื่อง Mosquitoes. ต่อจากที่เขียนไว้ในระหว่างอยู่ในยุโรป เป็นระยะเวลาเดียวกับที่เขาและเฮเลน แบร์ด มีความสัมพันธ์กัน ฟอล์คเนอร์จึงเขียนเรื่องราวของเขาลงไว้ด้วย นอกจากนี้ ฟอล์คเนอร์ยังเขียนเสียดสีวงการวรรณกรรมของเมืองนิวออร์ลีอันส์ (the New Orleans Literary Circle) ที่เขาสังกัดอยู่ ทำให้ฟอล์คเนอร์ถูกต่อต้านจากบรรดานักเขียนและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักเขียนเหล่านี้ ผลของการเขียนนวนิยายเรื่องนี้ทำให้นวนิยายเรื่องอื่น ๆ ที่เขียนออกมาภายหลังถูกวิจารณ์อย่างหนักด้วย นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์ในปี 1927

ฤดูร้อนของปี 1927 ฟอล์คเนอร์เขียนนวนิยายอีกเรื่องหนึ่งชื่อ Flags in the Dust. ในนวนิยายเรื่องนี้กล่าวถึงครอบครัวผิวดำที่รับใช้ตระกูลซาร์โตริส (the Sartoris) อย่างอดทน พวกเขาทำงานหนักและมีชีวิตที่แร้นแค้น แต่ไม่เคยบริภาษกันเลย นับเป็นสิ่งที่น่าชมเชยอย่างยิ่ง ฟอล์คเนอร์คิดว่าเขาได้เขียนนวนิยายเรื่องนี้ได้ดีที่สุด แต่สำนักพิมพ์ลีเวอร์ไรท์ ปฏิเสธ และบอกว่าเป็นเรื่องยาวเกินไป เบน วาสสัน เพื่อนของเขาจึงช่วยเรียบเรียง และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น Sartoris. ราวเดือนมกราคม ค.ศ. 1929 สองปีนับจากนั้น สำนักพิมพ์ลีเวอร์ไรท์ จึงรับนวนิยายเรื่องนี้ไปพิมพ์

ฤดูใบไม้ผลิปี 1928 ฟอล์คเนอร์เขียนเรื่องราวของตระกูลคอมป์สัน (The Compsons) ตอนที่หนึ่งชื่อ Twilight. ตอนที่สองชื่อ That Evening Sun. ตอนที่ 3 ชื่อ Justice และได้้นำเอาเรื่องทั้ง 3 ตอนนี้ มาเขียนเป็นเรื่องยาวชื่อ The Sound and the Fury. ซึ่งเป็นนวนิยายเรื่องที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นเรื่องเยี่ยมเรื่องหนึ่งของเขา โดยมีโครงเรื่องจากชีวิตจริงของเอลเมอร์จิตรกรหนุ่มที่เขาพบที่ประเทศฝรั่งเศส สร้างเป็นความเหลวแหลกของตระกูลคอมป์สัน ตระกูลผู้ดีตระกูลหนึ่งในเมืองเจฟเฟอร์สัน แท้จริง ๆ แล้วฟอล์คเนอร์ต้องการให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความเหลวแหลกของสังคมในสมัยนั้นมากกว่า จุดเด่นของนวนิยายเรื่องนี้อยู่ที่กลวิธีการเขียน และจิตวิทยาของเรื่อง ทำให้นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องเอกเรื่องแรกของเขา

การแต่งงาน

ราวต้นทศวรรษของปี 1920 ฟอล์คเนอร์เดินทางไปเมืองนิวออร์ลีนส์เสมอ ๆ และเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่เอสเทลมีปัญหาคบครอง หล่อนกลับมาอยู่กับครอบครัวของหล่อนที่เมืองอ็อกซ์ฟอร์ด ส่วนฟอล์คเนอร์ได้พบกับ เฮเลน แบร์ค (Helen Baird) ที่หาดปาสคาแก้วลา (Pascagoula) ทั้งสองว่ายน้ำและเล่นเรือด้วยกัน สำหรับเฮเลนแล้วหล่อนเห็นว่าฟอล์คเนอร์เป็นเพียงชายร่างเล็กและมีสีหน้าหมกหมุ่นครุ่นคิดอยู่เสมอ แต่แม่ของเฮเลนเห็นว่าฟอล์คเนอร์เป็นพ่อหวานมาลัยและจับจด มีท่าทางแบบคนเพเนจร ไร้ศักดิ์ศรี ไม่น่านับถือ จึงกีดกันความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวทั้งสอง ฟอล์คเนอร์จึงเดินทางกลับเมืองอ็อกซ์ฟอร์ด แต่เขาก็ทวนกลับไปหาเฮเลนอีกครั้งด้วยความหวังว่าจะต้องชนะใจเฮเลนให้ได้ เฮเลนเป็นสาวรุ่นน่ารักเหมือนของขวัญที่สวรรค์ส่งลงมา ฟอล์คเนอร์เขียนซอนเนต (Sonnet) ชื่อ "Helen : A Courtship" ให้ความรักของเขาที่มีต่อเฮเลน ฟอล์คเนอร์ชอบเฮเลนมาก ในเวลา 1 ปีที่มีสัมพันธ์กันฟอล์คเนอร์รู้สึกว่าเขาเข้ามาแทนที่เอสเทลในหัวใจของเขาแล้ว แต่อุปสรรคใหญ่หลวงอยู่ที่แม่ของเฮเลน แต่แล้วเฮเลนก็แต่งงานกับนักกฎหมายหนุ่มชื่อ ไกย์ เลย์แมน (Guy Layman) ในเดือนมิถุนายน ปี 1927 หนึ่งอาทิตย์หลังจากที่นวนิยายเรื่อง Mosquitoes ออกวางตลาด ในหนังสือเล่มนี้ฟอล์คเนอร์บรรยายความรู้สึกเจ็บปวดที่เกิดจากการถูกตัดรักไว้หลายตอน

ฟอล์คเนอร์ยังไม่สามารถลืมเฮเลนได้ เขายังคงเดินทางไปมาระหว่างเมืองนิวออร์ลีนส์และปาสคาแก้วลา ในที่สุดฟอล์คเนอร์ก็กลับมาเมืองอ็อกซ์ฟอร์ด และเปลี่ยนแนวการเขียนของเขาเสียใหม่ กล่าวคือ ฟอล์คเนอร์ใช้ฉากทั้งหมดในภาคใต้ สร้างมณฑลในจินตนาการของเขาขึ้นมา โดยให้ชื่อว่า มณฑลยอกนาพาเทพา (Yoknapatawpha County) ฟอล์คเนอร์เริ่มต้นรวบรวมตัวละครบางตัว เขาใช้จินตนาการสร้างขึ้นมา บางตัวดัดแปลงมาจากตัวละครในเรื่องเล่าที่เขาเคยฟังมาตั้งแต่เด็ก

ระหว่างต้นปี 1928 ฟอล์คเนอร์เริ่มต้นเขียนนวนิยายหลายเรื่อง ในบางครั้งเขาก็จะรับจ้างทำงานทั่วไป ซึ่งโดยปกติจะเป็นงานทาสีตั้งแต่เด็กใหญ่ ๆ ไปจนถึงทาสีบ้านและแม้แต่ป้าย

ประกาศ เขาก็รับทาสี มีอยู่ครั้งหนึ่งหรือสองครั้งเขาต้องรับจ้างทาสีน้ำมันและขัดเขาแตรด้วย ในระหว่างนี้เขาได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งให้แก่ มาร์กาเร็ต บราวน์ (Margaret Brown) ลูกสาวคนเล็กของครอบครัวบราวน์ที่ฟอล์คเนอร์รู้จักมานาน เนื่องจากหล่อนกำลังจะตายไปด้วยโรคมะเร็ง ฟอล์คเนอร์ต้องการให้พ่อและแม่ของหล่อนอ่านสิ่งที่เขาเขียนให้หล่อนฟังทุกครั้งที่หล่อนต้องการ แม้ว่าฟอล์คเนอร์จะพยายามเขียนหนังสือ และทำงานทุกชนิดทำ หรือช่วยเหลือผู้อื่น สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถทำให้ฟอล์คเนอร์ลืมเลือนความรู้สึกผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับเขาได้เลย ฟอล์คเนอร์ไม่สามารถระบายความทุกข์ที่กักกร่อนอยู่ในใจของเขาได้ แม้ว่าฟอล์คเนอร์จะสนิทกับแม่ แต่หล่อนจะไม่ยอมทนฟังสิ่งที่ฟอล์คเนอร์พูดเด็ดขาด ในตอนนี้ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อและฟอล์คเนอร์อ่อนคลายไปในทางที่ค้ำชัน ความละเอียดที่ต้องเกิดมาเป็นลูกของคนที่มีแต่ความล้มเหลวในชีวิตนั้นลดน้อยลง และเมอร์รีย์เองก็รู้สึกเฉย ๆ กับการที่มีลูกเป็นคนเกียจคร้าน (a bum) และไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตเช่นเดียวกันกับตน

ในตอนนี้เอสเทลหย่าขาดจากสามีและเดินทางกลับมายังเมืองอ็อกซ์ฟอร์ดพร้อมกับลูกสองคน ฟอล์คเนอร์รู้ว่าผู้คนจะต้องซุบซิบนินทากันอีก เขาจึงต้องการที่จะมีสัมพันธ์กับหญิงอื่นเพื่อตัดปัญหา ความไม่จริงใจของเอสเทลทำให้ฟอล์คเนอร์ไม่กล้าที่จะไว้วางใจผู้หญิงมากนัก แต่แล้วฟอล์คเนอร์ก็ตัดสินใจแต่งงานกับเอสเทลทั้งที่พ่อของเอสเทลไม่ชอบเขาและแม่ของเขาก็ไม่ชอบเอสเทล และสโตนเองก็เคยคัดค้านเรื่องการแต่งงานของฟอล์คเนอร์เพราะจะเป็นการเพิ่มภาระด้านการเงินมาก เนื่องจากเอสเทลและลูกสาวทั้งสองของหล่อนมีรายจ่ายในเรื่องเสื้อผ้ามากกว่ารายได้ของฟอล์คเนอร์ และยังทำให้ฟอล์คเนอร์มีเวลาเขียนหนังสือน้อยลง ทั้งสองได้ไปจดทะเบียนกันในวันที่ 19 มิถุนายน 1929 ฟอล์คเนอร์ต้องหาเงินมาด้วยความยากลำบากเพื่อใช้ในการแต่งงานและการไปคัมน้ำผึ้งพระจันทร์ ทั้งสองไปคัมน้ำผึ้งพระจันทร์ที่ปาสคากัวล่า เอสเทลไม่ชอบกระต่อม หลังจากที่เขาหนีปาสคากัวล่า หล่อนคุ้นเคยอยู่กับความทรูทร่าแบบที่ช่ายายมากกว่า เมื่อตอนที่เขารับยารุ่น ฟอล์คเนอร์เคยเพียรพยายามทำทุกอย่างตามที่เอสเทลต้องการ แม้แต่การที่ต้องเป็นหนี้สินหรือจำนำสิ่งของเพื่อนำเงินไปซื้อเสื้อผ้าให้เอสเทล แต่ตอนนี้ฟอล์คเนอร์มิได้โอนอ่อนผ่อนตามอีกแล้ว ทำให้เอสเทลผิดหวังมาก ในวันแต่งงานหล่อนจึงหนีพิธีแต่งงาน และพยายามจะฆ่าตัวตาย

เมื่อไปคัมมน้ำผึ้งพระจันทร์ หล่อนรู้สึกว่ามีชีวิตแต่งงานไม่ราบรื่น กลับจากคัมมน้ำผึ้งพระจันทร์ ฟอล์คเนอร์ต้องทำงานอย่างหนักเนื่องจากไม่สามารถหยิบยืมเงินจากใครได้อีก ไม่มีสำนักพิมพ์ โดยยอมรับพิมพ์นวนิยายและเรื่องสั้นของเขา ฟอล์คเนอร์ได้งานเป็นคนดูแลและปลูกต้นไม้ของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐมิสซิสซิปปี แม้ว่าเขาจะต้องทำงาน 12 ชั่วโมงต่อวัน แต่ฟอล์คเนอร์ก็ยังคงมีเวลาพอที่จะเขียนหนังสือและหาเวลาไปเยี่ยมแม่ของเขาเสมอจนเธอเสียชีวิตลงในปี 1960

ราวเดือนตุลาคม ปี 1930 เกิดสภาพเศรษฐกิจตกต่ำขึ้นทั่วไปในอเมริกา ฟอล์คเนอร์ยังคงเขียนนวนิยาย แม้จะขายไม่ได้ก็ตาม เขาพยายามเขียนอย่างระมัดระวังที่สุด เรื่องราวของตระกูลสโนปส์ และการนำศพของ "แม่" ไปฝังยังบ้านเกิดของเธอ ฟอล์คเนอร์ตั้งชื่อนวนิยายเรื่องนี้ว่า As I Lay Dying. สำนักพิมพ์ ฮาล สมิธ (Hal Smith) รับไปพิมพ์ในปีเดียวกันนั้นเอง จากการที่สภาพเศรษฐกิจตกต่ำเช่นนี้ทำให้ฟอล์คเนอร์ต้องเขียนเรื่องสั้นไปลงพิมพ์ตามนิตยสารต่าง ๆ ด้วย นิตยสารชื่อ Forum. ซึ่งเป็นนิตยสารยักษ์ใหญ่ฉบับหนึ่งในขณะนั้นได้ลงพิมพ์เรื่องสั้นเรื่อง A Rose for Emily. นิตยสาร Saturday Evening Post. ลงพิมพ์ Thrift. และนิตยสาร American Mercury. ลงพิมพ์เรื่อง Honor. นิตยสารชื่อ Scribner's. รับพิมพ์ Drouth. ทั้งหมดนี้ลงพิมพ์ในปีเดียวกันทั้งสิ้น ทำให้ฐานะการเงินของฟอล์คเนอร์ดีขึ้นบ้าง เขาตัดสินใจซื้อบ้านหลังหนึ่งต่อจากครอบครัวไบรอันท์ (The Bryants) ฟอล์คเนอร์ต้องซ่อมแซมบ้านอย่างมาก แต่เขาก็ยินดีที่จะทำ เขาตั้งชื่อบ้านหลังนี้ว่า โรวัน โอ๊ก (Rowan Oak)

ราวปี 1931 ฟอล์คเนอร์เขียนนวนิยายเรื่อง Dark House. ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น Light in August. โดยมีตัวละครเอกเป็นชายเลือกผสมผิวดำและผิวขาวชื่อ โจ คริสต์มาส (Joe Christmas) ในระหว่างที่เขียนนวนิยายเรื่อง Light in August. นี้ ฟอล์คเนอร์ได้รับเชิญไปร่วมสัมนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับนักประพันธ์อื่น ๆ ที่เมืองชาร์ลอตต์สวิลล์ (Charlottesville) ในมลรัฐเวอร์จิเนีย (Virginia) ปัญหาในด้านการเงินของฟอล์คเนอร์ยังคงอยู่ในขั้นวิกฤต เขาได้ทราบว่าเจ้าของบริษัทสร้างภาพยนตร์ของฮอลลีวูด (Hollywood) มักจะจ่ายค่าแรงให้กับคารานักแสดง รวมถึงผู้เขียนบทภาพยนตร์ด้วยจำนวนเงินสูงมาก ฟอล์คเนอร์

จึงตัดสินใจรับจ้างเขียนบทภาพยนตร์ให้กับบริษัท เอ็ม จี เอ็ม (MGM's producers) พอลคเนอ์ชอบพูดคุยกับนักเขียนบทภาพยนตร์คนอื่น ๆ เสมอ ทำให้เขาได้รับความรู้ในเรื่องส่วนตัวต่าง ๆ ที่ใช้กับบทภาพยนตร์ (screen idiom) เมื่อทำงานที่ฮอลลีวู้ดนี้ได้ระยะหนึ่ง พอลคเนอ์ก็ตระหนักใจว่าตนเองขาดศรัทธา และไม่มีความใฝ่ใจพอที่จะเป็นนักเขียนบทภาพยนตร์ได้ อีกทั้งความรู้สึกคิดถึงตัวละครต่าง ๆ ของเขาชักชวนให้เขากลับไปเขียนนวนิยายที่บ้านโรวัน โอ๊กของเขามากกว่า

ในเดือนมิถุนายน 1932 เอสเทลคลอดบุตรสาว พอลคเนอ์ตั้งชื่อลูกสาวของเขาว่า จิล (Jill) จิลนับเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของพอลคเนอ์ เขารักและถนอมจิลมาก เป็นความรักที่เขาไม่เคยได้รับจากพ่อของเขาเลย พอลคเนอ์กล่าวถึงความสัมพันธ์อันสามัคคีของเขากับเอสเทลว่าจบสิ้นลงตั้งแต่จิลเกิดมา ในเดือนสิงหาคม 1932 เมอร์รีย์พ่อของพอลคเนอ์เสียชีวิต ในบั้นปลายชีวิตของเมอร์รีย์ได้ทำงานที่คีน และเลิกดื่ม แต่ก็ยังรู้สึกไม่ชอบพอลคเนอ์อยู่เช่นเคย การตายของพ่อทำให้พอลคเนอ์รู้สึกว่าตนเองได้รับอิสรภาพ แต่เขาต้องรับภาระทุกอย่างในบ้าน ทุกคนในบ้านจึงต้องเชื่อฟังเขาทั้งสิ้น

ในปี 1932 นี้เอง พอลคเนอ์ได้พบกับเมธา โคเฮอร์ตี (Meta Doherty) ตอนนั้นพอลคเนอ์ไปทำงานเขียนบทภาพยนตร์ที่ฮอลลีวู้ด และได้พบกับเมธาซึ่งทำงานอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว เมธาเพิ่งหย่าขาดจากสามี หลอนเก็คที่เมมฟิส (Memphis) แต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อย หลอนพอใจที่ได้เป็นคนรักของพอลคเนอ์ ซึ่งพอลคเนอ์เองก็รักเมธาอย่างลึกซึ้ง และแสดงออกอย่างเปิดเผย โคลงที่พอลคเนอ์เขียนขึ้นสำหรับหลอนนั้นเป็นเรื่องเพศสัมพันธ์และภาพที่วาดให้หลอนล้วนแต่แสดงความรักอย่างโจ่งครึ้มทั้งสิ้น ทั้งเมธาและเฮเลนเป็นแบบอย่างให้กับชาร์ลอตต์ ริทเทนเมเยอร์ (Charlotte Rittenmeyer) ตัวละครเอกในเรื่อง The Wild Palms. ชาร์ลอตต์นั้นเป็นคนกล้าได้กล้าเสีย พึ่งตนเองและไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใด ๆ

พอลคเนอ์จำเป็นต้องกลับไปโรวันโอ๊ก เขาจากบ้านมานาน แม้ว่าเขาไม่ต้องการจากเมธาไปก็ตาม เมื่อกลับไปถึงบ้าน พอลคเนอ์พบว่าเอสเทลสร้างหนี้สินมากมายไว้ให้กับเขา พอลคเนอ์ออกข่าวให้สัมภาษณ์เป็นทำนองจะหย่าขาดจากเอสเทล แต่ตามความเป็นจริงแล้วพอลคเนอ์ไม่สามารถทำได้ เขาเกรงว่าจะมีปัญหาลูกขึ้นกับจิลลูกสาวของเขานั่นเอง

เมื่อกลับมาฮอลลีวูดอีกครั้งก็พบว่าเมธาไปมีสัมพันธ์รักกับ วอลfgang เรบเนอร์ (Wolfgang Rebner) นักเปียโน ทั้งสองตกลงจะแต่งงานกัน ทำให้ฟอล์คเนอร์เสียใจมาก เขาต้องเก็บกคความรู้สึกเจ็บปวดจากความไม่ราบรื่นในชีวิตแต่งงานระหว่างเขากับเอสเทล และความขอกข้าจากการตัดรักของเมธาไว้ และมุ่งมั่นทำงานอยู่แต่ที่ห้องบันทึกเสียง ฟอล์คเนอร์ไม่ชอบฮอลลีวูด แต่ฮอลลีวูดก็ยังคงเป็นที่ทำเงินของเขาอยู่

จากการที่ฟอล์คเนอร์เขียนบทให้กับบริษัทภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียงของฮอลลีวูดหลายบริษัท เช่น บริษัทเอ็มจีเอ็ม (MGM or Metro-Goldwyn-Mayer) และทเวนตี้ เซนจูรี ฟอกซ์ (the Twentieth Century Fox) ชื่อเสียงของเขาแพร่ออกไป ในราวกลางเดือนมกราคม 1939 เขาได้รับการเสนอชื่อเป็นสมาชิกของสถาบันศิลปะและวรรณคดีแห่งชาติ (The National Institute of Arts and Letters) ในวันที่ 23 มกราคม ค.ศ. 1939 นิตยสารไทม์ (Time) ลงรูปของฟอล์คเนอร์ที่หน้าปกในฐานะบุคคลที่เคร่งครัดและเต็มไปด้วยพิธีรีตอง และเป็นตัวแทนของ วอลท์ วิตแมน (Walt Whitman) ของศตวรรษที่ 20 ในภาพปกฟอล์คเนอร์ใส่เสื้อเชิ้ตไม่ติดกระดุมคอและไม่ผูกเนคไท ฟอล์คเนอร์ให้สัมภาษณ์สั้น ๆ เกี่ยวกับพ่อแม่ของเขา แต่ให้สัมภาษณ์มากมายเกี่ยวกับพันเอกฟอล์คเนอร์ ปู่ทวดของเขา

ตอนปลายเดือนมกราคม 1940 ในขณะที่ฟอล์คเนอร์กำลังคิดถึงเรื่องที่จะเขียนให้กับ นิตยสารโพสต์ (the Post) คาร์โรไลน์ บาร์ หรือ แมมมี คอลลี ตายลง ฟอล์คเนอร์ จึงเขียนนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. เพื่อเป็นที่ระลึกถึงหล่อน หลังจากนั้นฟอล์คเนอร์ก็ได้เพิ่มตัวละครผิวดำหลายตัวในมณฑลยอคนาพาเทอาพาของเขา ฟอล์คเนอร์เขียนนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. เสร็จในปี 1941 ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับข่าวคราวเรื่องสงครามโลกหนาหูมากขึ้น เนื่องจากปัญหาด้านการเงินทำให้ฟอล์คเนอร์วิ่ววนใจมาก เขาตัดสินใจไม่ได้ว่าควรจะไปทางใดระหว่างสงครามและฮอลลีวูด

เกือบตลอดปี 1942 ฟอล์คเนอร์เลี้ยงชีพอยู่ด้วยการซื้อของเงินเชื่อทั้งหมด ฟอล์คเนอร์อยากจะเข้าร่วมรบในสงคราม แต่สำหรับคนอายุ 44 ปีอย่างเขาไม่มีหนทางที่จะทำได้ตามความ

ปรารถนา ไม่ว่าจะเกี่ยวกับเครื่องบินหรือการรบ ฟอล์คเนอร์คิดถึงฮอลลีวู้ดมาก ราวเดือนพฤษภาคม 1941 วิลเลียม เฮร์นดัน (William Herndon) ตัวแทนจากบริษัทวอร์เนอร์ บราเธอร์ส (Warner Brothers) มาติดต่อทำสัญญาให้ฟอล์คเนอร์เขียนบทภาพยนตร์ อีกหลายสัปดาห์ต่อมา เอช เอ็น สวันสัน (H.N. Swanson) ตัวแทนของชาร์โรลด์ โอเบอร์ (Harold Ober's West Coast) บริษัทที่คุ้นเคยกับฟอล์คเนอร์มานานติดต่อกับฟอล์คเนอร์อีกครั้งและให้ค่าจ้างสูงมาก เฮร์นดัน เกรงว่าฟอล์คเนอร์จะตกลงกับบริษัทชาร์โรลด์ โอเบอร์ เขาจึงขู่ที่จะดำเนินการทางกฎหมายกับฟอล์คเนอร์ ในตอนแรกฟอล์คเนอร์โกรธมาก แต่ในภายหลังก็เข้าใจว่าเฮร์นดันนั้นจริงใจต่อเขา ฟอล์คเนอร์จึงตกลงรับงานของบริษัทวอร์เนอร์ บราเธอร์ส ทั้งที่ได้เงินน้อยกว่าบริษัทชาร์โรลด์ โอเบอร์ ถึง 100 เหรียญต่อสัปดาห์

ตลอดเวลาที่ฟอล์คเนอร์ทำงานที่ฮอลลีวู้ด เขาคิดถึงบ้านโรวันโอก์ คิดถึงตระกูลสโนเปส (The Snopes) ในนวนิยายของเขา ฟอล์คเนอร์จึงหาบ้านเช่าที่คิฟอประมาณและพาเอสเทล และจิลไปอยู่ด้วย เป็นเหตุให้เมธาไมโครพอใจและเลิกมาพบกับฟอล์คเนอร์อีก รายได้ของฟอล์คเนอร์ ในปี 1944 นี้นี้ต่ำกว่าปี 1936 และ 1937 ถึง 1 ใน 3 ทำให้ฟอล์คเนอร์เบื่องานมากขึ้นกว่าเดิม ในระหว่างฤดูร้อนของปีนี้เอง จิลซึ่งตอนนั้นอายุได้ 11 ปี ไปเรียนซัมเมอร์ที่โรงเรียนของเอลิซาเบธ เทย์เลอร์ (Elizabeth Taylor) จิลสนุกมาก ฟอล์คเนอร์จึงจำใจอยู่ที่ฮอลลีวู้ดต่อไปอีก และเขียนบทภาพยนตร์บดแล้วบดเล่าเป็นเวลาหลายเดือน

ในระหว่างต้นทศวรรษของปี 1940 นี้ ชื่อเสียงของฟอล์คเนอร์เลื่อนไปจากความทรงจำของคนอเมริกันส่วนใหญ่ แม้ว่านวนิยายเรื่อง The Hamlet. และ Go Down, Moses. จะเป็นที่กล่าวขวัญกันมากว่าเป็นเรื่องที่เยี่ยมที่สุดก็ตาม แต่ก็ไม่มีใครสนใจมากนัก ในปี 1945 ไม่มีการตีพิมพ์นวนิยายเรื่องใด ๆ ของฟอล์คเนอร์ ยังคงมีแต่นวนิยายเรื่อง Mosquitoes. เพียง 2 - 3 เล่ม ซึ่งเป็นฉบับที่ยังตกค้างอยู่เท่านั้นที่ออกสู่ตลาด ฟอล์คเนอร์เองก็ยอมรับว่าเขาไม่สามารถหาเลี้ยงชีพได้จากการเขียนนวนิยายเพียงอย่างเดียว ฟอล์คเนอร์ทำสัญญาเป็นระยะเวลายาวนานกับฮอลลีวู้ดที่จะรับเขียนบทภาพยนตร์ให้แม้ว่าจะได้รับเงินเดือนเพียงเล็กน้อยก็ตาม ชีวิตในตอนนี้จึงซัดสนเป็นอย่างมาก

การกลับคืนเข้าสู่วงการนักเขียน

ยุคที่สองของฟอล์คเนอร์มันคงกว่ายุคแรกมาก หนังสือเรื่อง The Portable Faulkner ของ มัลคัม เการ์เลย์ (Malcolm Cowley) ทำให้ฟอล์คเนอร์กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาในโลกของนักเขียนอีกครั้งหนึ่ง หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงตระกูลเก่าแก่ทุกตระกูลของมณฑลยอกอนาพาเทอาพาในทุกรัฐทุกมุม โดยอ้างอิงจากหนังสือเกี่ยวกับประวัติทั้งหมดของฟอล์คเนอร์ โรเบิร์ต เพน วอร์เรน (Robert Penn Warren) เป็นนักเขียนอีกผู้หนึ่งที่ขึ้นชื่อบงงานของฟอล์คเนอร์ วอร์เรนเขียนบทความส่งเสริมให้หนังสือเรื่อง The Portable Faulkner. โคคเค่นขึ้นมามีใจอยู่ในความสนใจของสาธารณชนทั่วไป สำนักพิมพ์แรนดอม เฮาส์ (Random House) ซึ่งเป็นสำนักพิมพ์สุดท้ายที่รับพิมพ์งานของฟอล์คเนอร์ นำผลงานของฟอล์คเนอร์กลับไปตีพิมพ์อีก ในปี ค.ศ. 1948 ฟอล์คเนอร์เขียนนวนิยายใหม่อีกเรื่องหนึ่ง ชื่อ Intruder in the Dust. ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับเด็กชายผิวขาวคนหนึ่งที่ยพยายามช่วยชีวิตคนผิวดำที่แสนจะเยื่อหยิ่งจากการถูกประหารชีวิต และเป็นหนังสือเรื่องแรกของฟอล์คเนอร์ นับตั้งแต่เรื่อง Sanctuary. ที่ได้รับความนิยมอย่างมาก

แม้ว่าตอนนี้ฟอล์คเนอร์จะมีชื่อเสียงโด่งดังแล้วก็ตาม เขาก็ยังคงทำงานเขียนบทภาพยนตร์ให้กับบริษัทวอร์เนอร์ บราเธอร์ส ซึ่ง แจ็ค วอร์เนอร์ (Jack Warner) เจ้าของบริษัทฯ พึงที่ซอลลีรู้สึกว่าเขาสามารถซื้อนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ได้ในราคาเพียง 300 เหรียญต่อสัปดาห์เท่านั้นเอง ทำให้ฟอล์คเนอร์คิดที่จะวางมือจากซอลลีรู้สึกเสีย เขาจึงติดคอขอรับเงินจากวิลเลียม เฮอร์ตัน แต่เฮอร์ตันบิดพลิ้ว ตลอดเวลา 3 ปีมานี้ เฮอร์ตันคิดค่านายหน้าไปจากฟอล์คเนอร์หลายพันเหรียญ บริษัทวอร์เนอร์ บราเธอร์ส ก็เล่นแง่กับฟอล์คเนอร์ยืนกรานที่จะไม่จ่ายเงิน ฟอล์คเนอร์จึงเดินทางกลับบ้าน ขณะนี้เขาอายุได้ 48 ปี เขาเริ่มต้นเขียนนวนิยายเรื่อง Knight's Gambit.

ราวเดือนสิงหาคม 1949 ไม่นานก่อนที่ฟอล์คเนอร์ลงมือเขียนเรื่อง Requiem for a Nun. โจอัน วิลเลียมส์ (Joan Williams) นักศึกษาสาวสวยและเฉลียวฉลาดคนหนึ่งจากวิทยาลัยบาร์ค (Bard College) เขียนจดหมายฉบับหนึ่งมาถึงฟอล์คเนอร์ โจอันต้องการเป็นนักเขียน หล่อนอายุมากกว่าจิลเพียง 2 - 3 ปีเท่านั้น ข้อความในจดหมายของโจอันสร้างความชื่นชมและเรียกเอาความรู้สึกกระชุ่มกระชวยในวัยหนุ่มของฟอล์คเนอร์กลับมาอีกครั้งหนึ่งความสัมพันธ์ระหว่างฟอล์คเนอร์และโจอันสร้างความโกรธแค้นให้เอสเทลมาก หล่อนคิดที่จะไปพบพ่อแม่ของโจอันที่เมืองเมมฟิส (Memphis) แต่แล้วในเช้าของวันที่ 10 พฤษภาคม 1950 มีโทรศัพท์จากนิวยอร์กแจ้งมาว่า ฟอล์คเนอร์ได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณคดีประจำปี 1949 ฟอล์คเนอร์จึงเดินทางไปสต็อกโฮล์ม (Stockholm) เพื่อรับรางวัล

หลังจากได้รับรางวัลโนเบลแล้ว ฟอล์คเนอร์กลายเป็นบุคคลสำคัญของรัฐบาล เขาต้องเดินทางไปบรรยายตามที่ต่าง ๆ ในฐานะตัวแทนของรัฐ ในปี 1954 ฟอล์คเนอร์เดินทางไปประเทศเปรู ต่อจากนั้นไปประเทศญี่ปุ่น ที่ประเทศญี่ปุ่นฟอล์คเนอร์ได้พบเพื่อนนักอ่านนวนิยายของเขามากมาย ออกจากประเทศญี่ปุ่นฟอล์คเนอร์เดินทางไปประเทศฟิลิปปินส์ แล้วไปยุโรปตะวันตกในปี 1955 ไปประเทศกรีซในปี 1957 ไปประเทศเวเนซุเอลาในปี 1961 ฟอล์คเนอร์ไม่เต็มใจนักแต่เขาก็ไม่เคยปฏิเสธที่จะไปประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ เขารู้สึกเป็นสุขมากเมื่อได้กลับมาอยู่กับจิลบุตรสาวของเขาในอเมริกาอีกครั้งหนึ่งในบั้นปลายของชีวิต

การเดินทางเยือนประเทศต่าง ๆ ในบั้นปลายชีวิตของฟอล์คเนอร์นี้ไม่เป็นผลดีต่อเขามากนักเนื่องจากฟอล์คเนอร์ไม่ได้พักผ่อน เมื่อว่างเว้นจากการไปต่างประเทศฟอล์คเนอร์จะไปชาร์ลอตวิลล์ (Charlottesville) ที่ตั้งของบ้านหลังใหญ่บนถนนรักบี้ (Rugby Road) ที่ฟอล์คเนอร์และเอสเทลซื้อไว้ และบางครั้งไปพักที่ออกซ์ฟอร์ดบ้านเดิมของเขา โดยใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการขี่ม้า เนื่องจากฟอล์คเนอร์ขี่ม้ามานานและชำนาญ ดังนั้นการขี่ม้าของเขาจึงโลดโผนมากขึ้น หลายปี

มานี้ฟอล์คเนอร์ตกม้าหลายต่อหลายครั้ง แต่ทุกครั้งล้วนทำให้ฟอล์คเนอร์บาดเจ็บมาก โดยเฉพาะอาการบาดเจ็บที่เกิดกับกระดูกสันหลัง การขี่ม้าช่วยดึงเอาความรู้สึกแห่งการอยู่เหนือผู้อื่นมาช่วยด้านจิตใจที่ฟอล์คเนอร์รู้สึกว่าตนเองมีบมก้อยมาตลอดชีวิต ฟอล์คเนอร์กล่าวไว้ในจดหมายที่เขียนถึงโจอัน วิลเลียมส์ ผู้รักของเขาว่า "การขี่ม้าสนุกและตื่นเต้นมาก แม้ว่าฉันจะมีอายุ 62 ปีแล้ว แต่ฉันยังทำได้ไกลไวกว่าและขี่ได้ไกลกว่าคนอื่น ๆ ที่มีอายุเท่า ๆ กับฉัน" (Minter. 1981 : 245)

การที่ฟอล์คเนอร์แสดงความเก่งกาจและกล้าหาญส่วนหนึ่งเพื่อปฏิเสธความอ่อนแอและบมค้อย แต่อีกส่วนหนึ่งฟอล์คเนอร์ไม่ยอมรับเรื่องความตายซึ่งสักวันหนึ่งต้องมาเยือนเขาแน่นอนทั้งที่มการตายของนักประพันธ์คนอื่น ๆ มาเตือนเขาอยู่เสมอ แซกซ์ คอมมินส์ (Saxe Commins) ตายในเดือนกรกฎาคม 1958 ฮาโรลด์ โอเบอร์ (Harold Ober) ตายในเดือนตุลาคม 1959 อัลเบิร์ต คามูส (Albert Camus) ตายเดือนมกราคม 1960 และเอร์เนสต์ เฮมมิงเวย์ (Ernest Hemmingway) ม้าตัวตายในเดือนกรกฎาคม 1961 ในปีนี้เองฟอล์คเนอร์เขียนนวนิยายเรื่อง The Rievers. เป็นนวนิยายที่กล่าวถึงชีวิตในวัยเด็กของเขา ความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขาและพ่อ ฟอล์คเนอร์ยังได้ตั้งชื่อเรื่องของนวนิยายนี้อีกอย่างหนึ่งว่า The Rievers A Reminiscence.

เมื่อเขียนนวนิยายเรื่องนี้จบลง ฟอล์คเนอร์ไปพักผ่อนที่ ชาร์ลอตวิลล์ เพื่อรอคอยการออกจำหน่ายของนวนิยายเรื่อง The Rievers. ในระหว่างนี้ฟอล์คเนอร์ขี่ม้าและออกล่าสุนัขป่า เขาใช้เวลาสี่วันต่อสัปดาห์ออกล่าสัตว์โดยเริ่มตั้งแต่เช้าตรู่ของวันนี้ไปถึงเช้าตรู่ของอีกวันหนึ่งติดต่อกันไปจนบางครั้งออกล่าสัตว์ตลอดสัปดาห์ ราวปลายปี 1961 ฟอล์คเนอร์ต้องทนความเจ็บปวดอย่างมากจากการปวดกระดูกสันหลังตอนล่าง เขาค้มจัดขึ้นเพื่อบรรเทาการเจ็บปวดราวเดือนธันวาคมต่อเนื่องมกราคม ปี 1961 - 1962 ฟอล์คเนอร์ต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลบ่อยครั้ง กลางเดือนมกราคม ปี 1962 ฟอล์คเนอร์ออกจากโรงพยาบาลและกลับไปอ็อกซ์ฟอร์ดเพื่อพักผ่อน โดยหวังว่าเมื่ออากาศชื้นชื้นสุขภาพของเขาอาจดีขึ้น ปลายเดือนมกราคม ฟอล์คเนอร์ออกจับนกกระทาและขี่ม้าอีก

ในเดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม ฟอล์คเนอร์และเอสเทลปรึกษากันอย่างหนักเนื่องจากเขาต้องการซื้อคฤหาสน์ใหญ่โตหลังหนึ่ง ในที่สุดก็ตัดสินใจซื้อคฤหาสน์เรด เอเคอร์ (Red Acre) ซึ่งมีพร้อมทุกอย่างต่างจากโรวันโอ๊กที่ฟอล์คเนอร์ซื้อไว้เมื่อ 30 ปี ก่อน เขาต้องซ่อมแซมโรวันโอ๊กด้วยตัวเอง แต่ตอนนี้ฟอล์คเนอร์ซื้อเรด เอเคอร์ที่สวยงามไม่มีที่ติ และยังเป็นหนึ่งในบรรดาคฤหาสน์ของชนร่ำรวยที่สุดในอเมริกา คฤหาสน์หลังนี้มีเนื้อที่ 250 เอเคอร์ ตัวบ้านทำด้วยอิฐแดงที่สวยงาม มีบ้านปลูกไว้ให้คนเช่าอีก 1 หลังมีคอกม้าที่มีช่องเก็บตัวม้าถึง 9 ช่อง มีบ้านสำหรับคนเลี้ยงม้า 1 หลัง มีโรงเก็บเครื่องมือเครื่องใช้ 1 โรง โรงนา 2 แห่ง และมีโรงเก็บพืชผลอีก 1 แห่ง ในนวนิยายหลายเรื่องของเขา ฟอล์คเนอร์ให้ตัวละครไปเล่นที่คฤหาสน์ใหญ่โตเช่นนี้ การได้เป็นเจ้าของเรดเอเคอร์นับเป็นความสำเร็จอย่างหนึ่งในชีวิตของฟอล์คเนอร์ แม้ว่าในขณะนี้เขาจะรู้สึกอ่อนเพลียมาก แต่เขาก็รู้สึกพอใจที่ตนเองได้เขียนหนังสือไปแล้วมากมาย ได้ไปปราศรัยตามที่ต่าง ๆ และได้เป็นเจ้าของคฤหาสน์ เรด เอเคอร์ อันสวยงาม และโอโถง

ฟอล์คเนอร์เดินทางกลับไปอ็อกซ์ฟอร์ดอีกครั้งและเป็นครั้งสุดท้ายของเขา ในวันที่ 17 มิถุนายน 1962 ฟอล์คเนอร์ตกม้าได้รับบาดเจ็บมาก ทั้งที่เจ็บปวดมากเขาพยายามขึ้นขี่ม้าอีกครั้งแต่ไม่สำเร็จ วันที่ 4 กรกฎาคม 1962 ฟอล์คเนอร์ต้องเข้ารับการรักษาดูในโรงพยาบาล แล้วออกไปพักฟื้นที่สถานพักฟื้นใน ไบซาเลีย (Wright's Sanitorium in Byhalia) และเสียชีวิตด้วยโรคหลอดเลือดหัวใจอุดตันตอนเช้าตรู่ของวันที่ 6 กรกฎาคม 1962 ซึ่งตรงกับวันเกิดของพันเอกวิลเลียม คลาค ฟอล์คเนอร์ ปู่ทวดของเขาพอดี

ผลงานประพันธ์ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์

โคลง

"L'Après-Midi d'un Faune" published in The New Republic

(1919)

"Portrait" published in The Double Dealer (1922)

The Marble Faun (1924)

Times-Picayune (1925)

นวนิยาย

Soldiers' Pay (1926)

Mosquitoes (1927)

The Sound and the Fury (1927)

Sartoris (1929)

As I Lay Dying (1930)

Sanctuary (1931)

These 13 (1931)

Light in August (1932)

A Green Bough (1933)

Doctor Martino and Other Stories (1934)

Pylon (1935)

Absalom, Absalom! (1936)

The Unvanquished (1938)

The Wild Palms (1939)

The Hamlet (1940)

Go Down, Moses (1942)

Intruder in the Dust (1948).

Knight's Gambit (1949)

Collected Stories (1950)

Note on a Horsethief (1951)

Requiem for a Nun (1951)

A Fable (1954)

Big Woods (1955)

The Town (1957)

The Mansion (1959)

The Reivers (1962)

เรื่องย่อ Intruder in The Dust.

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องของชายชราผิวดำที่ชื่อลูคัส โบแชมป์ (Lucas Beauchamp) ถูกจับข้อหาฆ่าวินสัน โกวรีชาวผิวขาวตาย ลูคัสกำลังจะถูกพี่น้องของวินสันจับตัวไปประหารชีวิต แต่ได้รับความช่วยเหลือจากชาร์ลส์ หรือ ชิค มัลลิสัน เด็กหนุ่มผิวขาวคนที่ลูคัสเคยช่วยชีวิตไว้

ในตอนบ่ายอันหนาวเย็นวันหนึ่งของเดือนมิถุนายน ชิค มัลลิสัน (Chick Mallison) เด็กชายอายุ 12 ปี พร้อมด้วยเพื่อนผิวดำ 2 คน ออกไปล่ากระต่ายกันในที่ดินของคาร์โรเธอร์ เอ็ดมันส์ชายผิวขาวที่ลูคัสเช่าอยู่ ชิคตกลงไปในลำธารน้ำแข็ง ลูคัส โบแชมป์ (Lucas Beauchamp) นิโกรชราคนนี้ได้เสี่ยงชีวิตลงไปช่วยไว้ ลูคัสพาเด็กทั้งสามไปบ้านของเขา ให้เด็ก ๆ ผิงไฟ และหาอาหารมารับประทาน ชิคพยายามที่จะจ่ายค่าตอบแทนสำหรับการปฐมพยาบาลครั้งนี้ แต่ลูคัสปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย ชิคโยนเงินไว้ที่นั่น แต่ลูคัสบังคับให้เด็กผิวดำคนหนึ่งเก็บไปด้วยจนได้และคืนให้ชิคไป ชิคเฝ้าแต่ครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ครั้งนี้ เขารู้สึกอับอายมากที่ต้องติดค้างบุญคุณต่อคนดำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่หิยังเยโสอย่างเช่น ลูคัส โบแชมป์ ชิคพยายามส่งสิ่งตอบแทนมาให้กับลูคัสอีกโดยส่งเสื้อชุดหนึ่งไปให้แก่ภรรยาของลูคัส แต่ก็ถูกลูคัสปฏิเสธโดยการส่งน้ำอ้อยที่ทำเอง (molasses) ไปให้เป็นการตอบแทน ชิคจึงต้องเริ่มต้นสะสมเงินไว้ใหม่อีก เพื่อซื้อของไปตอบแทนบุญคุณของลูคัสชายผิวดำ

อีก 4 ปีหลังจากนั้น ชิคได้ข่าวว่าลูกส์ถูกจับข้อหาฆ่าวินสัน โกวรี ชาวผิวขาวในคืนวันเสาร์ และถูกขังไว้เพื่อรอเวลาที่จะถูกประหารชีวิตในวันจันทร์ ชิคได้ทราบว่าคนผิวขาวโกรธแค้นที่วินสันถูกฆ่าตายในคืนวันเสาร์แทนที่จะเป็นคืนวันอาทิตย์ เนื่องจากวันอาทิตย์เป็นวันที่คนผิวขาวต้องไปโบสถ์ทำให้พวกเขาไม่สามารถนำตัวลูกส์ไปประหารชีวิตได้ตามความปรารถนา ชิครู้สึกสลดใจต่อความรู้สึกกระหายเลือดของคนผิวขาวมาก เขาอยากจะออกไปเสียให้พ้นจากเมืองเจฟเฟอร์สันแห่งนี้ เขาไม่ต้องการพบเห็นความป่าเถื่อนของคนผิวขาว แต่เขาได้มาคุลูล์สตอนที่นายอำเภอพาเขากลับจากศาลมาคุมขังไว้ที่คุก ก่อนที่จะเข้าไปข้างในลูกส์ได้ตะโกนบอกให้ซิทาทนายให้เขาด้วย ทนายความในเมืองนี้มีอยู่คนเดียว คือ เกวิน สตีเวนส์ (Gavin Stevens) ซึ่งเป็นลุงของชิคนั่นเอง สตีเวนส์ ไม่ใคร่ชอบคนผิวดำนัก เมื่อเขามาพบลูกส์ที่คุก เขาจึงแสดงอาการดูถูกดูแคลน และพูดเป็นทำนองว่าจะสามารถช่วยได้ตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น ลูกส์ทราบดีว่ากฎหมายนั้นเอาเปรียบคนผิวดำอยู่แล้ว ดังนั้นถ้าดำเนินการตามกฎหมายลูกส์ก็จะต้องถูกฆ่าตายก่อนที่กฎหมายจะมาช่วยได้ ลูกส์จึงนั่งเฉยมิได้เอ่ยปากเล่าเรื่องใด ๆ ให้สตีเวนส์ฟัง แต่เขาบอกกับชิคว่าวินสันไม่ได้ถูกยิงด้วยปืนของเขา การจะพิสูจน์ความจริงนั้นมีอยู่ทางเดียว คือ ต้องชุดศพของวินสันขึ้นมาผ่ากระสุนปืนออกมาดู แต่ชิคเพิ่งอายุได้ 16 ปี เขาไม่กล้าพอที่จะบุกกรุกเขาไปในสุสานประจำตระกูลของวินสัน อย่างไรก็ตาม ชิคก็ตกลงช่วยเหลือลูกส์ เพราะความชื่นชมในความใจเย็น และไม่กลัวตายของลูกส์ และชิคต้องการทราบว่าคนดำเช่นลูกส์นี้กระทำความผิดจริงหรือไม่

ในตอนเย็นวันอาทิตย์ ชิคได้พบกับมิสซาร์เบอร์แชม (Miss Harbersham) หญิงชราผิวขาวอายุ 70 ปีเศษ เธอมาพบกับชิคเพื่อเป็นผู้ช่วยชิคในครั้งนี้ เธอมาช่วย เนื่องจากมอลล์ลีภรรยาของลูกส์เคยเป็นเพื่อนของเธอในวัยเด็ก แม้ว่าตอนนี้มอลล์ลีจะตายไปแล้ว แต่เธอยังจดจำมิตรภาพในวัยเด็กได้ เธอจึงเสนอตัวมาช่วยชิคพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของลูกส์ ดังนั้นชิคเด็กหนุ่มผิวขาวจึงเดินทางไปสุสานพร้อมด้วยอเล็กเพื่อนเล่นผิวดำของเขา และมีสซาร์เบอร์แชมหญิงชราผิวขาว

ก่อนออกไปที่สุสานซึ่งอยู่ไกลออกไปถึง 9 ไมล์ ชิคได้เล่าเรื่องนี้ให้สตีเวนส์ฟัง แต่ลูกส์ตีเวนส์หัวเราะเยาะ และกล่าวว่านี่เป็นเรื่องเหลวไหล เขาไม่เชื่อว่าคนผิวขาวจะกล่าวหาคน

ผิวคำโดยไม่มีมูลเหตุ แต่เมื่อซิกและมีสซาร์เบอร์แซมกลับมาตอนกลางดึกและเล่าว่าเขาได้พบศพของเจค มอนต์โกเมอรี่รี่ (Jake Montgomery) อยู่ในโรงในหลุมศพของวินสัน ที่ระยะของมอนต์โกเมอรี่รี่มีรอยถูกตีจนบุบ สตีเวนส์ตกใจมากในตอนนั้นเขาก่อนข้างแน่ใจว่าลูคัสเป็นผู้บริสุทธิ์ และกฎหมายจะล่าช้าเกินกว่าที่จะหยุดยั้งคนผิวขาวที่บ้าเลือดได้ ดังนั้นคนทั้งหมดจึงตรงไปที่บ้านของนายอำเภอ และไปที่หลุมศพของวินสัน แต่เมื่อซึกขึ้นมาก็พบว่าโลกศพว่างเปล่า จึงเกิดการค้นหากันขึ้น ก็ได้พบศพของมอนต์โกเมอรี่รี่ถูกฝังไว้อย่างลวก ๆ ใกล้เคียง ๆ กันนั้น และได้พบศพของวินสันที่ริมบ่อทรายคูค นายอำเภอจึงนำศพของทั้งสองมาในเมืองตั้งแต่ยังไม่สว่าง ในตอนนั้นฝูงชนได้มารวมตัวกันแล้ว และแสดงความกระหายที่จะนำตัวลูคัสมาฆ่าเสีย แต่เมื่อได้เห็นศพของชายผิวขาวทั้งสองคน คนผิวขาวที่มาชุมนุมกันก็ทราบทันทีว่า ลูคัสนั้นบริสุทธิ์ คนเหล่านั้นจึงสลายตัวไปอย่างเงิบ ๆ

ลูคัสเล่าว่า ครอว์ฟอร์ด โกวรี (Crawford Growrie) น้องชายของวินสันเป็นผู้ฆ่าวินสันตาย เนื่องจากครอว์ฟอร์ดหลอกขายเครื่องเรือนที่ขำรุคให้วินสัน ทำให้ทั้งสองเกิดมีปากเสียงกันขึ้น ครอว์ฟอร์ดจึงยิงวินสันตาย บังเอิญมอนต์โกเมอรี่รี่มาหาวินสัน พบเหตุการณ์เข้าจึงถูกครอว์ฟอร์ดฆ่าปิดปาก ตอนที่ซึกไปซุกศพนั้นครอว์ฟอร์ดมาพบเข้าพอดี เขารอจนซึกกลับไปแล้วจึงนำศพของมอนต์โกเมอรี่รี่ไปยังที่อื่น หลังจากถูกจับ ครอว์ฟอร์ดเกรงกลัวความผิดมาก เขาจึงฆ่าตัวตายไปก่อนที่จะถูกพิจารณาโทษ

สำหรับซิก มัลลิสันนั้นเขาคิดว่า เขาได้ปลดเปลื้องหนี้บุญคุณกับลูคัสได้สำเร็จแล้ว แต่หลังจากนั้นไม่นาน ลูคัสได้มาที่สำนักงานของสตีเวนส์ ยื่นกรานที่จะจ่ายเงินค่าตอบแทนที่สตีเวนส์ได้ไปสอบปากคำเขาที่ถูกในวันเกิดเหตุ สตีเวนส์ทนอ่อนวอนของลูคัสไม่ได้ จึงที่ราคาค่าหมายไปเป็นเงินสองคอลลาร์ ซึ่งลูคัสได้ขอใบเสร็จรับเงินไปเป็นเครื่องยืนยันการจ่ายเงินครั้งนี้ด้วย เนื่องจากจะทำให้ลูคัสไม่ต้องเป็นหนี้บุญคุณของสตีเวนส์ต่อไปอีก

เรื่องย่อ Absalom, Absalom!

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวความหายนะของตระกูลชัทเพน ที่ก่อตั้งโดยโธมัส ชัทเพน ชายผิวขาว ตลอดชีวิตของโธมัสพัวพันอยู่กับคนผิวดำ มีสโรซ่า โคลด์ฟิลด์ น้องภรรยาของเขา กล่าวว่า ความวิบัติเกิดขึ้นกับตระกูลนี้เพราะโธมัสยุ่งเกี่ยวอยู่กับคนผิวดำ

มีสโรซ่าเล่าเรื่องนี้ให้ควอนติน คอมป์สัน (Quentin Compson) เด็กหนุ่มผิวขาวในละแวกบ้านเดียวกันฟัง ควอนตินได้เล่าต่อให้ชริฟ แมคกินนอน (Shreve McKinnon) เพื่อนของเขาที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดฟังอีกต่อหนึ่ง โดยเริ่มตั้งแต่โธมัสสร้างคฤหาสน์หลังใหญ่ของเขา ด้วยแรงงานทาสที่เขาไปล่ามาจากหมู่เกาะเวสต์อินดีส์ คฤหาสน์หลังนี้มีชื่อว่า ชัทเพนส์ ฮันเดรด (Sutpen's Hundred) โธมัสใช้งานทาสเหล่านั้นอย่างหนักทั้งสร้างคฤหาสน์และบุกเบิกที่ดินทำไร่ฝ้าย ในตอนกลางคืนเขายังให้ทาสชายแสดงกีฬาต่อสู้กันให้เขาดูอีกด้วย บางครั้งโธมัสจะลงต่อสู้ด้วย เพื่อแสดงความเหนือชั้นกว่าให้ทาสเห็น

สามปีหลังจากก่อสร้างชัทเพนส์ ฮันเดรด โธมัส ได้แต่งงานกับเอเลน โคลด์ฟิลด์ (Ellen Coldfield) หญิงผิวขาว และมีลูกชายหนึ่งคน กับลูกสาวอีกหนึ่งคน ชื่อ เฮนรี (Henry) และ จูดิธ (Judith) เฮนรีไปเรียนที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ในรัฐมิสซิสซิปปี และได้พบกับชาร์ลส์ บอน (Charles Bon) เพื่อนนักศึกษาจากหมู่เกาะเวสต์อินดีส์ มารดาของบอนเป็นหญิงเลิศจสมผิวดำ ส่วนบิดาของบอนก็คือ โธมัส ชัทเพนนั่นเอง โธมัสเคยเดินทางไปแสวงโชคที่หมู่เกาะเวสต์อินดีส์ ก่อนที่จะเดินทางมาตั้งรกรากที่เมืองเจฟเฟอร์สัน ที่นั่นโธมัสได้แต่งงานกับหญิงสาวตระกูลใดคนหนึ่ง ภายหลังโธมัสทราบว่าเธอมีเลิศจสมผิวดำ เขาจึงทอดทิ้งเธอและบอนลูกชาย แล้วเดินทางมาที่เมืองเจฟเฟอร์สัน

ไม่มีใครทราบว่าบอนมีเลิศจสมผิวดำ และทุกคนไม่ทราบว่าบอนคือลูกชายของโธมัสที่เกิดจากภรรยาชาวเกาะเวสต์อินดีส์ บอนได้พบกับจูดิธ ทั้งสองชอบพอกัน และตกหลงใหลมันกัน แต่บังเอิญโธมัสเดินทางไปธุระที่เมืองนิวออร์ลีนส์ และสืบเรื่องของบอนด้วย โธมัสได้ทราบว่าบอนมี

ภรรยาอยู่แล้วเป็นหญิงผิวดำ และมีลูกชายคนหนึ่ง ชื่อ ชาร์ลส์ เอเตียน (Charles Etienne) โธมัสโกรธมาก เขาบังคับให้บอนเล็กกับภรรยาเสียก่อนการแต่งงาน เชนรีก็ต้องการให้บอนเล็กกับภรรยา เชนรีคิดว่าหญิงผิวดำนั้นมีค่าเพียงแค่ว่าโสเภณีไม่คู่ควรกับคนผิวดำ แต่บอนไม่รับปากว่าจะเลิก เชนรีจึงยิงเขาตาย จูคิสไปรับชาร์ลส์ เอเตียน มาเลี้ยงดู เมื่อโตขึ้นเขาก็ไปมีภรรยาเป็นหญิงผิวดำอีก และมีลูกชายคนหนึ่งเป็นคนปัญญาอ่อนชื่อ จิม บอนด์ (Jim Bond) หลังจากยิงบอนตาย เชนรีก็หายสาบสูญไป ส่วนจูคิสมิได้แต่งงานกับใคร

หลายปีก่อนที่บอนจะถูกฆ่าตาย ได้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้น โธมัส เชนรี และบอนถูกเกณฑ์ไปเป็นทหาร ทาสผิวดำของโธมัสต้องไปพร้อมกับกองทหารภาคเหนือ ทำให้ฐานะของคนในตระกูลซัทเพนตกต่ำลง จูคิส และคลิตี้ (Clytie) พี่สาวที่เกิดจากทาสผิวดำ ต้องลงไปไถนาด้วยตัวเอง เมื่อโธมัสกลับมา เขาพบว่าภรรยาของเขาทรยศทรโมอย่างหนัก เขาไม่มีทายาทสืบตระกูลเลย และเมื่อเชนรีฆ่าบอนตายแล้วหนีไปทำให้โธมัสต้องการผู้สืบตระกูลมากขึ้นอีก เขาได้ขอแต่งงานกับมีสโรซ่า น้องสาวของเอเลน แต่เธอปฏิเสธ เขาจึงไปอยู่กับบุตรสาวของวอชโจนส์ (Wash Jones) ชายผิวดำผู้ดูแลไร่ของเขานั่นเอง แต่เธอคลอดบุตรสาว โธมัสจึงทอดทิ้งเธอ วอชโกรธมากเขาจึงตัดสินใจฆ่าโธมัสเสีย หลังจากโธมัสตายได้ไม่นาน จูคิสก็ตายไปด้วยโรคไข้ทรพิษ ทาสผิวดำซัทเพนชั้นแคสสจึงกลายเป็นทาสผิวดำร้าง

ประมาณ 30 ปีหลังจากนั้นมีสโรซ่าผ่านไปที่ทาสผิวดำอีกครั้ง เธอมีความรู้สึกว่ามีคนอยู่ในทาสผิวดำ เธอจึงชวนแควนตินเข้าไปดู ก็พบว่าเชนรีและคลิตี้ รวมทั้งบอนด์บุตรชายปัญญาอ่อนของชาร์ลส์ เอเตียน พักอยู่ด้วยกัน คลิตี้ตกใจกลัวมาก เธอจึงจุดไฟเผาทาสผิวดำ ทำให้เชนรีและเธอถูกไฟครอกตาย ส่วนเด็กชายปัญญาอ่อนหนีไปได้ แควนตินกล่าวว่าตระกูลซัทเพนที่หวั่นผิวดำกับทาสผิวดำนั้นมีผู้ที่รอดชีวิตอยู่ได้เพียงคนเดียว คือ ทายาทเลือดผสมดำและเป็นปัญญาอ่อน

เรื่องย่อ Light in August.

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องของชายพเนจรผิวดำที่ชื่อโจ คริสต์มาส (Joe Christmas) โจเดินทางไปตามที่ต่าง ๆ ของอเมริกา และได้พบการรังเกียจเหยียดผิวมากมายหลายรูปแบบ ในที่สุดโจถูกคนผิวขาวฆ่าตายเนื่องจากเขามัวหึงผิวขาวคนหนึ่งตาย

โจ เป็นลูกของคาราละครสัตรีผิวดำกับหญิงผิวขาวชื่อ มิลลี่ ไฮน์ (Milly Hine) ค็อก ไฮน์ (Doc Hine) บิดาของมิลลี่โกรธมาก เขามัวหึงของโจตาย แล้วปล่อยมิลลี่ตาย เนื่องจากเสียเลือดมากในตอนที่เราคลอดโจ วันนั้นเป็นวันคริสต์มาส ไฮน์จึงตั้งชื่อหลานของเขาว่า โจ คริสต์มาส แล้วนำโจไปทิ้งไว้ที่หน้าประตูโรงเลี้ยงเด็กกำพร้า โจจึงเติบโตขึ้นที่นั่น

เมื่อโจอายุได้ 5 ปี มิสเตอร์ แมคอีเชอร์น (McEachern) พระผิวขาวได้มาขอโจไปเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม แมคอีเชอร์นเป็นคนเคร่งศาสนา เจ้าระเบียบ และโหดเหี้ยมมาก เขาบังคับให้โจอ่านพระคัมภีร์ และต้องหาเรื่องโบยตีโจอย่างรุนแรงทุกครั้ง จนกระทั่งโจอายุได้ 17 ปี เขาเข้าไปในเมืองกับแมคอีเชอร์น และพบกับบ๊อบบี้ (Bobbie) หญิงบริการผิวขาวในบาร์แห่งหนึ่ง โจหลงรักเธอ และทั้งสองแอบมาพบปะและเป็นชู้กันเสมอโดยที่แมคอีเชอร์นไม่ทราบเรื่อง โจจะให้เงินบ๊อบบี้ใช้เสมอ ๆ ครั้งหนึ่งก่อนที่แมคอีเชอร์นจะจับได้ โจได้บอกกับบ๊อบบี้ว่าพ่อของเขาเป็นคนผิวดำ ทำให้บ๊อบบี้ตกใจมาก ต่อมาโจนัดกับเธออีกและถูกแมคอีเชอร์นจับได้ บ๊อบบี้แสดงอาการรังเกียจโจอย่างเห็นได้ชัด เมื่อโจตีศีรษะของแมคอีเชอร์นจนสลบไปแล้วนำเงินของแมคอีเชอร์นมาหาบ๊อบบี้ โจจึงถูกบ๊อบบี้และแมกซ์ (Max) แมงดาประจำบาร์รุมตีและชิงเงินไป

ระหว่างที่รุมทำร้ายโจนั้น แมกซ์กล่าวว่าเขาต้องการรู้ว่าโจเป็นคนดำจริงหรือไม่เท่านั้น เงินของโจเป็นเพียงผลพลอยได้ของการกระทำครั้งนี้ ทำให้โจได้ทราบว่าจริง ๆ แล้วคนผิวขาวเกลียดชังคนผิวดำมาก เมื่อพักอยู่ 2 หรือ 3 ชั่วโมงจนรู้สึกบรรเทาความเจ็บปวดแล้ว โจก็ออกเดินทางเร่ร่อนไปตามที่ต่าง ๆ ทั่วทุกภาคของอเมริกา โจใช้ชีวิตเร่ร่อนเช่นนี้อยู่จนถึง 15 ปีเต็ม ตลอดระยะเวลา 15 ปี โจพยายามปรับตัวให้เป็นไปตามความต้องการของสังคม เช่น บางครั้ง

โจทำตัวเป็นคนผิวขาว และใช้ชีวิตตามแบบคนผิวขาว แต่โจถูกรังเกียจต่าง ๆ นานา โดยคนผิวขาวมองโจว่าเป็นคนผิวดำ และแสดงอาการดูถูกโจ ครั้นโจบอกกับใคร ๆ ว่าเขาเป็นคนผิวดำ โจอึงถูกเกลียดชังและถูกทำร้ายโดยคนผิวขาวทุกเพศทุกวัยอีก หลายครั้งที่โจแค้นคนผิวขาวด้วยการหลอกให้คนผิวขาวเรียกเขาว่า "ไอ้มีด" (a nigger) แล้วโจก็จะทำร้ายคนผิวขาวคนนั้น

ในที่สุดโจเดินทางมาถึงเมืองเจฟเฟอร์สัน หลังจากลงจากรถคันที่เขาขออาศัยมาจากเมือง ๆ หนึ่ง โจเคินทะเลาะปะทะมาพบบ้านใหญ่ที่ทรุดโทรมหลังหนึ่ง มีกระท่อม (cabins) ของคนผิวดำปลูกเรียงรายอยู่รอบบ้าน โจได้ทราบที่บ้านหลังนี้เป็นบ้านของมิสเบอร์เด็น (Miss Burden) หญิงผิวขาวที่ชอบช่วยเหลือคนผิวดำ คนผิวขาวอื่น ๆ เกลียดชังมิสเบอร์เด็นมาก ในตอนนั้นโจหิวมาก เขาไม่ได้รับประทานอาหารมา 2 - 3 วันแล้ว เขารอจนมืดจึงลอบเข้าไปในครัวบ้านของมิสเบอร์เด็น ขณะที่กำลังรับประทานอาหารอยู่ มิสเบอร์เด็นลงมาพบโจพอดี เธอได้ให้โจพักอยู่ในกระท่อมร้างของคนดำข้าง ๆ บ้านของเธอ โจได้เป็นซุ้รักของเธอด้วย

ต่อจากนั้นโจก็ไปสมัครทำงานที่โรงเลื่อย เขาไม่เคยพูดคุยกับใคร ดังนั้นจึงไม่มีใครทราบความเป็นมาของเขา สามปีหลังจากนั้นก็มีชายผิวขาวพเนจรคนหนึ่งชื่อ โจ บราวน์ (Joe Brown) มาสมัครทำงานที่โรงเลื่อย เขาสนิทสนมกับโจ และไปพักกับโจที่กระท่อมด้วย บราวน์เป็นคนช่างพูด เขาเปิดเผยเรื่องที่โจขายเหล้าเถื่อนในคืนวันที่โจฆ่ามิสเบอร์เด็นแล้วหนีไปนั้น บราวน์เป็นผู้ให้การกับตำรวจว่าโจเป็นฆาตกร และบอกกับทุกคนว่าโจมีเลือกผสมผิวดำ ทำให้ชาวเมืองโกรธแค้นมาก และออกตามล่าโจเพื่อจับมาลงประชาทัณฑ์ ในที่สุด เพอร์ซี่ กริมม์ (Percy Grimms) ชายผิวขาวสามารถฆ่าโจได้ โจจึงจบชีวิตที่ถูกรังเกียจเคียดแค้นลง ผู่งชนผิวขาวที่รวมตัวกันเพื่อฆ่าคนผิวดำก็สลายไปด้วย

เรื่องย่อ The Unvanquished.

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของตระกูลซาร์โตริส (The Sartoris) ซึ่งเป็นตระกูลที่เลื่องลือไว้มากมาย แต่ไม่เคยมีการทราดทาสเลย ทั้งยังให้เสรีภาพแก่ทาสทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน

ริงโก (Ringo) ลูกทาสซึ่งเป็นตัวละครผิวดำตัวเอกตัวหนึ่งของเรื่อง เป็นเพื่อนเล่นของเบยาร์ด ซาร์โตริส (Baryard Sartoris) เด็กผิวขาวได้รับการเลี้ยงดูมาด้วยกันกับเบยาร์ด ทั้งสองได้มมมาจากแม่ของริงโกด้วย ได้รับการสอนอ่านจากแกรนนี่แม่เลี้ยงของจอห์น ซาร์โตริสบิดาของเบยาร์ดด้วยกัน บิดามารดาและญาติพี่น้องของริงโกล้วนแล้วแต่อยู่รับใช้ตระกูลนี้โดยไม่เคยถูกขายให้พลัดพรากจากกัน ดังที่มีกล่าวถึงในประวัติศาสตร์

เมื่อเด็กทั้งสองอายุได้ราว 15 ปี ก็เกิดสงครามกลางเมือง ทหารผิวขาวจากภาคเหนือเข้ามาในภาคใต้มากมาย เผาทำลายบ้านเรือนของคนผิวขาว และค้อนฝูงลาของชาวบ้านไป รวมทั้งประกาศให้ทาสละทิ้งนายของตนออกเดินทางร่วมขบวนเพื่อไปตั้งรกรากที่จอร์แดน ซึ่งทาสทั้งหลายก็หลงเชื่อ และออกเดินทางไป แต่ต้องไปหยุดชะงักอยู่ที่แม่น้ำมิสซิสซิปปี ทำให้ทาสต้องเดินทางกลับมา และอาศัยถ้ำและป่าเขาเป็นที่พัก ส่วนแกรนนี่ก็ได้ริงโกเป็นผู้ช่วยในการปลอมลายเซ็นหลอกเอาลาของทหารมาลอบตราที่ประทับไว้ข้างตัวลาออก แล้วนำไปขายให้ทหารใหม่อีก หลังจากนั้นแกรนนี่ก็นำเงินมาแจกจ่ายให้กับคนผิวดำที่ไร้ที่อยู่เหล่านั้น แกรนนี่ทำอยู่เช่นนี้หลายปีจนในที่สุดถูกชายผิวขาวคนหนึ่งหลอกไปฆ่า บังเอิญสงครามสงบลง จอห์นกลับมาจากแนวหน้า และเป็นผู้นำกลุ่มต่อต้านพวกคาร์เพ็ท แบกเกอร์ (Carpet bagger) ซึ่งเป็นพวกแสวงโชคจากภาคเหนือ พวกนี้ใช้คนผิวดำเป็นเครื่องมือในการเลือกตั้ง โดยพาคนผิวดำไปลงคะแนนให้ฝ่ายตน และมอบของตอบแทนให้ แต่ทำไม่สำเร็จเนื่องจากถูกพวกของจอห์นขัดขวาง จอห์นดำเนินกิจการสร้างทางรถไฟโดยร่วมหุ้นกับมистерเรดมอนด์ (Mr. Redmond) ชายผิวขาว ในตอนนั้นเบยาร์ดได้ไปเรียนกฎหมายที่มหาวิทยาลัยฮาวาร์ด และมอบหน้าที่ผู้ช่วยจอห์นให้กับริงโกเพื่อนผิวดำของเขา

สามปีต่อมาจอห์นเกิดซัดใจกับมีสเตอร์เรคมอนด์ และถูกมีสเตอร์เรคมอนด์ยิงตาย ริงโกไปตามเบียร์กลับมา เขาหวังว่าเบียร์จะฆ่ามีสเตอร์เรคมอนด์เสีย แต่เบียร์คปฏีเสธ และรับดำเนินการรถไฟต่อไปโดยมีริงโกเป็นผู้ช่วย

เรื่องย่อ Go Down, Moses.

นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายรวมเรื่องซึ่งฟอล์กเนอร์เขียนไว้เป็นตอน ๆ มีทั้งหมด 7 ตอนด้วยกัน แต่ละตอนจะตัดขาดจากกัน แต่ใช้ตัวละครชุดเดียวกัน และมีแก่น (Theme) ของเรื่องเป็นเรื่องเดียวกัน นั่นคือปัญหาเรื่องผิว

เรื่องในตอนแรกมีชื่อว่า "Was" เป็นเรื่องที่เล่าถึงนายทาสผิวขาวสองคน คือ บัค และ บัคกี้ (Buck and Buddy) ทั้งสองนำทาสไปไว้บนคฤหาสน์ และตัวเขาเองมาอาศัยอยู่ในกระท่อมของทาส โดยให้เหตุผลว่าคฤหาสน์หลังนี้สร้างขึ้นด้วยหยาดเหงื่อแรงงานของทาส มันจึงควรเป็นของทาส ดังนั้นนายทาสทั้งสองจึงให้ทาสอยู่ที่นี่

ตอนที่สองชื่อ "The Fire And The Hearth" เป็นเรื่องที่กล่าวถึงช่วงชีวิตตอนหนึ่งของลูคัส โบแฮมป์ ชายชราผิวดำที่เช่าที่ดินของครอบครัวเอ็ดมันส์ ซึ่งเป็นครอบครัวผิวขาว ในนวนิยายตอนนี้กล่าวถึงมิตรภาพในวัยเด็กของลูคัสและแซคเคอร์รี่ เอ็ดมันส์ชายผิวขาว กับเฮนรี โบแฮมป์ ลูกชายของลูคัส และรอก เอ็ดมันส์ ลูกชายของแซค นอกจากนั้นยังมีตอนที่เล่าถึงมอลลีภรรยาของลูคัสที่ได้เลี้ยงดูรอกมาพร้อม ๆ กันกับเฮนรีลูกชายของเธอ รอกแสดงความสำนึกในบุญคุณของมอลลีแต่ก็เพียงคำพูดเท่านั้น รอกมิได้คิดที่จะช่วยเหลือหรืออุปการะมอลลีแต่อย่างใด ทั้งที่เธอชรามากแล้ว ทำงานไม่ได้ และยากจนมาก

ตอนที่สามมีชื่อเรื่องว่า "Pantaloon In Black" กล่าวถึงไรเคอร์เด็กหนุ่มผิวดำคนหนึ่ง เข้าบ้านของคาร์โรเธอร์ เอ็ดมันส์ ไรเคอร์มีอาชีพเคลื่อนย้ายขงขึ้นและลงจากรถบรรทุกขง เขาเป็นลูกกำพร้าที่ได้รับการเลี้ยงดูจากหญิงชราผิวดำคนหนึ่ง ไรเคอร์เรียกเธอว่าป้า ไรเคอร์

ทำงานนี้มาตั้งแต่อายุ 15 จนกระทั่งบัดนี้เขามีอายุ 24 ปี แล้ว จากความสามารถและประสบการณ์ไรเคอร์มีเพื่อนร่วมงานที่รักและเข้าใจกันมากชุดหนึ่ง พวกเขาทำงานได้พร้อมเพียงกันดีจนเป็นที่รำลือในความสามารถมาก ไรเคอร์และเพื่อนจึงได้รับค่าจ้างสูง

ต่อมาไรเคอร์ได้พบและแต่งงานกับแมนนี่หญิงผิวดำคนหนึ่ง ทั้งสองอยู่ด้วยกันนาน 3 เดือนเศษ แมนนี่ก็ถูกคนผิวดำฆ่าตาย ตำรวจไม่ได้จับตัวคนร้ายมาลงโทษ ไรเคอร์เสียใจมากแต่เขาก็อดทน พยายามที่จะดำเนินชีวิตให้เป็นปกติที่สุดแต่เขาก็ได้พบว่าเบิร์คของหัวหน้าคนงานที่เป็นผิวดำเล่นพนันโกงเพื่อนร่วมงานของเขา เขาจึงฆ่าเบิร์คของ ไรเคอร์ถูกจับและถูกพรรคพวกของเบิร์คของนำไปแขวนคอในคืนวันเดียวกันนั่นเอง

ตอนที่สี่มีชื่อว่า "The Old People" กล่าวถึงความเป็นมาของตระกูลเอ็ดมันส์ และทาสในบ้านที่สืบเชื้อสายมาจาก คาร์โรเธอร์ เอ็ดมันส์ โดยลูกทาสเลือกผสมเหล่านี้นี้จะได้รับเงินเป็นรายบุคคล ๑ ละ 2,000 เหรียญสหรัฐ เมื่อเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่

ตอนที่ 5 เป็นตอนที่กล่าวถึงการต่อสู้ของแซม ฟาเธอร์ส ชายชาวอินเดียนแดงเลือกผสมผิวดำกับหมี เรื่องตอนนี้มีชื่ออีกว่า "The Bear" แซมมีแม่เป็นหญิงผิวดำที่เป็นทาสในบ้านของ คาร์โรเธอร์ เอ็ดมันส์ แซมมิได้มาเป็นทาสของคาร์โรเธอร์ แต่เขาก็อยู่กับแม่ของเขามาจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ และทำงานในคณะล่าสัตว์ของตระกูลเอ็ดมันส์ และได้พบกับไอแซค แมคคาสลินส์ เด็กชายผิวดำลูกชายของ บัค แมคคาสลินส์ แซมและไอค์ เป็นเพื่อนที่รักกันมาก แซมได้สอนให้ไอค์เป็นคนเข้มแข็ง และเข้าใจความรู้สึกของคนผิวดำ ในที่สุดแซมต้องเสียชีวิตเนื่องจากการต่อสู้กับหมีฉลามตัวนั้น ซึ่งพวกเขาตามล่าเป็นเวลาหลายปี

ตอนที่หกมีชื่อว่า "Delta Autumn" กล่าวถึงตอนที่ไอค์อายุได้ 80 ปีเศษและเดินทางกลับไปหที่แซมเคยต่อสู้กับหมีเมื่อหลายสิบปีก่อน แต่คราวนี้ไอค์เดินทางไปกับรอส เอ็ดมันส์ และคณะของรอสเพื่อไปล่ากวาง รอสเคยพบกับหญิงผิวดำคนหนึ่งเมื่อปีที่แล้ว และได้เธอเป็นภรรยาจนมีบุตรหนึ่งคน รอสทอดทิ้งเธอไปเมื่อคณะของรอสเดินทางมาครั้งนี้ หญิงผิวดำคนนี้ก็จึงมารอพบ แต่พบกับไอค์ ไอค์จึงแนะนำให้เธอเดินทางไปอยู่ภาคเหนือ

ตอนที่เจ็คมีชื่อว่า "Go Down, Moses" กล่าวถึงชาโมเอล โบแฮมป์ถูกประหารชีวิตด้วย
ข้อหาฆ่าตำรวจผิวขาวตายที่เมืองชิคาโก ชาโมเอล เป็นหลานชายของมอลลี่ เธอเสียใจมากและ
ก็คือนำศพของชาโมเอลกลับมายังเมืองเจฟเฟอร์สัน มีสวอร์แชมหญิงชราผิวขาวเพื่อนของเธอใน
วัยเด็กเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ และนำศพกลับมาได้

วิเคราะห์สถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของคนผิวดำ ในงานประพันธ์ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์

ตัวละครผิวดำที่ปรากฏในนวนิยายของฟอล์คเนอร์มีตั้งแต่ที่เป็นทาส และได้รับเสรีภาพหลังสงครามกลางเมืองซึ่งเป็นสงครามที่เกิดขึ้นในระหว่างปีค.ศ. 1861-1865 เมื่อสงครามสิ้นสุดลง ทาสผิวดำบังเอิญได้รับอิสรภาพไปด้วย ทำให้พวกเขาเปลี่ยนแปลงสถานภาพทางสังคมโดยสิ้นเชิง ได้แก่การเปลี่ยนจากสภาพการเป็นทาสมาเป็นพลเมืองอเมริกันที่ได้รับสิทธิต่าง ๆ ทางกฎหมาย เท่าเทียมกับคนผิวขาว นับเป็นการเปลี่ยนแปลงอันรวดเร็วจนอาจกล่าวได้ว่า ทั้งคนผิวขาว และคนผิวดำไม่อาจยอมรับซึ่งกันและกันได้ แต่การที่คนผิวขาวไม่ยอมรับคนผิวดำมีผลทำให้คนผิวดำประสบปัญหาอย่างมากในการดำรงชีวิตในสังคมที่แวดล้อมด้วยคนผิวขาว ผู้วิจัยจะได้ศึกษาวิเคราะห์สถานภาพทางสังคม และเศรษฐกิจของคนผิวดำจากงานประพันธ์ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ นักประพันธ์ผิวขาวผู้มีชื่อเสียงของ มลรัฐมิสซิสซิปปีซึ่งเป็นมลรัฐที่มีคนผิวดำอาศัยอยู่มากและเป็นช่วงเวลาที่คนผิวดำเปลี่ยนแปลงสถานภาพจากการเป็นทาสไปเป็นพลเมืองอเมริกัน เพื่อให้ทราบ ว่าคนผิวดำในงานประพันธ์ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ซึ่งมีบทบาททั้งก่อนและหลังสงครามกลางเมือง มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นอย่างไร ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

- สถานภาพทางสังคมของคนผิวดำ
 1. บทบาทของคนผิวดำในสังคม
 2. การยอมรับคนผิวดำในสังคม
 3. โอกาสในการศึกษาของคนผิวดำ
- สถานภาพทางเศรษฐกิจของคนผิวดำ
 1. สภาพโดยทั่ว ๆ ไปในทางเศรษฐกิจ
 2. โอกาสในการหางานทำ ความก้าวหน้า และรายได้

สถานภาพทางสังคมของคนผิวดำ

จากการศึกษาประวัติศาสตร์พบว่าสถานภาพทางสังคมของคนผิวดำเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเมื่อสิ้นสุดสงครามกลางเมืองในปี ค.ศ. 1865 ซึ่งก็หมายถึงคนผิวดำเปลี่ยนแปลงบทบาทในทางสังคมของตนเองด้วยโดยเปลี่ยนจากบทบาทการเป็นทาสมาเป็นอิสระชนโดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า และกระหน่ำเหยียดหยามทั้งคนผิวขาวและคนผิวดำไม่อาจยอมรับซึ่งกันและกันได้

ในการศึกษาสถานภาพทางสังคมของคนผิวดำในงานประพันธ์ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ ซึ่งเกี่ยวกับบทบาทของคนผิวดำในสังคม การยอมรับคนผิวดำ และโอกาสในการศึกษา ปรากฏโดยส่วนรวมว่าคนผิวดำยังไม่มีสถานภาพดีขึ้นกว่าก่อนสงครามกลางเมืองมากเท่าใด ตามรายละเอียดการวิเคราะห์ต่อไปนี้

บทบาทของคนผิวดำในสังคม

โดยทั่วไปบทบาทและฐานะของบุคคลจะเกิดควบคู่กันไป บุคคลแต่ละคนจะแสดงบทบาทตามฐานะที่ตนเป็นอยู่ คนที่เป็นพ่อแม่ก็ต้องแสดงบทบาทการเลี้ยงดูบุตร-หลานในครอบครัว แต่ในบางกรณีบุคคลไม่อาจแสดงบทบาทได้ตามฐานะที่ตนเป็นอยู่ เนื่องจากบทบาทในทางสังคมนั้นเป็นพฤติกรรมคาดหวังที่สังคมต้องการให้บุคคลนั้น ๆ แสดงออก บางครั้งคนผิวดำไม่สามารถแสดงบทบาทได้ตามฐานะที่ตนเป็น เนื่องจากสังคมแวดล้อมเป็นสังคมของคนผิวขาวที่มีความคิดและความต้องการที่แตกต่างกัน

บทบาทของตัวละครผิวดำในนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ แตกต่างกันไปมาก เนื่องจากระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในนวนิยายนั้นยาวนาน ตั้งแต่ก่อนสงครามกลางเมือง จนถึงสงครามโลกครั้งที่ 1 หรือตั้งแต่ราวกลางศตวรรษที่ 18 จนถึงราวกลางศตวรรษที่ 19 จึงเป็นเหตุให้เกิดความหลากหลายในบทบาทของตัวละครผิวดำมาก โอ คอนเนอร์ (O'Conner) กล่าวว่า ฟอล์คเนอร์

ให้เหตุการณ์ในนวนิยายของเขาเริ่มขึ้นตั้งแต่ก่อนสงครามกลางเมือง เหตุการณ์ระหว่างสงคราม และต่อมาจนถึงสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง บทบาทของตัวละครผิวดำจึงมีทั้งที่เป็นทาส เป็นคนรับใช้ เป็นกรรมกรรายวันตามโรงเลื่อย เป็นต้น

บทบาททางสังคมของชนผิวดำในนวนิยาย 5 เรื่องของฟอล์คเนอร์ที่นำมาวิเคราะห์นั้น สามารถแบ่งได้เป็น 2 ตอน คือ บทบาทของชนผิวดำสมัยที่ยังเป็นทาส และบทบาทหลังจากได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทแก่ตัวในปี ค.ศ. 1865

บทบาทของทาสผิวดำก่อนสงครามกลางเมือง

ฟอล์คเนอร์กล่าวถึงตัวละครผิวดำสมัยที่เป็นทาสไว้ในนวนิยายหลายเรื่องของเขา คนผิวดำเหล่านี้มีบทบาทอยู่ในช่วงก่อนสงครามกลางเมือง จากการศึกษานวนิยาย 5 เรื่องของฟอล์คเนอร์ พบว่า มีกล่าวถึงทาสที่เด่นชัดอยู่ 3 เรื่อง คือ Absalom, Absalom!, Go Down, Moses. และ The Unvanquished.

นวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! และ The Unvanquished. กล่าวถึงเหตุการณ์ก่อนสงครามกลางเมืองเพียงเล็กน้อย ส่วนเรื่อง Go Down, Moses. ย้อนหลังไปก่อนสงครามกลางเมืองราว 50 ปี ระยะเวลาที่ต่างกันทำให้บทบาทของทาสแตกต่างกันไปด้วย

ทาสผิวดำในนวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! เป็นทาสที่โธมัส ชัทเพน ชาวผิวขาว ไปล่ามาจากหมู่เกาะเวสต์อินดีส์ ในตอนที่เขาออกเดินทางไปแสวงโชคที่นั่น คนทั่วไปมักพูดกันว่า นักแสวงโชคจะต้องร่ำรวยกลับมาเสมอ ถ้าหากเขาเหล่านั้นเดินทางไปถึงหมู่เกาะเวสต์อินดีส์ โธมัสไปอยู่ที่นั่นหลายปีจนร่ำรวย เขาได้แต่งงานกับลูกสาวเจ้าของไร่ขนาดใหญ่จนมีลูกชายคนหนึ่ง จึงได้ทราบว่าภรรยาของเขามีเลิศจนสมผิวดำ เขาจึงขอแยกทางกับเธอ หลังจากนั้นก็ออกไปล่าคนผิวดำพื้นเมืองมาได้กลุ่มหนึ่ง จึงเดินทางกลับไปที่เมืองเจฟเฟอร์สัน พวกทาสเหล่านั้นไม่ได้รับการยกย่องจากคนผิวขาวเลย มีสโรซ่า โคลด์ฟีลด์ น้องสาวของเอเลนหญิงผิวขาวชาวเมือง

เจฟเฟอร์สัน ซึ่งเป็นภรรยาคนใหม่ของโธมัส เรียกทาสของเขาว่าเป็นสัตว์ป่าที่โธมัสล่ามาได้
อย่างง่ายดาย

"... a herd of wild beasts that he has hunted down singlehanded
..."

(Faulkner. 1964 : 16)

ทาสผิวดำเหล่านี้ทำงานอย่างหนักเช่นมีหน้าที่สร้างคฤหาสน์ชัทเพนส์ อันเครออันมโหฬารให้กับโธมัส
พวกทาสต้องทำงานตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตก

"... a house the size of a courthouse ... called Sutpen's Hundred"

(Faulkner. 1964 : 16)

นอกเหนือจากการทำงานหนักเพื่อสร้างคฤหาสน์ให้โธมัสแล้ว ทาสยังต้องทำงานอย่างหนัก
บนผืนแผ่นดินที่โธมัสบุกเบิกมันขึ้นมาจากที่ดินที่ยังไม่เคยได้รับการพัฒนาเลย (virgin swamp)
เพื่อการทำการเพาะปลูกฝ้ายจนโธมัสมีฐานะร่ำรวยขึ้นกว่าเดิม จากแรงงานทาสผิวดำของเขา
นั่นเอง

หลังจากที่ทาสทำงานกันมาอย่างหนักในตอนกลางวัน โธมัสจะให้ทาสต่อสู้กันให้เขาดูใน
ตอนกลางคืน เป็นการต่อสู้ที่ปราศจากกติกาใด ๆ ทั้งสิ้น หัวใจสำคัญของการต่อสู้ก็คือ ต้องต่อสู้
อย่างโหดร้ายดุเดือด และพิชิตคู่ต่อสู้ให้เร็วที่สุด

"... two of his wild negroes fighting, naked, fighting not as
white men fight, with rules and weapons, but as negroes fight to hurt
one another quick and bad, ..."

(Faulkner. 1964 : 29)

ในบางครั้งโธมัสจะลงไปต่อสู้กับทาสด้วย โดยถือเป็นกีฬาชนิดหนึ่ง

"... and on occasion he doubtless pitted his negroes against one
another and perhaps even at this time participated now and then himself
..."

(Faulkner. 1964 : 40)

โธมัสไม่เคยกักขังทาสของเขา แต่การที่เขาลงไปร่วมในการต่อสู้และชนะทุกครั้ง จึงเปรียบเสมือนที่คุมขังอย่างค้ำที่ทาสไม่อาจหนีไปไหนได้ โธมัสไม่เคยชมเชยทาสของเขา แต่เขาทำให้ทาสรู้ว่าทาสมีหน้าที่ต้องเชื่อฟังนาย เพียงแค่นายพยักหน้าเท่านั้น ทาสก็ต้องรู้หน้าที่ของตนเอง

"... usually Sutpen did not even greet them with as much as a nod, apparently as unaware of their presence as if they had been idle shades ..."

(Faulkner. 1964 : 37)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่าทาสของโธมัสนั้นมีบทบาทเป็นเพียงสัตว์เลี้ยงใช้งาน ที่โธมัสคัดเลือกมาช่วยเขาก่อสร้างคฤหาสน์ของเขาเท่านั้น ทาสเหล่านี้มีหน้าที่ทำตามคำสั่งของโธมัส ไม่ว่าเขาจะสั่งให้ทำงานอย่างหนักตั้งแต่เช้าถึงเย็น หรือจะให้เป็นคู่ซ้อมของเขาในตอนกลางคืน ทาสเหล่านี้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามทั้งสิ้น

จากคำกล่าวที่ว่า บทบาทของบุคคลคือพฤติกรรมคาดหวังของสังคมที่ต้องการให้บุคคลนั้น ๑ แสดงพฤติกรรมตามฐานะของตน ทาสผิวดำของโธมัสก็ได้แสดงบทบาทตามฐานะของตนแล้ว กล่าวคือปฏิบัติตามคำสั่งของนายทาสทุกประการ

พอลคเนอร์ก้าวถึงตัวละครผิวดำที่เป็นทาสไว้ในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. ด้วย จอห์น ชาร์โตรีส และมีสโรซ่า มิลลาร์ด เลี้ยงทาสไว้ในบ้านหลายคน มีสโรซ่ามอบหน้าที่ทำอาหารให้กับลูวีนียาทาสหญิง เธอจะจัดอาหารให้กับทุกคนในบ้าน ทั้งทาสผิวดำและนายผิวขาวทุกคน

"Louvinia is putting your (John's) dinner on the table."

(Faulkner. 1965 : 12)

หน้าที่อีกอย่างหนึ่งของลูวีนียาก็คือเป็นที่เลี้ยงของเบยาร์ดเด็กชายผิวขาวลูกชายของจอห์นกับริงโกเด็กชายผิวดำหลานชายของเธอซึ่งเป็นเพื่อนเล่นของเบยาร์ด ลูวีนียาสามารถเลียนแบบเบยาร์ดได้เช่นเดียวกับมีสโรซ่า

"Louvinia! Take these children up to bed, and if you hear another sound out of them tonight, you have my permission and my insistence, too, to whip them both."

(Faulkner. 1965 : 20)

ฟิลาเดลฟี หาสหญิงผิวดำอีกคนหนึ่งมีหน้าที่ช่วยลูวีนียทำงานบ้านเช่นการนำฟืนมาใส่เตาผิงเป็นต้น เบยาร์ดเล่าว่าเขาเห็นฟิลาเดลฟีเดินตรงไปที่กองฟืน และนำฟืนกลับไป

"I saw Philadelphy over at the woodpile, stooped, with an armful of wood already gathered in to the crook of her elbow, ..."

(Faulkner. 1965 : 7)

โจบี และลูชกับไซมอน หาสชายผิวดำ มีหน้าที่ทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น งานดูแลคอกม้าของจอห์น ซึ่งก็มีม้าอยู่เพียงตัวเดียว และนาน ๆ จึงจะกลับบ้านครั้งหนึ่ง เนื่องจากจอห์นขี่ม้าไปรบกับทหารภาคเหนือคราวละหลาย ๆ เดือน เมื่อจอห์นกลับมาบ้านลูชจะมีหน้าที่ดูแลจูปีเตอร์ม้าของจอห์น

"Loosh came and took Jupiter's, ..."

(Faulkner. 1965 : 10)

ลูชจะปฏิบัติตามคำสั่งของจอห์นอย่างเคร่งครัด ในการดูแลให้อาหารแก่จูปีเตอร์

"'Curry him,' Father said. 'Give him a good feed, but don't turn him into the pasture. Let him stay in the lot ...'"

(Faulkner. 1965 : 11)

ถ้ามีงานพิเศษที่จะต้องทำโดยเร่งด่วนโจบีและลูชจะถูกเรียกตัวไปทำด้วย ทุกคนในบ้านจะช่วยกันเสมอ โดยไม่มีคำว่านายและทาส ในขณะนี้แกรนนี่ต้องการให้สร้างคอกสัตว์ใหม่ ให้ลืบทหารภาคเหนือดังนั้นลูชกับโจบี และริงโก จอห์นและเบยาร์ดจึงออกไปช่วยกันสร้างคอกสัตว์

"That afternoon we built the stock pen. We were all there
Father and Joby and Ringo and Loosh and me."

(Faulkner. 1965 : 12)

โจบีและลูชทาสผิวดำทำงานไปคุยกันไปด้วยเรื่องไร้สาระ ในขณะที่จอห์นนายทาสแรงมือ
ชุดและถอนหน่อไม้ที่ขุ่นอยู่ทิ้งไป ทำให้เห็นว่าทาสผิวดำนั้นทำงานตามหน้าที่ ไม่มีความคิดรวบกับ
คนไร้สมอง ขณะที่นายตั้งอกตั้งใจทำงาน หรืออาจเป็นเพราะทาสคิดว่าคอกสัตว์นี้มีใช้สมบัติของเขา
ก็เป็นได้ พวกทาสจึงไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องแรงมือทำงาน

"Father was everywhere, with a sapling under each arm going
through the brush and briers almost faster than the mules : racking
the rails into place where Joby and Loosh were still arguing about
which end of the rail went where."

(Faulkner. 1965 : 12)

จากตัวอย่างจะเห็นว่าจอห์นมิใช่ นายทาสที่เข้มงวดและโหดร้าย เขาปล่อยให้ทาสแสดง
บทบาทบางอย่างได้หากไม่เกินขอบเขตของการเป็นทาส เขาคิดว่าโดยปกติแล้วทาสก็มักจะเกียจ
คร้าน ไร้เชลา ไม่สามารถทำงานเองได้ ต้องอาศัยคำสั่งของนาย ดังนั้นจอห์นจึงทำงานเองใน
บางอย่างโดยไม่รอที่จะใช้ทาส นอกจากนี้จอห์นและแกรนนี่ยังให้อิสระแก่ทาสของเขามากเกือบ
ทุกด้าน แม้แต่การแสดงความกึกกั้น และโต้แย้งได้ จนทำให้ทาสล้มฐานะและบทบาทของตนเอง
ตัวอย่างเช่น

โจบีชอบได้เตียงแกรนนี่เสมอ ครั้งหนึ่งเมื่อแกรนนี่ให้ชุดหีบเสื้อผ้าบรรจุเครื่องเงินที่ได้
ช่วยกันฝังไว้เมื่อปีที่แล้วขึ้นมาอีกครั้ง และแกรนนี่ต้องการให้โจบีนำหีบนั้นขึ้นไปไว้ในห้องนอนของเธอ
ชั้นบน โจบีก็ได้เตียงต่าง ๆ นานา เนื่องจากเขาไม่ต้องการแบกหีบเหล่านั้นขึ้นไปนั่นเอง

'Take it upstairs,' Granny said. 'I want it in my room.'

'You mean you gonter tote this thing all the way upstairs and then tote it back down tomorrow.'

(Faulkner. 1965 : 31)

แกรนนี่ต้องย่ำให้โจบีรู้ถึงฐานะและบทบาทของตนเองที่เป็นทาส ซึ่งจะต้องไม่ได้เตียงหรือชัศกำลังของนาย

'Somebody is,' Granny said. 'Are you going to help me or are me and Bayard going to do it alone.'

(Faulkner. 1965 : 31)

ลูช ทาสผิวดำ ลูกชายของโจบี เป็นคนหนุ่มที่รู้หน้าที่ของตนเองดี เขารู้ว่าเขาเป็นใคร ลูชไม่เคยได้เตียงแกรนนี่ เขาคอยห้ามปรามบิดาเสมอ เมื่อเขาเห็นโจบีแสดงอาการคึกคักและไม่ยอมปฏิบัติตามคำสั่งของแกรนนี่ ลูชบอกให้โจบีทำงานต่อไป

"Gawn pappy. Get on," Loosh said quietly.

(Faulkner. 1965 : 34)

แม้จะมีเสรีภาพและความเป็นอยู่เยี่ยงสมาชิกคนหนึ่งในบ้านชาร์โครีส แต่ลูชก็ยังไม่พอใจกับฐานะและบทบาทการเป็นทาสของตน ระยะเวลาหนึ่งปีที่เกิดสงครามกลางเมือง ลูชมักจะหายออกจากบ้านไปเสมอ และเขารู้เรื่องราวการรบเป็นอย่างดี และรู้ว่าทหารภาคใต้จะพ่ายแพ้ในสงครามครั้งนี้

ลูชได้นำข่าวการปลดปล่อยทาส และข่าวที่นายพลเชอร์แมนจะนำทาสทั้งหมดไปอยู่ที่จอร์เจียนามอกกับทาสทุกคนในบ้าน ลูชหวังว่าทาสจะได้เปลี่ยนฐานะและบทบาทของตนอย่างแท้จริง

"Gin'ral Sherman gonter sweep the earth and the race gonter all be free!"

(Faulkner. 1965 : 20)

ทาสบางคนก็มีความคิดว่า ทาสไม่สามารถเปลี่ยนฐานะและบทบาทของตนได้ ลูวินีย์ ทาสหญิงกักกันลูซว่า ไม่มีใครช่วยทาสได้ ทหารจากภาคเหนือคงมีจำนวนไม่พอที่จะช่วยทาสได้ ตลอดไป เธอจึงรู้สึกว่าการอยู่อย่างสงบสุขด้วยการมีฐานะเป็นทาสยังดีกว่าการแข็งข้อแล้วนำภัยพิบัติมาให้พวกทาส

"Do you think there's enough Yankees in the whole world to whip the white folks?"

(Faulkner. 1965 : 20)

แต่ลูซเชื่อมั่นว่าทาสจะสามารถเป็นไทได้ ดังนั้นเขาจึงบอกที่ซ่อนหีบเงินของแกรนนี่ เมื่อทหารภาคเหนือยกกันมาถึงบ้านชาร์โตรีส และขอส่วนแบ่งจากทหารเพื่อใช้สำหรับเดินทางไปจอร์แดน พร้อมกับช่วยทหารเผาบ้านชาร์โตรีสเสียด้วย

"... Loosh had shown them (Yankees) where the silver is buried."

(Faulkner. 1965 : 54)

เมื่อทราบข่าวทาสทุกคนได้เป็นไทแล้ว ลูซก็แสดงอาการกระตือรือร้นกับแกรนนี่ ทั้งโดยการกระทำและคำพูด แม้ว่าตลอดเวลานับแต่อดีต แกรนนี่จะปฏิบัติต่อทาสราวกับสมาชิกคนหนึ่ง ของครอบครัวชาร์โตรีส แต่ลูซก็ยังมีความรู้สึกรุนแรงในการจะได้เสรีภาพของเขาอยู่ เขาต้องการพูดให้แกรนนี่รู้ว่าคนผิวดำจะพ้นจากฐานะการเป็นทาสแล้ว ไม่มีใครเป็นเจ้าของ และคอยกำหนดบทบาทของเขากต่อไป

"I done be freed; God's own angel proclaimed me free and gonter general me to Jordan. I don't belong to John Sartoris now; I belongs to me and God."

(Faulkner. 1965 : 54)

ฟิลาเคลที่ ทาสหญิงผิวดำภรรยาของลูซที่กำลังจะติดตามลูซไปจอร์แดน ทั้งที่เธอไม่เข้าใจเรื่องของเสรีภาพ เธอบอกกับแกรนนี่ว่า เธอจำเป็นต้องติดตามลูซและคนในเผ่าพันธุ์ของเธอเพื่อไปจอร์แดน แม้แกรนนี่จะห้ามปรามว่าการไปครั้งนี้อาจทำให้เธอตกตายก็ได้

"Don't go, Philadelphia," Granny said. Don't you know his leading into misery and starvation?"

(Faulkner. 1965 : 55)

แต่ฟิลาเดลเฟียตอบว่าเธอจำเป็นจะต้องติดตามลูไป เพราะการออกจากบ้านนายครั้งนี้ย่อมหมายถึงการประกาศต่อทุกคนถึงความเป็นไทของทาสผิวดำ

"Phyladelphia began to cry. 'I knows hit. I knows what they told him can't be true. But he my husband. I reckon I got to go with him."

(Faulkner. 1965 : 55)

หลังจากข่าวการปลดปล่อยกระจายออกไปทาสจำนวนหนึ่งก็ละทิ้งนายของตนออกเดินทางร่วมกับขบวนคนผิวดำเพื่อไปจอร์แดน

"They were coming up the road. It sounded like fifty of them; we (Granny, Bayard and Ringo) could hear the feet hurrying, and a kind of parting murmur ..."

(Faulkner. 1965 : 60)

คนผิวดำจากทุกหนทุกแห่งจะพยายามเดินทางมาร่วมขบวนที่จะไปจอร์แดน เบย์อาร์คเล่าว่าเขาได้ยินเสียงคนเหล่านี้หลายครั้งในคืนวันที่เขาและแกรนนี่เดินทางไปเมืองฮอว์กส์สิด์

"That night we wake up three times and sat up in the wagon in the dark and heard niggers pass in the road. The last time it was after dawn ... It was a big crowd of them this time, and they sounded like they were running, like they had to run to keep ahead of daylight."

(Faulkner. 1965 : 60)

ในขณะที่คนผิวดำทุกคนมีความคิดว่า จอร์แดนคือสวรรค์ของพวกเขา แม้จะไม่มีใครในหมู่คนที่เดินทางรู้ว่าจอร์แดนอยู่ที่ไหนก็ตาม แต่ความหวังของคนผิวดำเหล่านั้นก็เข้าไปให้พ้นจากนายผิวดำ และพ้นจากดินแดนที่เขาเคยเป็นทาส ครูซึลล่าหญิงผิวดำญาติของเบยาร์ดเล่าว่า คนผิวดำเดินทางผ่านไปเป็นจำนวนที่ไม่อาจนับได้ แม้แต่คนที่สมควรจะอยู่กับบ้าน เช่น คนชราและเด็กก็ยังเดินทางด้วยความมุ่งมั่นเพื่อให้พ้นจากสภาพการเป็นทาส .

"We couldn't count them; men and women carrying children who couldn't walk and carrying old men and women who should have been at home waiting to die. They were singing, walking along the road singing, not even looking to either side. ... and the next morning every few yards along the road would be the old ones who couldn't keep up any more, sitting and lying down and even crawling along, calling to the others to help them; and the others - the young strong ones--not stopping, not even looking at them.

(Faulkner. 1965 : 65)

การเดินทางมาถึงแม่น้ำกว้างใหญ่ ทำให้คนผิวดำเข้าใจว่า ถ้าเขาสามารถข้ามฝั่งไปได้แล้ว พวกเขา ก็จะถึงจอร์แดนดินแดนที่มีแต่เสรีภาพ เพราะเป็นอาณาจักรที่สร้างไว้สำหรับคนผิวดำ พวกเขาจึงดีใจมาก ต่างก็แก่งแย่งกันข้ามสะพานที่ยังสร้างไม่เสร็จ บางคนลงไปในน้ำเพื่อจะได้ว่าย่น้ำข้ามฝั่งไปยังจอร์แดน

"... just men, women and children singing and chanting and trying to get to that unfinished bridge or even down into the water itself ..."

(Faulkner. 1965 : 66)

แต่ทหารภาคเหนือเดินทางมาถึงและทำการระเบิดสะพาน ทำให้คนผิวดำไม่สามารถข้ามฝั่งไปจอร์แดนได้ ส่วนพวกที่ว่ายน้ำไปขึ้นฝั่งหนึ่งได้นั้น ก็ารู้แล้วว่า ที่นั่นไม่ใช่จอร์แดนสวรรค์ของพวกเขา ทำให้คนผิวดำรู้สึกหมดหวังและผิดหวังมาก และไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับตนเอง เนื่องจากขณะนั้นคนเหล่านี้ออกจากบ้านมาแล้วในลักษณะที่จะเป็นไทแก่ตัว และไม่สามารถย้อนกลับไปยังบ้านของคนผิวดำเหล่านั้นอีก อีกทั้งไม่อาจติดตามทหารไปภาคเหนือได้อีก เนื่องจากทหารภาคเหนือเป็นผู้ระเบิดสะพานที่จะพาหาสไปยังจอร์แดน ทั้งที่ทหารภาคเหนือกล่าวว่า เขาทำการรบครั้งนี้เพื่อปลดปล่อยหาส

ในขณะที่สะพานถูกระเบิด แกรนนี่อยู่ในกลุ่มคนผิวดำเหล่านั้นด้วย เนื่องจากเธอมาตามหวงทียเงิน และลูชกับฟิลาเดลที่หาสของเธอ พันเอกดิก นายทหารภาคเหนือจึงได้กินหาสผิวดำมาให้แกรนนี่ 110 คน เท่ากับให้แกรนนี่ช่วยรับผิดชอบคนผิวดำจำนวนมหาศาลที่มารวมกันอยู่ ณ แม่น้ำแห่งนี้ไปได้บ้าง

แกรนนี่ได้บอกให้หาสกลับไปอยู่กับนายเคมของตน และจะต้องไม่ก่อเรื่องวุ่นวายเช่นนี้อีก

"All right," Granny said. "Now listen to me. Go home. And if I ever hear of any of you struggling off like this again, I'll see to it."

(Faulkner. 1965 : 81)

แกรนนี่ได้ตัวลูชและฟิลาเดลที่กลับมา แต่มีหาสส่วนหนึ่งไม่ยินยอมที่จะกลับไปอยู่กับนายเคมหรือนายเคมนั้นหมดตัวไม่สามารถเลี้ยงหาสได้อีก เนื่องจากทหารภาคเหนือเผาบ้าน และไร่นาจนหมดสิ้น หาสส่วนนี้จึงไปอยู่ตามถ้ำ และป่าเขา

จากตัวอย่างบทหาสของหาสในนิยายเรื่อง The Unvanquished. จะเห็นว่าหาสผิวดำในนิยายเรื่องนี้มีสภาพที่ไม่ถูกทารุณและกดขี่เท่ากับหาสของโฮมัส ชัทเพนในเรื่อง Absalom, Absalom! แต่จะมีเสรีภาพและฐานะราวกับเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคนรอบครัวผิวดำ และแม้จะหนีออกจากบ้านเพื่อเป็นไทแก่ตัว เช่น ลูช และฟิลาเดล ก็ยังสามารถกลับมาทำงานในบ้านเดิมได้อีก โดยแกรนนี่นายผิวดำไม่เอาโทษ

ฟอล์คเนอร์ได้กล่าวถึงตัวละครที่เป็นทาสผิวดำไว้ในนวนิยายอีกเรื่องหนึ่ง คือ เรื่อง Go Down, Moses. คาร์โรเธอร์ แมคคาสลิน เป็นเจ้าของทาสกลุ่มนี้ และเป็นมรดกตกทอดกันมาจนกระทั่งถึงพี่น้องฝาแฝด คือ บัค และ บัคกี้

คนทั้งสองไม่ต้องการเลี้ยงทาส แต่ไม่สามารถจะปล่อยทาสไปได้ เนื่องจากทาสคือคนที่ช่วยเขาทำงานต่าง ๆ ดังนั้นทั้งบัคและบัคกี้จึงตกลงใจที่จะวางรากฐานเรื่องเสรีภาพให้กับทาสของเขา และเนื่องจากสาเหตุที่บัคและบัคกี้มีความเห็นว่า ทาสคือผู้ที่สร้างคฤหาสน์หลังใหญ่ของตระกูลแมคคาสลิน เขาไม่สามารถพักอาศัยอยู่ในสถานที่ที่สร้างขึ้นจากหยาดเหงื่อแรงงานของทาสได้ คนทั้งสองจึงโยกย้ายไปอาศัยอยู่ในกระท่อมที่ทาสเคยอยู่ในสมัยปู่ทวดของเขา

"... (Buck and Buddy) moved cleaned out of the house, sleeping in one of the cabins in the quarters where the niggers used to live in his great-grand father's time ..."

(Faulkner. 1985 : 11)

และนำเอาทาสทั้งหมดไปอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ที่ทาสได้สร้างกันไว้

"... Uncle Buck and Uncle Buddy moved all the niggers into the big house, ..."

(Faulkner. 1985 : 11)

บัคและบัคกี้พยายามให้ทาสได้มีอิสระหลังจากที่พวกเขาทำงานกันมาอย่างเหน็ดเหนื่อยตลอดทั้งวัน ด้วยการปิดประตูใหญ่หน้าบ้านแล้วโยนลูกกุญแจไว้ข้าง ๆ ประตุนั้นเอง ส่วนประตูหลังบ้านก็เพียงแต่ใส่กลอนด้านในไว้ ฟอล์คเนอร์ได้กล่าวถึงการกระทำคอนนี้ของบัคและบัคกี้ไว้ในนิยายเรื่อง The Unvanquished. ตอนที่แกรนนีออกเดินทางไปเมืองเมมฟิส และพบกับบัคและบัคกี้ ซึ่งขณะนั้นอายุได้ 80 ปีเศษแล้ว

"... and they (Uncle Buck and Uncle Buddy) kept their niggers in the manor house. It didn't have any windows now and a child with

a hairpin could unlock any lock in it, but every night when the niggers came up from the fields Uncle Buck or Uncle Buddy would drive them into the house and lock the door with a key almost as big as a horse pistol;"

(Faulkner. 1965 : 35)

เมื่อบัคและบัคคีใส่กุญแจประตูหน้าบ้านเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่ทาสคนสุดท้ายยอมออกทางหลังบ้านพากันไปเที่ยว

"... probably they would still be locking the front door long after the last nigger had escaped out the back."

(Faulkner. 1965 : 35)

เหตุการณ์ที่ทาสหนีเที่ยววันทั้งบัคและบัคคีทราบเรื่องนี้ แต่เขาสร้างทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น เนื่องจากเขาต้องการให้ทาสของเขาได้มีอิสระที่จะทำในสิ่งที่ทาสต้องการ เพราะไม่ใช่เวลางานแล้ว

"... Uncle Buck and Uncle Buddy knew this and the niggers knew they knew it,"

(Faulkner. 1965 : 35)

ด้วยเหตุนี้เอง เฮอร์ล ทาสหนุ่มคนหนึ่งของบัคและบัคคีจึงสามารถออกไปหาหญิงคนรักซึ่งเป็นทาสอยู่บ้านของชายผิวขาวอีกคนหนึ่งได้

"... Tomey's Turl has broke out again. We (Uncle Buck and Uncle Buddy) might just barely catch him before he gets there."

(Faulkner. 1985 : 10)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นจะเห็นว่าทาสของบัคและบัคคีก็ดูเหมือนจะมีเสรีภาพแตกต่างจากทาสของแกรนนี่ตรงที่ทาสในบ้านของแกรนนี่จะได้รับการยอมรับเป็นสมาชิกคนหนึ่งในบ้านมากกว่าทาสของบัคและบัคคี

บทบาทของกวีดำที่กล่าวไว้ในตอนต้นเป็นกวีดำในช่วงเวลาที่เป็นทาส แต่เมื่อสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงกวีดำเปลี่ยนฐานะจากทาสมาเป็นพลเมืองอเมริกันแบบที่คนผิวขาวเป็นอยู่ เมื่อฐานะทางสังคมเปลี่ยน บทบาทของบุคคลก็เปลี่ยนไปด้วย ดังนั้นบทบาทที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้คือ บทบาทของกวีอเมริกันดำตั้งแต่หลังสงครามกลางเมืองที่กล่าวไว้ในนวนิยายของฟอล์คเนอร์

บทบาทของกวีอเมริกันดำหลังสงครามกลางเมือง

กวีอเมริกันดำหมายถึงกวีดำที่ได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสภายหลังสงครามสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1865 กวีดำเหล่านี้จะได้รับสิทธิต่าง ๆ ตามกฎหมายที่รัฐบาลกลางได้ออกมาเพื่อคุ้มครองกวีดำเหล่านี้

ฟอล์คเนอร์กล่าวถึงสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งของกวีดำไว้ในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. และ Light in August. เป็นเหตุการณ์เดียวกันเนื่องจากตัวละครของนวนิยายทั้งสองเรื่องตอนที่มีการเลือกตั้งนั้นเป็นตัวละครชุดเดียวกัน

หลังจากสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลง มีคนผิวขาวจากภาคเหนือเดินทางมายังภาคใต้มากมาย คนเหล่านี้เองเป็นผู้หนุนหลังแกมบังคับให้คนผิวดำมาออกเสียงลงคะแนน

ในวันที่มีการเลือกตั้งเทศมนตรีของเมืองเจฟเฟอร์สันมีคนผิวขาวแปลกหน้ากลุ่มหนึ่งกวาดต้อนเอาคนผิวดำมาออกเสียง กวีดำเหล่านี้มายืนอยู่หน้าโรงแรมของเมืองเจฟเฟอร์สันเพื่อเตรียมลงคะแนนเลือกตั้ง

"... the crowd of niggers kind of huddled beyond the hotel door with six or eight strange white men herding them,"

(Faulkner. 1965 : 142)

คนผิวขาวชาวใต้โกรธแค้นการกระทำนี้ของชาวภาคเหนือมากจนทำให้เกิดปะทะกันขึ้นและจอห์น ชาร์โตรีส คือผู้นำของคนผิวขาวชาวใต้กลุ่มนี้ พวกเขาชุมนุมกันพร้อมที่จะสู้รบ ฝ่ายหนึ่ง

เพื่อสนับสนุนให้คนผิวดำได้ลงคะแนน อีกฝ่ายหนึ่งคัดค้านการลงคะแนนของคนผิวดำทำให้เห็นว่าคนผิวดำนั้นไม่มีสิทธิใด ๆ ในการจัดการกับชีวิตของตนเองไม่สามารถแสดงบทบาทได้ตามฐานะของตนที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ

ริงโกเด็กหนุ่มผิวดำในเรื่อง The Unvanquished. เล่าว่าตอนนี้ทหารภาคเหนือเลิกถืออาวุธ เพื่อทำสงครามกับคนผิวขาวภาคใต้ แต่เขากำลังจะเริ่มสงครามการเมืองกับคนผิวขาวภาคใต้ โดยที่มือข้างหนึ่งถือเงินเป็นจำนวนมากและมืออีกข้างหนึ่งมีคะแนนเสียงจากคนผิวดำ

"Used to be when you seed a Yankee you knowed him because he never had nothing but a gun or a mule halter or a handful of hen feathers. Now you don't ever know him and stid of the gun he got a cluth of nigger voting tickets in the yuther."

(Faulkner. 1965 : 138)

คนผิวดำนั้นยังไม่ทราบเลยว่าเสรีภาพที่เขาได้มานั้นคืออะไรแม้แต่ริงโกก็ยังรู้สึกงุนงงกับการถูกปลดปล่อย เพราะเมื่อริงโกเข้าไปในเมืองเจฟเฟอร์สัน เขาได้กลับมาพบกับเบยาร์คว่านั่น เขามีให้หาสผิวดำอีกต่อไปทหารภาคเหนือมาปลดปล่อยพวกเขาแล้ว

"I ain't a nigger any more. I done be abolished."

(Faulkner. 1965 : 137)

เบยาร์ควิ่งได้ถามว่าไม่ใช่หาสผิวดำแล้วริงโกจะเป็นอะไรได้อีก

"Then I asked him what he was, if he wasn't a nigger any more"

(Faulkner. 1965 : 137)

คำตอบของริงโกทำให้เห็นว่าบทบาทของคนผิวดำหลังจากได้รับการปลดปล่อยนั้นกำลังถูกควบคุมโดยอำนาจเงินของคนผิวขาวภาคเหนือ เนื่องจากริงโกหยิบเงินของคาซิอุส เบนเบอร์ ผู้สมัครรับเลือกตั้งคนหนึ่งขึ้นมาให้กับเบยาร์ควู เป็นเงินที่เบนเบอร์ซื้อเสียงมานั่นเอง

"... he showed me what he had in his hand. It was a new scrip dollar; it was drawn on the United States Resident Treasurer, Yoknapatawpha County, Mississippi, and signed, 'Cassius Q. Benbow, Acting Marshal' in a neat clerk's hand, with a big sprawling X under it."

(Faulkner. 1965 : 137)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นจากนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. จะเห็นว่าคนผิวดำไม่สามารถแสดงบทบาทของอิสรชนตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ แม้แต่สิทธิในการออกเสียงตามหน้าที่ของพลเมืองอเมริกันอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่กำหนดไว้แล้วก็ตาม

ในนวนิยายเรื่อง Intruder in The Dust. พอลคเนอร์กล่าวถึงตัวละครผิวดำไว้หลายตัว เช่น ลูคัส โบแซมป์ อเล็ก ซานเดอร์ พาราสี และคนผิวดำคนอื่น ๆ ที่มีใช้ตัวละครสำคัญ

ลูคัสมีอาชีพทำการสักริม โดยเช่าที่ดินจากครอบครัวเอ็ดมันส์ ซึ่งเป็นคนผิวขาว วันหนึ่งลูคัสได้ช่วยชีวิต ชาร์ลส์ มัลลิสัน เด็กชายผิวขาวจากธารน้ำแข็ง ชาร์ลส์ได้ตอบแทนบุญคุณครั้งนี้ด้วยการให้เงิน 50 เพนนีแก่ลูคัส แต่เขาไม่รับเงิน

'What's that for?' the man said.

'Give it to him.' the voice said: and (Charles) saw Edmonds' boy drop his two coins into Aleck Sander's palm and felt Aleck Sander's hand fumble the four of them at his own dropped hand ...

(Faulkner. 1982 : 17)

ต่อมาชาร์ลส์เก็บเงินซื้อของขวัญวันคริสต์มาสให้กับลูคัสและมอลลีภรรยาของเขา แต่ลูคัสก็ได้ส่งสิ่งของตอบแทนมาอีก

"the four two-for-a-quarter cigars for Lucas and the tumbler of snuff for his wife-in their bright Christmas paper in his pocket,"

(Faulkner. 1982 : 22)

ถึงอย่างไร ชาร์ลส์ก็ยังไม่ละความพยายามที่จะลบล้างบุญคุณของลูกพี่สาวผู้ชั่วช้า ในเดือนพฤษภาคม เขาได้ส่งผ้าไหมไปให้มอลลี่โดยหวังว่าครั้งนี้เขาคงจะสามารถลบล้างบุญคุณได้สำเร็จ แต่แล้วลูกพี่ก็ได้นำอ้อยที่เขาทำเองมาให้อีก

"Here's something for you," his mother said. It was a gallon bucket of fresh homemade sorghum molasses and he (Charles) knew the answer at once ..."

(Faulkner. 1982 : 23)

ลูกพี่ต้องการให้ชาร์ลส์คนผิวขาวได้เห็นว่า แม้คนผิวดำจะยากจน แต่เขาก็ยินดีที่จะช่วยเหลือผู้อื่น โดยเฉพาะคนผิวขาว โดยมีได้หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ ซึ่งตรงกันข้ามกับความรู้สึกของชาร์ลส์ เนื่องจากเขาคิดว่าการที่คนผิวดำคนหนึ่งพยายามกินสิ่งที่คนผิวขาวหยิบยื่นให้นั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง และไม่ใช่ว่าการกระทำของคนผิวดำ เพราะเหตุว่าคนผิวดำสมควรจะรับสิ่งของหรือความช่วยเหลือจากคนผิวขาว โดยไม่มีข้อโต้แย้งใด ๆ เหมือนที่เคยเป็นมาแล้วในอดีต

"If he would just be a nigger first, just for one second, one little infinitesimal second."

(Faulkner. 1982 : 23)

สี่ปีหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ ชาร์ลส์ได้ทราบว่าลูกพี่ถูกจับข้อหาฆ่าคนผิวขาวตาย เขารู้สึกไม่สบายใจ เนื่องจากยังคงคิดถึงบุญคุณของลูกพี่อยู่ เขาตัดสินใจมาดูลูกพี่อีกครั้งหนึ่ง และได้ยินเสียงลูกพี่ตะโกนบอกมาว่าเขาต้องการนาย ขอให้ชาร์ลส์ไปเชิญเกวิน สตีเวน ซึ่งเป็นลุงของชาร์ลส์มาเป็นนายให้ และมีคนผิวขาวคนหนึ่งตะโกนว่าลูกพี่จะไม่มีแม้แต่โลงใส่ศพ ทำให้เห็นว่าคนผิวขาวนั้นมองว่าคนผิวดำทำเกินฐานะ ในการที่จะเรียกร้องหาความ

"Lawyer hell. He won't even need an undertaker when them Gowries get through with him tonight ..."

(Faulkner. 1982 : 44)

ลูคัสก็ได้ตอบโต้ชาวเมืองคนนั้นเพื่อให้อีกคนหนึ่ง ๑ เห็นว่าคนผิวดำนั้นก็มีความเป็นพลเมืองเท่ากัน และควรจะให้ทุกคนโดยมีกฎหมายเป็นสื่อกลาง มิใช่ใช้ความป่าเถื่อนอย่างที่คนผิวดำกำลังกระทำอยู่

"... (Lucas) saying in his mild cold bland heatless voice:

"I told you Folks once to get out of here. I ain't going to tell you again."

(Faulkner. 1982 : 45)

มิสเตอร์ลิลล์ ชายผิวดำเจ้าของร้านชำเล็ก ๆ ช้างถนน แสดงอาการโกรธลูคัสเป็นอย่างมาก ทั้งที่เขาไม่เคยมีเรื่องโกรธเคืองกับลูคัส และทั้งที่ลูกค้าร้านชำของเขาส่วนใหญ่ก็เป็นคนผิวดำ เขาต้องการเห็นลูคัสได้รับโทษจากมือของคนผิวดำทุกคน เพราะเขารู้ว่าลูคัสฆ่าคนผิวดำทั้งที่ไม่เคยมีการสอบสวนว่าจริงหรือไม่

มิสเตอร์ลิลล์ต้องการมีส่วนร่วมได้ฆ่าคนผิวดำด้วย เขากล่าวว่า ถ้าชาวเมืองตะโกนบอกคำเดียวเท่านั้น เขาก็จะรีบไปช่วยจัดการกับลูคัสทันที

"... I don't want to stand around up there just looking at the front of that jail. But tell um to holler if they need help."

(Faulkner. 1982 : 48)

มิสเตอร์ลิลล์กล่าวว่า เมื่อคนผิวดำกระทำรุนแรงกับคนผิวดำ ก็จะได้รับผลกระทบตามแบบของคนผิวดำตอบแทนด้วยเช่นกัน

"... what Lucas is doing: blew his top and murdered a white man and now the white people will take him out and burn him ..."

"... both of them observing implicitly the rules: the nigger acting like a nigger and the white folks acting like white folks and no real hard feelings on either side ..."

(Faulkner. 1982 : 48)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่าฐานะและบทบาทของคนผิวดำภายหลังสงครามกลางเมืองยังคงถูกกำหนดโดยคนผิวขาว ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม คนผิวขาวใช้ความรุนแรงและการประชาทัณฑ์ทารุณบีบบังคับให้คนผิวดำอยู่ในความสงบ ไม่ว่าจะถูกเหยียดหยาม ถูกรังเกียจ หรือถูกกีดกันอย่างไรก็ตาม คนผิวขาวมีอำนาจในทางการเมือง เศรษฐกิจ และโอกาสที่ดีกว่าในด้านการศึกษายังส่งผลให้คนผิวดำมีฐานะและบทบาทเพียงแค่งานกรรมกรรายวันขั้นต่ำ แม้มีคนผิวดำจำนวนหนึ่งสามารถประกอบอาชีพอิสระ แต่ก็เป็อาชีพที่ต่ำต้อย เช่นคนขับรถแท็กซี่ บริการตามร้านอาหารหรือสถานบริการน้ำมัน เป็นต้น

การยอมรับคนผิวดำในสังคม

คนผิวดำเป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งในอเมริกาที่ประสบปัญหาเรื่องการยอมรับพวกตนในสังคมของคนผิวขาว ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ จากการศึกษาประวัติศาสตร์พบว่าคนผิวดำที่อาศัยอยู่ในรัฐทางตอนใต้ของอเมริกาถูกรังเกียจ ถูกแบ่งแยก และถูกกีดกันในด้านต่าง ๆ มากกว่าคนผิวดำที่อาศัยอยู่ทางเหนือ คนผิวขาวจะมีความรู้สึกยอมรับคนผิวดำที่ปฏิบัติตนเองตามฐานะของคนผิวดำ หรือตามความต้องการของคนผิวขาว ไม่ใช่ปฏิบัติตนตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด กล่าวคือได้รับสิทธิต่าง ๆ ทางกฎหมายเพียงเป็นพลเมืองขั้นที่สอง และต้องแยกตัวไปอยู่ในเขตที่กำหนดไว้ ตัวอย่างเช่นต้องอาศัยอยู่ในเขตของคนผิวดำ เด็ก ๆ ไปเรียนในโรงเรียนของคนผิวดำ ผู้ใหญ่ไปเข้าโบสถ์เฉพาะคนผิวดำอย่างนี้ เป็นต้น ยังมีการแบ่งแยก และการไม่ยอมรับในเรื่องอื่น ๆ อีกมาก ซึ่งทั้งหมดมีสาเหตุมาจากความรู้สึกอคติในใจของคนผิวขาวนั่นเอง แต่แม้กระนั้นก็ก็ยังมีคนผิวขาวบางคนที่ยังมีความรู้สึกยอมรับคนผิวดำ ต้องการให้คนผิวดำได้รับความเสมอภาคด้านต่าง ๆ ตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ วิลเลียม ฟอร์ดเนอร์เป็นคนผิวขาวคนหนึ่งที่มีความรู้สึกเห็นใจในสภาพความทุกข์ยากที่คนผิวดำประสบ นวนิยายหลายเรื่องของเขามีตัวละครเอกเป็นคนผิวดำ หรือมีเลื้อคผสมของคนผิวดำ จากการศึกษานวนิยายเหล่านี้พบว่า ความรู้สึกในการยอมรับคนผิวดำของฟอร์ดเนอร์ที่ปรากฏในงาน

ประพันธ์ของเขานั้นเป็นความรู้สึกที่ยอมรับในความเป็นมนุษย์ของคนผิวดำมากกว่าความต้องการให้คนผิวดำมีความเท่าเทียมกับคนผิวขาว แม้ว่านวนิยายบางเรื่องของเขาจะกล่าวถึงคนผิวขาวที่ต่อสู้เพื่อสิทธิการออกเสียงลงคะแนนของคนผิวดำจนตัวเองต้องถูกฆ่าตาย ก็ไม่ได้หมายความว่าคนผิวขาวเหล่านั้นจะยอมให้คนผิวดำมีความเสมอภาคกับพวกตน ตัวอย่างเช่น คาลวิน เบอร์เด็นคนผิวขาวในเรื่อง Light in August. ถูกจอห์น ชาร์โตริส ฆ่าตายเนื่องจากมิสเตอร์เบอร์เด็นต้องการให้คนผิวดำลงคะแนนเลือกตั้งสมาชิกสภาเมืองเจฟเฟอร์สัน แต่ทั้งที่มิสเตอร์เบอร์เด็นต้องการให้คนผิวดำมีสิทธิออกเสียงตามกฎหมาย แต่เขาก็มิได้ช่วยเหลือเกื้อกูลด้านความเป็นอยู่ของคนผิวดำ เนื่องจากคนผิวดำที่จะมาลงคะแนนเสียงก็ยังคงอาศัยอยู่ในกระท่อมเก่าแก่ผู้พังที่ขาดสวัสดิการใด ๆ ตั้งแต่ตอนเป็นทาสและกระท่อมเหล่านั้นปลูกอยู่เป็นหย่อม ๆ รายล้อมคฤหาสน์ที่มิสเตอร์เบอร์เด็นอาศัยอยู่ ซึ่งจะเห็นว่ามิสเตอร์เบอร์เด็นยินดีให้คนผิวดำมีความเป็นอยู่เพียงเท่านั้นเอง

จากงานประพันธ์ส่วนหนึ่งของฟอล์คเนอร์ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาวิเคราะห์ พอที่จะแยกได้ว่าตัวละครผิวดำของเขานั้นสามารถแบ่งได้เป็น 2 พวก คือ พวกที่ได้รับการยอมรับ และพวกที่ไม่ได้รับการยอมรับ โดยมีสาเหตุที่แตกต่างกัน ซึ่งจะได้อธิบายในรายละเอียดต่อไป

ตัวละครผิวดำที่ได้รับการยอมรับจากคนผิวขาว ได้แก่ ไซมอนและลูวีนีเยทาสผิวดำในเรื่อง The Unvanquished. ลูคัสชายชราเลือกผสมผิวดำ และพาราลิท์หญิงรับใช้ผิวดำในเรื่อง Intruder in The Dust. มอลลี่ โบแฮมป์หญิงผิวดำ และไรเคอร์เด็กหนุ่มผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. และตัวละครเด็กผิวดำที่เคยเป็นเพื่อนเล่นกันมากับเด็กผิวขาวในนวนิยาย 3 เรื่อง คือ เรื่อง The Unvanquished. Intruder in The Dust. และ Go Down, Moses.

ตัวละครผิวดำที่ไม่ได้รับการยอมรับสามารถกล่าวได้โดยรวม ๆ ดังนี้ โจ คริสต์มาสตัวละครเอกเลือกผสมผิวดำในเรื่อง Light in August. ไรเคอร์เด็กหนุ่มผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. ลูคัสชายชราผิวดำในเรื่อง Intruder in The Dust. ลูช ทาสผิวดำในเรื่อง The Unvanquished. หญิงผิวดำภรรยาของโธมัส ชัทเพนชายผิวขาว และชาร์ลส์ บอนลูกชายของโธมัส ชัทเพนในเรื่อง Absalom, Absalom! ทาสผิวดำของโธมัส ในเรื่อง Absalom, Absalom!

เมื่อพิจารณาถึงจำนวนตัวละครผิวดำที่ได้รับการยอมรับ และที่ไม่ได้รับการยอมรับแล้วจะพบว่าตัวละครผิวดำที่ได้รับการยอมรับนั้นมีจำนวนที่มากกว่า แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้อ่านงานประพันธ์ของฟอล์คเนอร์จะตัดสินใจได้ในทันทีว่า ฟอล์คเนอร์ยอมรับคนผิวดำโดยไม่มีข้อโต้แย้ง เพราะถ้าพิจารณาแล้วจะพบว่าตัวละครผิวดำสองคนที่ถูกกล่าวไว้ทั้งสองพวก ได้แก่ ลูคัสชายชรา เลือดผสมผิวดำในเรื่อง Intruder in The Dust. และไรเคอร์เด็กหนุ่มผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. ที่เป็นอย่างนี้เพราะลูคัสมีอุปนิสัยบางประการที่คนผิวขาวบางคนยอมรับ และมีการกระทำบางอย่างที่คนผิวขาวไม่อาจยอมรับได้ ไรเคอร์ตัวละครผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. ก็เช่นเดียวกัน เขามีส่วนที่ที่คนผิวขาวต้องยอมรับ และมีการกระทำที่คนผิวขาวบางคนไม่ยอมรับ

ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า ความรู้สึกในการยอมรับและไม่ยอมรับคนผิวดำที่ปรากฏในนวนิยายจำนวน 5 เล่มของฟอล์คเนอร์ที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์นั้นขึ้นอยู่กับเหตุผลบางประการที่ทำให้เกิดการยอมรับ และไม่ยอมรับขึ้น โดยจะได้กล่าวในรายละเอียดต่อไปนี้

คนผิวดำที่ได้รับการยอมรับจากคนผิวขาว

ตามที่กล่าวแล้วว่าความรู้สึกยอมรับหรือไม่ยอมรับคนผิวนั้นไม่ใช่เป็นการยอมรับตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ถ้ากล่าวถึงสิทธิอันชอบธรรมของคนผิวดำแล้ว คนผิวดำก็มีสิทธิเสมอภาคกับคนผิวขาว หรือคนสีผิวนั้น ๆ ในอเมริกา เนื่องจากกฎหมายระบุว่าคนที่เกิดในผืนแผ่นดินอเมริกานั้น มีสิทธิทางกฎหมายเป็นคนอเมริกันเท่าเทียมกัน นั่นคือคนอเมริกันทุกคนไม่ว่าจะมีผิวสีใดจะสามารถดำเนินชีวิตภายใต้ขอบเขตของรัฐธรรมนูญเดียวกันได้ คนผิวดำก็ได้รับสิทธิคุ้มครองนี้เช่นเดียวกัน เนื่องจากว่าคนผิวดำเป็นพลเมืองเต็มขั้นกลุ่มใหม่ของอเมริกาที่ได้รับอิสรภาพอย่างรวดเร็วหลังสิ้นสุดสงครามกลางเมือง ทั้งรัฐบาลอเมริกันและคนผิวดำเองก็ได้เตรียมตัวเพื่อรับเหตุการณ์นี้ แต่รัฐบาลอเมริกันก็ได้ออกกฎหมายหลายฉบับเพื่อคุ้มครองคนผิวดำ รวมทั้งช่วยเหลือด้านอาหารและที่ดินทำกิน รวมถึงด้านการศึกษาด้วย

รัฐบาลอาจจะยอมรับสิทธิของคนผิวดำ แต่คนผิวขาวโดยเฉพาะที่อาศัยอยู่ทางใต้จะยอมรับคนผิวดำก็แต่คนผิวดำที่มีการกระทำบางอย่างที่ทำให้พวกเขาต้องยอมรับ อาจจะเป็นคุณงามความดี ความอดทน ความซื่อสัตย์ หรือเพราะความจำเป็นอื่น ๆ จึงทำให้ได้รับการยอมรับ

การยอมรับคนผิวดำที่ปรากฏในงานประพันธ์ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ก็อยู่ในลักษณะเช่นเดียวกันนี้ นั่นคือคนผิวขาวจะยอมรับคนผิวดำที่อดทน ไม่ปริปากพูด หรือกระทำการใด ๆ ตอบโต้ เมื่อคนผิวขาวระบายความแค้นหรือความเกลียดชังด้วยการจับคนผิวดำมาโบยตี หรือแขวนคอ คนผิวดำอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการยอมรับก็คือ คนที่ซื่อสัตย์กับคนผิวขาวเหมือนสมัยที่เป็นทาส ดูเหมือนว่ายังมีคนผิวดำอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการยอมรับเองโดยไม่มีข้อแม้ หรือข้ออ้างใด ๆ ให้คนผิวขาวต้องยอมรับ การยอมรับเกิดจากความบริสุทธิ์ในวัยของคนผิวดำ เช่น การยอมรับเด็กผิวดำ เป็นต้น

จากการศึกษานวนิยาย 5 เรื่องของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ พบว่าลักษณะนิสัยบางประการที่ทำให้คนผิวขาวต้องยอมรับคนผิวดำได้แก่ ความอดทน เป็นความอดทนต่อความทารุณโหดร้ายจากสังคม เช่น กฎหมายเถื่อนหรือศาลเตี้ย (Lynching) ตัวละครผิวดำที่ถูกนำไปฆ่าด้วยวิธีการเช่นนี้ได้แก่ โจ คริสต์มาส ชายเลื้อยคดผสมผิวดำในเรื่อง Light in August. ไรเคอร์ เด็กหนุ่มผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. ลูคัส โบแฮมป์ ชายชราผิวดำในเรื่อง Intruder in The Dust. ชายผิวดำไม่ทราบชื่อในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. ลักษณะนิสัยอีกประการหนึ่งที่คนผิวขาวต้องยอมรับคนผิวดำได้แก่ ความซื่อสัตย์ ตัวละครผิวดำที่มีความซื่อสัตย์มากจนคนผิวขาวต้องยอมรับ ผู้วิจัยสามารถนำมายกตัวอย่างได้เพียง 3 คนเท่านั้น เนื่องจากตัวละครผิวดำที่มีลักษณะเช่นนี้ไปปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่องอื่น ๆ ของฟอล์คเนอร์อีกมาก การที่ผู้วิจัยนำเอาลักษณะนิสัย ความซื่อสัตย์มากกล่าวไว้ในตอนนี้ด้วยก็เนื่องจากฟอล์คเนอร์กล่าวไว้ในคำไว้อาลัยในหนังสือเรื่อง Go Down, Moses. ที่ฟอล์คเนอร์เขียนขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์ให้กับคาร์โรไลน์ บาร์ หญิงผิวดำผู้ที่มารับใช้ในบ้านของฟอล์คเนอร์ด้วยความซื่อสัตย์จนตลอดชีวิตของเธอ โดยฟอล์คเนอร์ได้กล่าวว่า คาร์โรไลน์ บาร์ ซึ่งฟอล์คเนอร์เรียกเธอว่า แมมมี คอลลี เป็นหญิงที่ซื่อสัตย์มาก เธอปรนนิบัติรับใช้คนในครอบครัวฟอล์คเนอร์ โดยมิได้หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ

"To mammy, Caroline Barr, Mississippi, who was born in slavery and who gave to my family a fidelity without stint or calculation of recompense and to my childhood an immeasurable devotion and love."

(Faulkner. 1985)

ตัวละครผิวดำที่มีความซื่อสัตย์เช่นเดียวกับแมมมี คอลลี ได้แก่ มอลลี่ โบแฮมป์ หญิงผิวดำในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. ส่วนลูวีนีย์ และไซมอน ทาสผิวดำในเรื่อง The Unvanquished. ก็เป็นตัวละครที่มีความซื่อสัตย์เช่นเดียวกัน แม้ว่าจะมีข้อลักษณะเช่นเดียวกันกับ มอลลี่ โบแฮมป์

ตัวละครผิวดำที่ได้รับการยอมรับอีกกลุ่มซึ่งเป็นการยอมรับเนื่องจากความจำเป็นบังคับ ได้แก่ ความสำนึกในทางศาสนาของคนผิวดำ ตัวละครผิวดำที่ได้รับการยอมรับในลักษณะนี้ ได้แก่ โจ คริสต์มาสและคนผิวดำอื่น ๆ จากเรื่อง Light in August. ทาสผิวดำในเรื่อง Absalom, Absalom!

ตัวละครเด็กผิวดำที่เป็นเพื่อนเล่นกับเด็กผิวดำ เป็นคนผิวดำอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการยอมรับจากคนผิวดำ พอลสกเนอร์ก้าวถึงตัวละครลักษณะนี้ไว้หลายตัวด้วยกันคือ ริงโก เด็กผิวดำเพื่อนของเบยาร์คในเรื่อง The Unvanquished. อเล็กแซนเดอร์เด็กชายผิวดำกับ ชาร์ลส์ มัลลิสัน จากเรื่อง Intruder in The Dust. เฮนรี โบแฮมป์ และรอธ เอ็ดมันส์ ลูคัส โบแฮมป์ ตอนที่ เป็นเด็กกับ แซคเคอรี เอ็ดมันส์ ตอนที่ เป็นเด็กและมิสซาร์เบอร์แซมกับมอลลี่ โบแฮมป์ในเรื่อง Go Down, Moses.

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่าตัวละครผิวดำที่ได้รับการยอมรับนั้นมีสาเหตุที่แตกต่างกัน กลุ่มแรกได้รับการยอมรับเนื่องจากลักษณะนิสัยบางประการที่ทำให้คนผิวดำยอมรับ กลุ่มที่สองได้รับการยอมรับเนื่องจากความจำเป็นในทางศาสนา ซึ่งผู้วิจัยได้เรียกชื่อหัวข้อนี้ว่า ความสำนึกในทางศาสนา และกลุ่มที่สามเป็นกลุ่มที่ได้รับการยอมรับเนื่องจากความบริสุทธิ์ในวัยเด็ก ซึ่งผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์รายละเอียดดังต่อไปนี้

ลักษณะนิสัยบางประการของคนผิวดำที่เป็นที่ยอมรับของคนผิวขาว

ลักษณะนิสัยประการแรกของคนผิวดำที่ทำให้คนผิวขาวต้องยอมรับได้แก่ ความอดทน เคซิน (Kazin. 1960 : 257) กล่าวว่า ความอดทนหรือขันติ (Endurance) เป็นหัวใจสำคัญในงานส่วนใหญ่ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ที่เกี่ยวกับคนผิวดำ เป็นความอดทนต่อแรงบีบคั้นทางสังคม ซึ่งได้แก่ การรังเกียจผิว หรือการใช้ศาลเตี้ยลงโทษคนผิวดำด้วยความทารุณโดยไม่มีการสืบหาความผิด

ชาร์ล มัลลิสัน เด็กหนุ่มผิวขาวในเรื่อง Intruder in The Dust. ต้องยอมรับว่า ลูคัสมีความอดทนมาก ลูคัสต้องข่มความรู้สึกกลัวตายไว้ เนื่องจากคนผิวดำทุกคนทราบดีว่าผลของการตัดสินใจของคนผิวขาวจะเป็นอย่างไร ลูคัสใช้ขันติเริ่มตั้งแต่การขอให้เกวิน สตีเวนส์ชายผิวขาว ลูกของชาร์ลส์มาช่วย เนื่องจากเกวินเป็นทนายความ แต่เกวินบอกว่ากระบวนการทางกฎหมายนั้นต้องดำเนินไปเป็นขั้นตอน ซึ่งลูคัสทราบว่าคนผิวขาวที่กำลังโกรธแค้นนั้นจะไม่เคารพกฎหมายใด ๆ ทั้งสิ้น วิธีการอย่างเดียวกันที่จะช่วยให้ตนเองรอดพ้นจากการลงประชามติของคนผิวขาวก็คือ การพิสูจน์ความจริงให้ประจักษ์แก่สาธารณชน ทั้งที่ลูคัสมีความกลัวอยู่มาก แต่เขายังคงมีท่าทางสงบ และเหมือนไม่ต้องการความช่วยเหลือใด ๆ จากชาร์ลส์ ลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะเฉพาะที่คนผิวดำมีอยู่ คือ พวกเขาจะไม่ต่อสู้กับความอยุติธรรม แต่จะยอมรับการกระทำนี้ด้วยความอดทนเป็นอย่างยิ่ง และด้วยความรู้สึกนิยมในขันติของลูคัส ทำให้ชาร์ลส์ตกลงช่วยเหลือลูคัสพิสูจน์ความจริงที่เขาถูกกล่าวหาว่าฆ่าวินสัน โกวรี ชายผิวขาวตาย คนผิวขาวผู้เห็นเหตุการณ์กล่าวว่า ลูคัสถือปืนที่เพิ่งยิงไปอยู่ในมือและยืนล้อมศพของวินสัน คนผิวขาวในเมืองเจฟเฟอร์สันโกรธแค้นมาก ลูคัสทราบว่าคนในตระกูลโกวรีอาจจะมาลากตัวเขาออกไปประหารชีวิตเสียก่อนที่ชาร์ลส์จะสามารถพิสูจน์ความจริงนี้ได้ ลูคัสจึงต้องใช้ขันติข่มความกลัวและความกระสับกระส่ายไว้ เหตุนี้เองที่ทำให้ชาร์ลส์ช่วยเหลือทั้งที่ชาร์ลส์ก็เห็นแล้วว่าลูคัสมิได้วิงวอนขอร้องเขาแต่อย่างใด แต่มันเป็นความรู้สึกนิยมในขันติของลูคัสเอง

"... Lucus was not even asking him to believe anything; he was not even asking a favour, making no last desperate plea to his humanity and pity but was even going to pay him provided the price was not too high, ..."

(Faulkner. 1982 : 71)

ไรเคอร์ตัวละครผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. เป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่ต้องออกทนเป็นอย่างมากกับความโหดร้ายที่ได้รับจากสังคมของคนผิวขาว ไรเคอร์เพิ่งฝังศพแม่น้าภรรยาของเขาด้วยมือของเขาเอง เธอถูกคนผิวขาวฆ่าตาย ตำรวจอ้างว่าไม่มีพยานและจับตัวคนร้ายไม่ได้ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่คนผิวดำต้องออกทน

หลังจากฝังศพภรรยาแล้ว ไรเคอร์ยังต้องพบกับการข่มขู่ของชายผิวขาวเจ้าของร้านขายสุราที่ไรเคอร์เคยเข้าไปดื่ม เขาแสดงอาการรังเกียจไรเคอร์อย่างเห็นได้ชัด เขาข่มขู่ไรเคอร์และโยนเงินของไรเคอร์คืน

"The white man cursed him. "No you ain't. Here's your money. Put that jug down nigger."

(Faulkner. 1985 : 116)

ไรเคอร์ต้องออกทนต่อการแสดงอาการเกรี้ยวกราดจากคนผิวขาว เขาไม่ได้แสดงกิริยาโกรธตอบ เขาเพียงแต่บอกว่าเหล้าในไหนั้นเป็นของเขา เพราะเขาจ่ายเงินไปแล้ว

"'Hit's mine,' he said, his voice quiet, gentle even, his face quiet ..."

(Faulkner. 1985 : 116)

เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกดดันจิตใจของไรเคอร์มาก ไม่มีคนผิวขาวคนใดยินยอมที่จะรับฟังและทำความเข้าใจว่าคนผิวดำต้องออกทนเพียงใด แม้แต่พระผู้เป็นเจ้าก็ดูเหมือนจะไม่รับรู้ถึงสิ่งที่คนผิวดำต้องออกทน ไรเคอร์กล่าวว่า เขาอยากให้พระเจ้าลงมาจากสวรรค์เพื่อรับรู้ความทุกข์ของคนผิวดำ และอาจจะช่วยเขาได้

"Efn He God, Ah don't needs to tole Him! Efn He God, He awready know hit. Awright. Hyar Ah is. Left Him come down hyar and do me some good."

(Faulkner. 1985 : 119)

เคทเซม ชายผิวขาวเจ้าหน้าทีประจำศาลที่ซังไรเคอร์ไว้ เนื่องจากไรเคอร์ฆ่าเบิร์คของชายผิวขาวในวงพนัน เคทเซมได้รับมอบหมายจากนายอำเภอให้ควบคุมไรเคอร์ แม้เขาไม่คิดที่จะช่วยไรเคอร์ แต่ก็ได้แสดงความเห็นใจด้วยการยินยอมให้ป่าของไรเคอร์เข้าไปอยู่ในห้องซังด้วย เพื่อปลอบใจไรเคอร์ และอาจจะทำให้ลูกน้องของเบิร์คของเกรงใจและไม่คิดทำร้ายไรเคอร์ก็ได้

"... that her being in there with him might be a good influence on the Birdsong boys"

(Faulkner. 1985 : 124)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงว่าชนติเป็นเครื่องมืออย่างเดียวของคนผิวดำที่จะใช้บรรเทาความรุนแรงที่คนผิวขาวกระทำต่อคนผิวดำ การต่อต้านหรือตอบโต้เพื่อความยุติธรรมจะยิ่งทำให้คนผิวขาวโกรธแค้นและเพิ่มความทารุณมากยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้เอง โจ คริสต์มาส ชายผิวดำพเนจรในนวนิยายเรื่อง Light in August. จึงยอมถูกฆ่าตาย โดยเพอร์ซี่ กริมส์ ชายผิวขาว ทั้ง ๆ ที่โจ มีโอกาสจะหนีไปได้หลายครั้ง ไฮเทอาเออร์พระผิวขาวยอมรับในความอคทนของโจมากจนกระทั่งต้องบอกกับกริมว่า โจไม่ได้ฆ่ามีสเบอร์เด็น แต่ก็ไม่อาจช่วยโจได้

แม้ว่าคนผิวขาวจะยอมรับในความอคทนของคนผิวดำ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถช่วยคนผิวดำได้ ความรู้สึกยอมรับของคนผิวขาวบางคนยังแฝงไว้ด้วยความรู้สึกรังเกียจคนผิวดำอีกด้วย

พอลสกเนอร์ก้าวถึงความอคทนในสุนทรพจน์ของเขาในตอนที่ได้รับรางวัลโนเบล ณ กรุงสต็อกโฮล์มว่า ความอคทนจะทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันได้อย่างมีสันติ

อย่างไรก็ตามยังมีอุปนิสัยอีกประการหนึ่งที่คนผิวขาวต้องยอมรับคนผิวดำ ได้แก่ ความซื่อสัตย์ (Fidelity) ของคนผิวดำบางคน เป็นความซื่อสัตย์ที่มิได้หวังผลใด ๆ ตอบแทน

ลักษณะนิสัยประการที่สองที่คนผิวขาวต้องยอมรับคนผิวดำ ได้แก่ ความซื่อสัตย์ มีคนผิวดำเป็นจำนวนมากที่เข้ามาเป็นคนรับใช้ในบ้านของคนผิวขาว และปฏิบัติหน้าที่ของตนเองด้วยความซื่อสัตย์โดยมิได้หวังสิ่งใดตอบแทน พอลล็อคเนอร์มีประสบการณ์นี้จากคาร์โรไลน์ บาร์หญิงผิวดำที่มาเป็นคนรับใช้ให้กับตระกูลพอลล็อคเนอร์จนตลอดชีวิตของเธอโดยไม่มีสิ่งตอบแทน มอลลี่ โบแฮมป์ ตัวละครผิวดำตัวหนึ่งของพอลล็อคเนอร์ มีความซื่อสัตย์ในลักษณะเดียวกับคาร์โรไลน์ บาร์ กล่าวคือ มอลลี่ เข้าไปรับใช้ครอบครัวเอ็ดมันส์เป็นเวลานาน มอลลี่มีหน้าที่ดูแลความสะอาด และเลี้ยงดู รอดเด็กชายผิวขาวลูกชายของแซคเคอรี เอ็ดมันส์ ภรรยาของแซคตายเมื่อลูกชายของเธอเกิด มอลลี่เลี้ยงดูรอดเช่นเดียวกับเลี้ยงดูลูกของเธอ เธอแสดงความรักและความซื่อสัตย์ให้เห็นด้วยการเลี้ยงชีวิตไปช่วยรอดซึ่งยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่ให้รอดพ้นจากน้ำท่วมฉับพลัน ในคืนวันน้ำป่าหลาก เข้าหมู่บ้านเพราะฝนตกหนักติดต่อกันถึง 10 วัน ต่อจากนั้นมอลลี่ก็เลี้ยงดูรอดมาจนกระทั่งเขาอายุได้ 12 ปี และไปโรงเรียนทั้งหมดหน้าที่ของเธอ และเหตุการณ์ในครั้งนั้นทำให้ออดรำลึกในความซื่อสัตย์ของมอลลี่เสมอ โดยเขากล่าวว่า มอลลี่นั้นเป็นแม่คนเดียวที่เขามีอยู่ เป็นคนที่เลี้ยงชีวิตไปช่วยเขามาได้จากน้ำป่าครวนั้น

"... of the negro woman who had been the only mother he ever knew, who had not only delivered him on that night of rain and flood ..., but moved into the very house, bringing her own child, the white one and the black one sleeping in the same room with her so she could suckle them both until he was weaned, and never out of the house very long at a time until he went off to school at twelve ..."

(Faulkner. 1985 : 82)

รอดยอมรับว่ามอลลี่เลี้ยงดูเขามาโดยมิได้หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ และข้อนี้เองที่ทำให้รอดต้องยอมรับมอลลี่

"... the woman who had been the only mother he ever knew, who had raised him, ... without stint or expectation of reward that constant

and abiding devotion and love which existed nowhere else for him ..."

(Faulkner. 1985 : 96)

ไข่ม่อน হাসฟิวคำที่ได้รับ การยอมรับในความซื่อสัตย์เป็นตัวละครฟิวคำในเรื่อง The Unvanquished. ไข่ม่อนเป็นลูกชายของโจบี ซึ่งเคยเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของจอห์นมาตั้งแต่ก่อน สงครามกลางเมือง โจบีติดตามรับใช้จอห์นตลอดเวลาด้วยความภักดี เขาได้ฝึกฝนไข่ม่อนลูกชาย ของเขาให้ทำหน้าที่แทนเขา เนื่องจากโจบีไม่ไว้วางใจให้ผู้อื่นรับใช้จอห์น

ไข่ม่อนได้รับทอความซื่อสัตย์นี้มาจากโจบีผู้เป็นพ่อ ไข่ม่อนติดตามจอห์นไปรบในสงคราม กลางเมือง ทั้งสองรบเคียงบ่าเคียงไหล่มาด้วยกัน หลังสงครามจอห์นได้เข้าหุ้กับมิสเตอร์เรคมอนด์ รับเหมารสร้างทางรถไฟ และเกิดขัดผลประโยชน์กันเป็นเหตุให้จอห์น ถูกมิสเตอร์ เรคมอนด์ยิงตาย ไข่ม่อนเสียใจมากจนเกินกว่าที่เขาจะร้องไห้คร่ำครวญออกมาให้เห็น เขานั่งอยู่ข้าง ๆ โลงศพของ จอห์น โดยไม่ขยับเขยื้อนไปที่ใด เบยาร์คเห็นเขาเอื้อมมืออันคำสนิของเขาไปแตะที่โลงศพ ดวงตา ของไข่ม่อนแดงก่ำมันบ่งบอกถึงความโศกเศร้า และการสูญเสีย ที่จะเห็นได้จากคนฟิวคำที่ต้อง อดทนต่อทุกสิ่งทุกอย่างเท่านั้น เบยาร์คยอมรับว่าเขาได้เห็นความภักค้อย่างจริงใจจากท่าทาง สีหน้า และแววตาของไข่ม่อนชายฟิวคำคนรับใช้ส่วนตัวของจอห์นบิดาของเขา

"... (Simon) not crying, not weeping the facial tears are the white man's futile trait which Negroes know nothing about but just sitting there, motionless, ... he raised his hand and touched the coffin, the black hand rigid and fragile looking as a clutch of dead twigs ... once he turned his head and I saw his eyes role red ... and that was it the regret and grief the despair out of which the tragic mute insensitive bones stand up that can bear anything, anything!"

(Faulkner. 1965 : 165 - 166)

เบียร์ค ชาร์โตรีส ตัวละครเด็กผิวขาวในเรื่อง The Unvanquished. ต้องยอมรับในความจงรักภักดีของ ลูวีนียา หาสหญิงผิวดำ เนื่องจากเธอยินดีทำตามคำสั่งของจอห์น บิดาของเบียร์คที่ให้เธอจับตาพฤติกรรมของลูกชายของเธอเอง ซึ่งมักจะออกไปพบปะกับทหารภาคเหนือ และคอยให้ความสนับสนุนทหารเหล่านั้น เนื่องจากลูชทราบว่าการทำกรรบกกับคนผิวขาวภาคใต้เพื่อปลดปล่อยทาส ทำให้เบียร์คเห็นว่าลูวีนียามีความซื่อสัตย์ และยอมรับเธอจนถึงกับบอกว่าลูวีนียามีความนึกคิดที่สูงส่งแบบที่คนผิวขาวมี

"... (Louvinia) she would have to be white a little while longer."

(Faulkner. 1965 : 18)

ความสำนึกในทางศาสนาของคนผิวขาว

การยอมรับคนผิวดำของคนผิวขาวบางคนมิได้ยอมรับเพราะชื่นชมต่อคุณความดีบางประการของคนผิวดำ แต่เป็นเพราะความสำนึกในพระผู้เป็นเจ้าที่ทำให้คนผิวขาวเหล่านี้ช่วยเหลือคนผิวดำ ในขณะที่เดียวกันพวกเขาคืออยู่ตลอดเวลาว่าคนผิวดำนั้นเป็นคนที่ต่ำต้อย มีบาปติดตัว เป็นชนสีผิวที่ต้องมีผู้มาช่วยเหลือ คนเหล่านี้จึงจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ ดังนั้นความช่วยเหลือใด ๆ ก็ตามที่คนผิวขาวเหล่านี้กระทำต่อคนผิวดำจึงเป็นการกระทำเพื่อบูชาพระผู้เป็นเจ้า ตัวละครผิวขาวที่ยอมรับคนผิวดำเนื่องจากความสำนึกในศาสนาได้แก่ กาลวิน เบอร์เด็น และโจอันนา เบอร์เด็น คนผิวขาว และเกล ไซเทาเวอร์ กับต๊อ ก ไซน์ พระผิวดำ ในนวนิยายเรื่อง Light in August. แกรนนี่ หญิงผิวดำในเรื่อง The Unvanquished. ตัวละครผิวดำที่ได้รับการยอมรับด้วยสาเหตุจากศาสนาได้แก่ โจ คริสต์มาส และคนผิวดำอื่น ๆ ในเรื่อง Light in August. หาสผิวดำ และคนผิวดำอิสระในเรื่อง The Unvanquished. หาสผิวดำในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses.

คาลวิน เบอร์ตัน ชายผิวขาวในนวนิยายเรื่อง Light in August. ลูกชายของพระ
นิกายคัลวินิสต์ผู้เคร่งศาสนา รับความรู้สึกเคร่งครัดนี้มาจากบิดา และถ่ายทอดไปสู่ลูกทั้ง 4 คน
ของเขาด้วย

"... (Calvin) I'll beat the loving God into the four of you as
long as I can raise my arm."

(Faulkner. 1932 : 230)

ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ทั้งนาธานีลลูกชายของคาลวิน และมีสเบอร์ตันลูกสาวของนาธานีลเป็น
ผู้ที่ยึดมั่นอยู่ในศาสนาอย่างจริงจังเช่นเดียวกับบรรพบุรุษของเขาทุกคนในตระกูลเบอร์ตัน

นอกจากความรู้สึกจงรักภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าแล้ว คาลวินยังปลูกฝังความรู้สึกเกลียดชัง
ระบบทาส และต่อต้านผู้เลียงทาสด้วย

"I'll learn you to hate two things, ... those things are hell
and slaveholders."

(Faulkner. 1932 : 229)

คาลวินได้แสดงให้คนอื่นรู้ว่าเขาคือผู้ต่อสู้เพื่อสิทธิของคนผิวดำ โดยเสนอให้คนผิวดำได้
ออกเสียงลงคะแนนด้วย เป็นเหตุให้คาลวินและหลานชายของเขา ซึ่งเป็นลูกชายของนาธานีล
ต้องถูกยิงตาย

"... he (Calvin) was killed in the town two miles away by an ex-
slaveholder and Confederate soldier named Sartoris, over a question of
negro voting."

(Faulkner. 1932 : 235)

นาธานีล ลูกชายของคาลวินก็ได้แสดงให้เห็นถึงความคิดสนับสนุนคนผิวดำโดยการกล่าว
คำปราศรัยเรื่องคนผิวดำในวันที่เขาแต่งงาน โดยพยายามแสดงออกว่าเขาเป็นผู้ซึ่งเห็นอกเห็นใจ
คนผิวดำมาก นอกจากนี้เขายังติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลางที่กรุงวอชิงตันและรับเงินมาเพื่อ

ช่วยเหลือคนผิวดำ มีสเบอร์เดินเล่าเหตุการณ์ตอนนี้ให้โจ คริสต์มาสฟังว่า นาธาเนียลพ่อของเธอ และกาลวินปู่ของเธอได้ออกเงินทางไปวอชิงตันเพื่อรับเงินค่าตอบแทน (commission) มา แจกจ่ายให้กับคนผิวดำ

"Then one day father and grandfather went east, to Washington, and got a commission from the government, to help with the freed negroes."

(Faulkner. 1932 : 238)

นาธาเนียลสอนให้มัสเบอร์เดินลูกสาวของเขาว่าคนผิวดำนั้นเป็นผู้ที่ถูกพระเจ้าสาปแช่งให้เป็นคนบาปที่จะต้องมียุมาช่วยเหลือ ซึ่งจะเป็นตัวแทนให้กับพระองค์

"A race doomed and cursed to be forever and ever a part of the white race's doom and curse for its sin."

(Faulkner. 1932 : 239)

"The curse of the black race is God's curse. But the curse of a white race is the black man who will be forever God's chosen own because He once cursed Him."

(Faulkner. 1932 : 240)

คำพูดของนาธาเนียลทำให้มัสเบอร์เดินหวาดกลัวคนผิวดำมาก เธอคิดว่าคนผิวดำเปรียบเสมือนไม้กางเขนสีดำสนิทที่มีตัวเธอและคนผิวขาวอื่น ๆ ถูกตรึงไว้บนนั้น

"And I seemed to see the black shadow in the shape of a cross. And it seemed like the white babies were struggling even before they drew breath ..."

(Faulkner. 1932 : 239)

มัสเบอร์เดินปรารถนาที่จะหนีให้พ้นไปจากเงาคำนี้ แต่นาธาเนียลบิดาของเธอกล่าวว่า การหนีไม่สามารถช่วยเธอได้ เขาต้องการให้บุตรสาวของเขาเผชิญหน้ากับคนผิวดำ ช่วยเหลือ

คนผิวดำ ในฐานะตัวแทนของพระผู้เป็นเจ้า ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้มีสเบอร์ตันช่วยเหลือคนผิวดำในด้านต่าง ๆ ตลอดมา โจกล่าว่า มีสเบอร์ตันมีกิจการโรงเรียนสำหรับคนผิวดำทั่วภาคใต้ โดยผิวดำมีสเบอร์ตันเป็นหญิงผิวดำใจอารีย์ที่คอยให้คำปรึกษาสำหรับเด็กหญิงผิวดำ ทั้งโดยทางจดหมาย และการไปเยี่ยมเยียนตามโรงเรียนเสมอ ๆ

"... what she sent was replies - advice, business, financial and religious, to the presidents and faculties and trustees, and advice personal and practical to young girl students, and even alumnae, of a dozen negro schools and college through the south."

(Faulkner. 1932 : 220)

แท้จริง ๆ แล้วมีสเบอร์ตันช่วยเหลือคนผิวดำเพราะเธอรักตัวเองมาก เธอต้องการให้การทำความดีนี้ช่วยให้เธอพ้นจากเงาคำและความวิบัติที่เกิดจากอำนาจลึกลับและความชั่วร้ายที่ติดมากับคนผิวดำ เพราะพวกเขาเป็นชนชาติที่ถูกพระเจ้าสาปแช่ง นอกจากความช่วยเหลือเช่นนี้ การได้นำศาสนาเข้าสู่จิตใจของคนผิวดำเป็นความปรารถนาสูงสุดของมีสเบอร์ตัน โจ คริสต์มาส จึงเป็นคนที่ช่วยให้เธอได้พบกับความสำเร็จนี้ ในตอนแรกที่ไม่ทราบว่ามีใครเลือกผสมผิวดำ เธอยอมรับใจเป็นซุ้รักของเธอ ทำอาหารอย่างดีเตรียมไว้ให้ในตอนที่โจกลับมาจากงานที่โรงเลื่อย ภายหลังที่ได้ทราบว่าโจมีบิดาเป็นชายเลือกผสมผิวดำ มีสเบอร์ตันขอร้องแกมบังคับให้โจยอมรับนับถือพระเจ้าเพื่อไถ่บาปในตัวของเขาเอง เธอพยายามที่จะให้โจถูกเข่าลงต่อพระผู้เป็นเจ้าและยังบอกกับโจว่า การกระทำนี้ไม่ใช่เป็นความปรารถนาของเธอ แต่เป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า

"Kneel with me," she said.

"You won't even need to speak to Him yourself. Just kneel. Just make the first move."

(Faulkner. 1932 : 265)

"'Will you kneel with me?' she said 'I don't ask it. It's not I who ask it ...'"

(Faulkner. 1932 : 267)

คนผิวขาวที่เสแสร้งนำเอาศาสนามาเป็นเครื่องมือช่วยคนผิวดำ ทั้งที่ใจจริงเกลียดชังคนผิวดำมาก นอกเหนือจากมีสเบอร์ตันแล้ว ยังมี ค็อก ไฮน์ ปู่ของโจ ในนวนิยายเรื่องเดียวกันนี้ ไฮน์ เคยทำตนเป็นพระออกตระเวนไปเทศน์ให้คนผิวดำฟัง เพื่อให้คนทั่วไปชื่นชมในความเสียสละและความมีใจกรุณาของเขา แต่จากความรู้สึกเกลียดคนผิวดำทำให้ไฮน์ใช้ถ้อยคำหยาบโลนเทศน์เหยียดหยามคนผิวดำ ยกย่องความเป็นเลิศของคนผิวขาว คนผิวดำส่วนใหญ่อ่านหนังสือไม่ได้ พวกเขาจึงไม่รู้ว่าสิ่งที่ไฮน์เทศน์ให้พวกเขาฟังแต่ละครั้งนั้นมีความหมายอย่างไร คนผิวดำบางคนก็คิดเพียงว่าไฮน์อาจเสียสติ จึงเทศน์ด้วยถ้อยคำ น้ำเสียง และท่าทางต่างจากพระคนอื่น ๆ บางคนก็หลงเชื่อคิดว่าการแสดงท่าทางและเทศน์เช่นนี้อาจเป็นเพราะไฮน์เป็นพระเจ้าจุติลงมาช่วยคนผิวดำจริง ๆ และคิดว่าไฮน์ยอมรับพวกเขาด้วย

"... this white man who very near depended on the bounty and charity of negroes for sustenance was going singlehanded into remotes negro churches and interrupting the service to enter the pulpit and in his harsh, dead voice and at times with violent obscenity, preach to them humility before all skins lighter than theirs, preaching the superiority of the white race, ..."

(Faulkner. 1932 : 325)

แกรนนี่ หรือมีสโรซ่า มิลลาร์ด หญิงชราผิวขาวในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. เป็นคนผิวขาวอีกคนหนึ่งที่ยอมรับคนผิวดำ โดยมีศาสนาเป็นส่วนหนึ่งในจิตใจของแกรนนี่ แต่เธอต่างจากคนผิวขาวที่ได้ยกตัวอย่างไปแล้วข้างต้นตรงที่เธอยอมรับและช่วยเหลือคนผิวดำเหล่านั้นด้วยใจจริง แกรนนี่และริงโกเด็กชายผิวดำเพื่อนของเบยาร์ด ร่วมมือกันปลอมลายเซ็นนายทหาร

ภาคเหนือที่มาประจำตามบ้อมต่าง ๆ แล้วนำมาหลอกเอาลาและม้าจากทหารชั้นผู้น้อย หลังจากนั้นก็นำสัตว์เหล่านั้นมาลอบตราของทหารออก รอเวลาสักระยะหนึ่งก็จะนำไปขายคืนให้กับทหารเหล่านั้น แล้วนำเงินมาช่วยคนผิวขาวที่ไร้ที่อยู่อาศัย และช่วยคนผิวดำที่ได้รับอิสรภาพ เบยาร์คกล่าวว่า คนผิวดำได้อิสรภาพมาโดยบังเอิญ คนผิวดำเหล่านี้ไม่มีที่อยู่ พวกเขาต้องไปอยู่ตามถ้ำ หรือตามป่าเขา พวกเขาไม่มีอาหาร ไม่มีอนาคต คนผิวดำเหล่านี้หวาดโวยและสิ้นหวัง ภายหลังจากที่พวกเขาชื่นชมกับอิสรภาพที่ได้มาในตอนแรก ต่อจากนั้นก็ไม่มีใครสนใจเขาอีก แกรนนี่นำเงินที่ขายลาได้มาแจกจ่ายให้กับคนผิวขาว และคนผิวดำเหล่านี้ นับแต่ที่เธอเริ่มกระทำการนี้เมื่อฤดูร้อนปีที่แล้ว

"Last summer when we got back with the first batch of mules from Alabama, Granny sent for them, sent out word back into the hills where they lived in the dirt-floored cabins, on the little poor farms without slaves. It took three or four times to get them to come in, but at last they all came—men and women and children and the dozen niggers that had got free by accident and didn't know what to do about it."

(Faulkner. 1965 : 94)

ก่อนที่สงครามกลางเมืองจะเกิดขึ้น แกรนนี่ก็ให้อิสรแก่ทาสของเธอ ทุกคนมีสิทธิที่จะไปที่ไหนก็ได้ตามที่ตนปรารถนา เช่น ลูกทาสชายคนหนึ่งแอบไปสืบข่าวการปลดปล่อยทาสเป็นต้น ในระหว่างที่เกิดสงคราม แกรนนี่ไม่ได้ทอดทิ้งทาสของเธอ รวมถึงคนผิวดำอื่น ๆ ที่เธอสามารถช่วยเหลือได้ โดยการนำเงินที่ขายลาได้มาแจกจ่ายให้กับทุก ๆ คน แกรนนี่ต้องถูกเข้าลงสารภาพบาปต่อพระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแสดงเจตนาในการกระทำของเธอว่า สิ่งที่เธอกระทำทั้งหมดนี้มิใช่ต้องการแก้แค้นคนผิวขาวจากภาคเหนือ และมีใช่จะหวังความร่ำรวยให้กับตนเอง แต่ที่แท้จริงไปทั้งหมดนี้ก็เพื่อผู้คนที่กำลังทุกข์ยาก หิวโหย และขาดแคลน ซึ่งคนเหล่านี้ก็คือคนที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาทั้งสิ้น

"But I (Granny) didn't sin for gain or for greed. I didn't sin for revenge ... I sinned for the sake of food and clothes for your own creatures who could not help themselves - for children who had given their fathers, for wives who had given their husbands, for old people who had given their sons ... What I gained, I shared with them."

(Faulkner. 1965 : 103)

การยอมรับคนผิดคำของแกรนนี่ปรากฏให้เห็น โดยปราศจากอคติใด ๆ ในครั้งสุดท้ายที่เธอปลอมลายเซ็นของพันเอกฟอร์เรสต์หวังที่จะได้เงิน 1,000 ดอลลาร์ เพื่อนำเงินก้อนสุดท้ายนี้มอบให้กับทุก ๆ คนในบ้านของเธอไม่แบ่งแยกว่าขาวหรือดำ แกรนนี่กล่าวว่าเธอจำเป็นต้องกระทำเพื่อจอห์น เบยาร์ค ริงโก และโจบีกับลูวีนีย แต่แกรนนี่ถูกยิงตายเสียก่อนที่ความปรารถนาของเธอจะสัมฤทธิ์ผล

"'It's for all of us,' she said. 'For John and you and Ringo and Joby and Louvinia.'"

(Faulkner. 1965 : 107)

จะเห็นได้ว่าจากตัวอย่างเรื่องการยอมรับอันมีสาเหตุเกี่ยวเนื่องกับศาสนานี้ มีแกรนนี่คนเดียวเท่านั้นที่ยอมรับ เพราะยึดมั่นในศาสนาข้อที่ว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์ทุกสิ่งด้วยมือของพระองค์เอง แกรนนี่ยอมรับและช่วยเหลือโดยไม่มีอคติใด ๆ ในขณะที่คนผิวขาวบางคนใช้ศาสนาเป็นทางผ่านในการดูถูกเหยียดหยามคนผิวดำ บางคนใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือช่วยให้ตนเองเป็นคนที่ดีคนอื่นยกย่อง และบางคนให้ความช่วยเหลือคนผิวดำเพื่อให้ตัวเองหลุดพ้นจากบ่วงกรรม

ยังมีความรู้สึกยอมรับคนผิดคำอีกประการหนึ่งที่ตั้งอยู่บนความบริสุทธิ์ของจิตใจ มิใช่เป็นการยอมรับเนื่องจากสาเหตุบางอย่างทำให้ยอมรับ ได้แก่ การยอมรับมิตรภาพของเด็กผิวขาวและเด็กผิวดำ ทั้งตัวเด็กเองและผู้ใหญ่บางคนก็ให้การยอมรับด้วย

มิตรภาพวัยเด็กระหว่างเด็กผิวขาวกับเด็กผิวดำ

กลุ่มคนผิวดำกลุ่มที่สามที่ได้รับการยอมรับจากสังคมของคนผิวขาวได้แก่ เด็กผิวดำที่เป็นเพื่อนเล่นกับเด็กผิวขาว เขาจะยอมรับซึ่งกันและกันพวกเขาไม่เคยคำนึงถึงความแตกต่างของสีผิวหรือความเหลื่อมล้ำของชั้นในสังคม จากการศึกษาของกลุ่มเด็กผิวดำที่เป็นเพื่อนเล่นกับเด็กผิวขาวจากนวนิยาย 5 เรื่องของพอลคเนอร์พบว่าสามารถแบ่งการยอมรับซึ่งกันและกันออกได้ดังนี้ กลุ่มแรก เด็กผิวขาวและเด็กผิวดำที่เป็นเพื่อนเล่นกันในวัยเด็กจะยอมรับซึ่งกันและกัน กลุ่มที่สองเด็กผิวขาวและเด็กผิวดำที่เป็นเพื่อนเล่นกันในวัยเด็กเมื่อเติบโตขึ้นยังยอมรับกันแม้ว่าจะมิได้มีการติดต่อไปมาหาสู่แบบเพื่อนกันอีกในตอนที่โตแล้วก็ตาม กลุ่มที่สามเป็นกลุ่มเด็กผิวดำที่เคยเป็นเพื่อนเล่นกันมาในวัยเด็กเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วไม่ยอมรับซึ่งกันและกัน โดยที่ฝ่ายผิวขาวจะเป็นฝ่ายไม่ยอมรับก่อนเสมอ

ตัวละครเด็กผิวดำที่เป็นเพื่อนเล่นกันกับเด็กผิวขาว มักจะได้รับการเลี้ยงดูจากแม่ผิวดำคนเดียวกัน เด็กทั้งสองจะได้ตีพิมพ์ของหญิงผิวดำคนเดียวกัน ทำกิจกรรมตามประสาเด็กด้วยกัน โดยไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะตัวละครเด็กผิวดำที่มีลักษณะเช่นนี้ ได้แก่ ริงโก เด็กชายผิวดำลูกทาสในบ้านของเบยาร์ค ชาร์โตรีส ในนวนิยายเรื่อง *The Unvanquished*. ริงโกเป็นเพื่อนของเบยาร์ค เด็กทั้งสองถูกเลี้ยงดูมาด้วยกัน และอยู่ด้วยกันตลอดช่วงชีวิตวัยเด็กจนกระทั่งวัยรุ่น เบยาร์คเล่าว่าริงโกและตัวเขาเกิดในเดือนเดียวกัน กินนอนและเล่นมาด้วยกัน เป็นความสัมพันธ์ที่เบยาร์คเองก็ยอมรับ

"... Ringo and I had been born in the same month and had both fed at the same breast and had slept together and eaten together..."

(Faulkner. 1965 : 9)

เบยาร์คไม่เคยรู้สึกขุ่นเคืองหรือแม้แต่ว่าจะไม่พอใจเมื่อจอห์น ชาร์โตรีสพ่อของเขาชมเชยว่าริงโกนั้นฉลาดหลักแหลมกว่าเขามาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะเด็ก ๆ มิได้มีอคติเรื่องผิวหรือเชื้อชาติอยู่ในใจนั่นเอง

"Father always said that Ringo was a little smarter than I was, but that didn't count with us, any more than the different in the colours of our skins counted. What counted was what one of us had done or seen that the other had not ..."

(Faulkner. 1965 : 58)

มิตรภาพของริงโกเด็กชายผิวดำและเบยาร์ดเด็กชายผิวขาว เป็นที่ยอมรับของแกรนนี่ หญิงผิวขาว แกรนนี่ยินยอมให้ริงโกเรียกเธอว่า "แกรนนี่" ได้เช่นเดียวกับที่เบยาร์ดเรียก ตามที่เบยาร์ดกล่าวว่าริงโกสามารถเรียกเธอได้เช่นเดียวกับที่เขาเรียกแกรนนี่

"... Ringo called Granny "Granny" just like I did, until maybe he wasn't a nigger anymore or maybe I wasn't a white boy anymore."

(Faulkner. 1965 : 9)

นอกจากการยินยอมให้ริงโกเรียกเธอว่า "แกรนนี่" แล้ว แกรนนี่ยังแสดงการยอมรับริงโกเด็กชายผิวดำด้วยการยอมให้ริงโกถือหมวกบังแดดให้เธอ ตอนที่ทั้งหมดออกเดินทางหนีทหารภาคเหนือไปเมืองเมมฟิส เมื่อสงครามกลางเมืองเริ่มขึ้น ริงโกเป็นผู้บอกให้เบยาร์ดมาเปลี่ยนกับเขาถือหมวกบังแดดเพื่อให้ตัวเขาได้พักบ้าง

"You can tote this pairsawl a while, if you want something to do," Ringo said. 'And give me a rest.'"

(Faulkner. 1965 : 58)

มีสซาร์เบอร์แซมหญิงผิวขาวในนวนิยายเรื่อง Intruder in The Dust. กล่าวถึงวัยเด็กของเธอว่า เธอเคยเป็นเพื่อนเล่นกันมากับมอลลี่ เด็กหญิงผิวดำเด็กหญิงทั้งสองมีความสัมพันธ์กันฉันท์พี่น้อง แม่ของมอลลี่เลี้ยงดูมีสซาร์เบอร์แซมเหมือนลูกของเธอ เด็กทั้งสองจึงเติบโตมาด้วยกัน

"... she (Molly) and Miss Harbersham ..., born in the same week and both suckled at Molly's mother's breast and grown up together almost inextricably like sisters, like twins, sleeping in the same room ..."

(Faulkner. 1982 : 85)

พอลคเนอร์ยังกล่าวถึงความสัมพันธ์ในวัยเด็กของม็สซาร์เบอร์แซมกับมอลลี่อีกในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. ม็สซาร์เบอร์แซมกล่าวว่าเธอและมอลลี่เกิดมาเดือนเดียวกัน และเติบโตมาด้วยกัน

"Mollie and I were born in the same month we grow up together as sisters would."

(Faulkner. 1985 : 281)

ชาร์ลส์ มัลลิสัน เด็กหนุ่มผิวขาวในเรื่อง Intruder in The Dust. เป็นตัวละครผิวขาวอีกตัวหนึ่งที่เป็นเพื่อนสนิทกันกับอเล็ก แชนเดอร์เด็กหนุ่มผิวดำ เด็กทั้งสองเติบโตมาด้วยกัน นอกจากนั้นพาราลีแม่ของอเล็ก แชนเดอร์ยังเป็นหญิงรับใช้ในบ้านของชาร์ลส์ มีหน้าที่ทำอาหารและดูแลความสะอาดภายในบ้าน ซึ่งทำให้ชาร์ลส์สนิทสนมกับอเล็กและคุ้นเคยกับกลิ่นตามแบบฉบับของคนผิวดำ ชาร์ลส์ไม่รู้รู้สึกถึงเกียรติของอเล็ก เขาจะไปที่กระท่อมของอเล็กเหมือนกับบ้านของเขาเอง

"... he had spent a good part of that life in Paralee's, Aleck's mother's cabin in their back yard where he and Aleck Sander played in the bad weather when they were little and Paralee would cook whole meals for them halfway between two meals at the house and he and Aleck Sander would eat them together, the Food tasting the same to each; ..."

(Faulkner. 1982 : 13)

ชาร์ลส์ มัลลิสัน ยอมรับว่าตัวเขาไม่รู้รู้สึกมีอคติต่อคนผิวดำ พอลคเนอร์ได้เลือกให้ชาร์ลส์และอเล็กร่วมมือกันพิสูจน์ความบริสุทธิ์ให้ลูกัส เด็ก ๆ มักจะไม่มีอคติในเรื่องผิว ดังที่ม็สซาร์เบอร์แซม

หญิงผิวขาวกล่าวว่า ลูคัสจะไม่ยอมเล่าเหตุการณ์ใด ๆ ให้เกวินทนายผิวขาว ลุงของชาร์ลส์ทราบ เพราะลูคัสทราบดีว่าผู้ใหญ่คนนั้น มักจะมีอคติเรื่องผิวอยู่ในใจเสมอ

"Of course Naturally he (Lucus) wouldn't tell your uncle. He's a Negro and your uncle's a man: ..."

(Faulkner. 1982 : 87)

แซคเคอรี่ เอ็ดมันส์ ตอนที่เป็เด็กเป็นเพื่อนเล่นกันมากับลูคัส โบแฮมป์ ชายผิวดำในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. แซคและลูคัสเติบโตมาด้วยกัน ทั้งสองทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน เช่น ไปยิงนก ตกปลา ว่ายน้ำด้วยกัน แม้แต่เวลากินและนอน ทั้งสองจะกระทำร่วมกัน โดยไม่มีอคติเรื่องผิวเข้ามาเกี่ยวข้อง

"... the man (Zackery Edmonds) ... whom he (Lucas) had lived ... almost as brothers lived. They had fished and hunted together, they had learned to swim in the same water, they had eaten at the same table in the white boy's kitchen and in the cabin of the negro's mother, they had slept under the same blanket before the fire in the woods."

(Faulkner. 1985 : 48)

รอต เอ็ดมันส์ เด็กชายผิวขาว และเฮนรี โบแฮมป์ เด็กชายผิวดำ ในเรื่อง Go Down, Moses. ใต้รับการเลี้ยงดูจากมอลลี่หญิงผิวดำ แม่ของเฮนรี มอลลี่ให้เด็กทั้งสองที่นมของเธอนอนด้วยกันในกระท่อมของเธอ และที่บ้านของรอต จนกระทั่งเด็กทั้งสองเติบโตและออกไปยิงนก ตกปลาด้วยกันอีกตามประสาเด็ก โดยที่เด็กทั้งสองไม่คิดเรื่องสีผิวที่แตกต่างกัน และแม้ว่ารอตจะทราบในภายหลังว่ามอลลี่มิใช่แม่ของเขา รอตมิได้รู้สึกเสียใจ เขากลับมีความรู้สึกอบอุ่นกับการที่มีความเป็นอยู่เช่นนี้ รอตยอมรับว่า เขารอคอยเวลาที่จะได้อยู่รวมกันที่หน้าเตาผิงในบ้านของมอลลี่ เขาได้ใกล้ชิดกับลูคัส โบแฮมป์บิดาของเฮนรีเพื่อนเล่นผิวดำของเขา มากกว่าได้ใกล้ชิดแซค เอ็ดมันส์บิดาของเขาเสียอีก รอตคุ้นเคยกับกลิ่นแบบคนดำ เขารู้สึกอบอุ่นและชอบเวลาที่ได้นั่งคุยกันหน้าเตาผิง เขาจะรอคอยเวลานี้เสมอแม้จะเป็นฤดูร้อนก็ตาม

"One day he knew that the black woman was not his mother, and did not regret it ... There was still the black woman, constant, steadfast, and the black man whom he saw as much and even more than his own father, and the negro's house, the strong warm negro-smell, the night-time hearth and the fire even in summer on it, which he still preferred to his own."

(Faulkner. 1985 : 91)

มิตรภาพที่บริสุทธิ์ระหว่างเด็กผิวขาวและเด็กผิวดำจะถูกทำลายไปทันทีที่มีค่านิยมของสังคมภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้องหรือบางครั้งเกิดจากความรู้สึกเยอหยิ่งของคนผิวขาวที่เชื่อว่าตนเองเป็นชนชาติที่สูงส่ง และเหนือชั้นกว่าชนชาติสีผิวอื่น ๆ โดยเฉพาะชนผิวดำ เป็นความรู้สึกที่เรียกกันว่า "ความเป็นเลิศของคนผิวขาว" (The white supremacy) ซึ่งได้ถ่ายทอดปลูกฝังกันมาในหมู่คนผิวขาวนับเป็นเวลาร้อย ๆ ปี

รอธ เอ็ดมันส์ เด็กชายผิวขาวในเรื่อง Go Down, Moses. ก็ได้รับการถ่ายทอดความรู้สึกเช่นนี้จากบรรพบุรุษ รอธแสดงอาการเยอหยิ่ง และเหยียดหยามเซนรี เด็กชายผิวดำผู้ซึ่งเคยเป็นเพื่อนเล่นของเขา ทั้งที่ก่อนหน้านี้เด็กทั้งสองมีความรักและเข้าใจกันมาก

รอธ เอ็ดมันส์ เกิดความรู้สึกแบ่งแยกผิวชั้นในใจของเขา เมื่อเขาอายุได้เพียงเจ็ดปีเท่านั้น รอธไม่ยอมนอนเตียงเดียวกับเซนรี เขารู้สึกรังเกียจเซนรี และเสียใจที่เขาเคยกิน-นอน และเที่ยวเตร่ร่วมกับเซนรี แต่เซนรีไม่ได้รู้สึกถึงสิ่งเหล่านี้ เนื่องจากเขาไม่เคยคิดว่าสีผิวของเขาจะเป็นความผิดของเขาด้วย

"Then one day the old curse of his father, the old haughty ancestral pride based not on any value but on an accident of geography, stemmed not from courage and honour but from wrong and shame, descended to him."

(Faulkner. 1985 : 91)

ด้วยความรู้สึกเยือกเยี่ยวในความเป็นคนผิวขาว และอาการแสดงความรังเกียจคนผิวดำของรอส เอ็ดมันส์เด็กหนุ่มผิวขาว ทำให้มิตรภาพระหว่างเขาและเฮนรี โบแฮมป์เด็กหนุ่มผิวดำเพื่อนของเขา ต้องจบสิ้นลง ฟอล์คเนอร์กล่าวว่ารอสต้องอยู่เดี่ยวดาย มีชีวิตที่อับเฉา รอสไม่มีเพื่อนผิวดำของเขาอีก

"... he (Roth) saw in the grey of dawn the empty pallet on the floor. They never slept in the same room again and never again ate at the same table ..."

(Faulkner. 1985 : 92)

แซคเคอร์ เอ็ดมันส์บิดาของรอสก็ปฏิบัติเช่นเดียวกันกล่าวคือ แซคส์มีความสัมพันธ์วัยเด็ก ระหว่างเขาและลูคัส เมื่อทั้งสองเติบโตขึ้น ลูคัสจึงแสดงความท่างเห็นชอบด้วยการเรียกแซคว่า "คุณเอ็ดมันส์"

รอสลูกชายของแซคเล่าว่า เขาได้ยินลูคัสเพื่อนเล่นในวัยเด็กของพ่อของเขาเรียกพ่อว่า "คุณ เอ็ดมันส์"

"He listened as Lucas referred to his father as Mister Edmonds, never as Mister Zack ..."

(Faulkner. 1985 : 93)

แม้ว่าสังคมแวลลอมจะไ้กล่อมเกลารูสึกของเด็กผิวขาวให้เกลียดชังคนผิวดำเมื่อเขาเติบโตขึ้นก็ตาม ยังคงมีคนผิวขาวที่ไม่ได้ถูกสังคมครอบงำ ทั้งยังแสดงออกถึงความรู้สึกยอมรับมิตรภาพที่เคยมีในวัยเด็กด้วยการให้ความช่วยเหลือเมื่อคนผิวดำที่เคยเป็นเพื่อนกันมาประสบความลำบาก ตัวละครผิวขาวที่ยังยอมรับคนผิวดำเมื่อเขาเติบโตขึ้นได้แก่ มีสซาร์เบอร์แฮม หญิงชราผิวขาวในเรื่อง Go Down, Moses เป็นผู้จัดการนำศพของ ซามูเอล โบแฮมป์หลานชายของมอลลี่เพื่อนของเธอในวัยเด็กกลับมาฝังเมืองเจฟเฟอร์สันเนื่องจาก ซามูเอล โบแฮมป์ฆ่าตำรวจผิวขาวที่เมืองชิคาโกตายและถูกศาลตัดสินให้รั้งเก้าอี้ไฟฟ้า สาเหตุที่มีสซาร์เบอร์แฮม ช่วยเหลือมอลลี่เป็นเพราะเธอยังรำลึกถึงมิตรภาพในวัยเด็กของเธอและมอลลี่

"Mollie and I were born in the same month. We grew up together as sisters would."

(Faulkner. 1985 : 281)

ในนวนิยายเรื่อง Intruder in The Dust. มีสสารเบอร์แชนหญิงผิวขาวช่วยชาร์ลส์ มัลลิสัน เด็กชายผิวขาวพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของลูกพี่ลูกน้องมอลลี่ที่ถูกกล่าวหาฆ่าคนผิวขาว และจะถูกญาติพี่น้องของชายผิวขาวผู้ตายจับตัวไปลงประชาทัณฑ์ แต่ยังคงขัดด้วยวันอาทิตย์ซึ่งยังทำให้ชาร์ลส์ แชนเคอร์ส และมีสสารเบอร์แชน มีเวลาที่จะช่วยเหลือลูกพี่ได้ มีสสารเบอร์แชนยังรำลึกถึงมิตรภาพวัยเด็กของเธอและมอลลี่ แม้ว่าขณะนั้นมอลลี่จะตายจากไปแล้วก็ตาม เธอตอบแทนมิตรภาพนี้ด้วยการเสี่ยงต่อการถูกญาติของวินสันจับได้ว่า เธอและชาร์ลส์ เด็กชายผิวขาว กับแชนเคอร์ส เด็กชายผิวดำไปแอบซุกศพของวินสันขึ้นมาพิสูจน์กระสุนปืน ถ้าถูกจับได้ผลเสียก็จะเกิดขึ้นทั้งสองฝ่ายคือลูกพี่จะถูกประชาทัณฑ์ และตัวเธอเองจะต้องได้รับโทษตามกฎหมายการบุกรุก แต่เพราะเห็นแก่มอลลี่เพื่อนของเธอในวัยเด็กมีสสารเบอร์ แชน ยอมเสี่ยงกระทำการนี้

"... she (Molly) and Miss Harbersham the same age, born in the same week and both suckled at Molly's mother's breast and grown up together almost inextricably like sisters, like twins, sleeping in the same room the white girl in the bed, the Negro girl on a cot..."

(Faulkner. 1982 : 85)

เบยาร์ค ชาร์โตรีส เด็กหนุ่มผิวขาวในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. ยังคงยอมรับริงโกเพื่อนผิวดำในวัยเด็กของเขา โดยการมอบให้ริงโกทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยจอร์น ชาร์โตรีส บิดาของเขาดูแลกิจการต่าง ๆ ในไร่ในแทนเขาในขณะที่เบยาร์คไปเรียนกฎหมายที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

ตัวอย่างความสัมพันธ์หรือมิตรภาพในวัยเด็กของเด็กผิวดำที่ยกมาให้เห็นข้างต้นนี้ แสดงถึงความบริสุทธิ์ของวัยเด็ก การยอมรับที่ไม่มีอคติ แม้ว่าเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่เด็กผิวขาวและเด็กผิวดำหลายคู่จะกลับเป็นศัตรูกันก็ตาม

แม้ว่าคนผิวขาวบางกลุ่มจะยอมรับคนผิวดำ พวกเขาจะยอมรับเพียงบางส่วนเท่านั้น ใน ส่วนลึกของจิตใจคนผิวขาวยังคงไม่ยอมรับและมีอคติต่อคนผิวดำอยู่ ยังมีรายละเอียดดังนี้

คนผิวดำที่ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม

โดยทั่วไปแล้วกลุ่มชนสีผิวอื่นจะไม่ใคร่ได้รับการยอมรับจากคนผิวขาวโดยเฉพาะคนผิวดำ เป็นกลุ่มคนที่ไม่ได้รับการยอมรับมากที่สุด เป็นกลุ่มที่ถูกรังเกียจเคียดจัญท์มากที่สุด พวกเขาจะถูก กีดกันด้านต่าง ๆ ทั้งด้านอาชีพและการศึกษาและจะถูกแบ่งแยกอย่างเคียดจัญท์จากคนผิวขาว ด้วยเหตุที่คนผิวขาวมีอคติที่รุนแรงพวกเขาจึงแสดงการไม่ยอมรับด้วยวิธีการที่รุนแรง เช่น การใช้ ศาลเตี้ย (Lynching) พิพากษาโทษคนผิวดำโดยไม่มีการสืบหาความผิด เป็นต้น

จากการศึกษานวนิยาย 5 เรื่องของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ พบว่าการที่ตัวละครผิวดำของ ฟอล์คเนอร์ถูกคนผิวขาวรังเกียจเกิดจากสาเหตุที่แตกต่างกัน สาเหตุประการแรกได้แก่ ความคั่งรัง ษียิงยะโส ไม่ยอมรับปฏิบัติตามแนวทางที่คนผิวขาววางไว้ให้ ตัวละครผิวดำที่ไม่ได้รับการยอมรับ เนื่องจากสาเหตุนี้ได้แก่ ลูคัส โบแนมบ์ชายชราผิวดำ จากนวนิยายเรื่อง Intruder in The Dust. โจ คริสต์มาส ชายพเนจรลูกครึ่งผิวดำในนวนิยายเรื่อง Light in August. ไรเดอร์ เด็กหนุ่มผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. สาเหตุประการที่สองได้แก่การไม่ยอมรับ เนื่องจาก ความเชื่อที่สืบทอดกันมาว่า คนผิวดำนั้นเป็นเชื้อชาติที่ถูกพระเจ้าสาบแช่ง (cursed) ให้เกิดมา อับลัษณ์ ผิวดำสนิท คนผิวขาวที่เกี่ยวข้องกับคนผิวดำจะต้องประสบความพ่ายแพ้ ตัวละครผิวดำที่ไม่ได้รับการยอมรับเนื่องจากสาเหตุข้อนี้ได้แก่ ชาร์ลส์ เวลารี บอน ชายหนุ่มลูกครึ่งผิวดำใน นวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! โจ คริสต์มาส จากนวนิยายเรื่อง Light in August. หญิงลูกครึ่งผิวดำแม่ของบอนในนวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! โดยจะได้กล่าวรายละเอียด ค้างต่อไป

คนผิวดำที่ค้อรันและหยิ่งยะโส

ความค้อรันและความหยิ่งยะโส เป็นสาเหตุสำคัญประการแรกที่ทำให้คนผิวขาวไม่อาจยอมรับคนผิวดำได้ มีคนผิวดำบางคนที่ยพยายามแสดงตนว่าตัวเองนั้นมีความสำคัญเท่า ๆ กับคนผิวขาว อันเป็นสิ่งที่คนผิวขาวเรียกการกระทำนี้ว่าไม่เจียมตัว คนผิวขาวต้องการให้คนผิวดำเป็นคนผิวดำที่รู้จักประมาณตนเองโดยจะต้องไม่ยกฐานะตนเองขึ้นมาเท่าเทียมกับคนผิวขาว ลูคัส โบแฮมป์ ตัวละครผิวดำในนวนิยายเรื่อง Intruder in The Dust. เป็นคนผิวดำที่เย่อหยิ่งและค้อรันมาก นับเป็นการกระทำที่คนผิวขาวเรียกว่าเกินขอบเขตที่กำหนด กล่าวคือลูคัสไม่พูดจากับใคร เขาเข้ามาในเมืองเจฟเฟอร์สันด้วยท่าทางที่ป็นิ่ง เขาจะเรียกคนผิวขาวว่า "นายผู้ชาย" ('sir' and 'mister') และ 'นายผู้หญิง' (ma'am) ได้โดยที่คนผิวขาวเข้าใจว่าเป็นความไม่จริงใจของลูคัส และรวมถึงคนผิวดำทุกคน

"... the Negro who said 'ma'am' to women just as any white men did and who said 'sir' and 'mister' to you if you were white but who you know was thinking neither ..."

(Faulkner. 1982 : 19)

วันหนึ่งก่อนที่ลูคัสจะถูกจับข้อหาฆ่าคนผิวขาว เขาเข้าไปในเมืองเจฟเฟอร์สัน ลูคัสเข้าไปในร้านขายของแห่งหนึ่ง เป็นร้านที่ทั้งคนผิวขาวและคนผิวดำสามารถเข้าไปซื้อของได้ ในนวนิยายของฟอล์คเนอร์กล่าวถึงร้านลักษณะเช่นนี้เสมอ เป็นร้านที่ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างผิวขาวและผิวดำ ลูกค้านักทุกคนมีสิทธิเท่ากัน ต่างจะเข้ามาค้มเครื่องค้มด้วยกัน แม้ว่าจะไม่สนทนาศราศรัยกันก็ตาม แต่จะไม่มีใครใส่ใจเรื่องผิวขาวหรือผิวดำ

"... every tenant and renter and freeholder white or black in the neighbourhood would at least pass and usually stop, quite often

even to buy something, ... standing or squatting on their heels drinking bottle sodapop ..."

(Faulkner. 1982 : 19)

แต่เมื่อลูคัสก้าวเข้ามาในร้านนั้น เขาเข้ามาด้วยท่าทางบั่นปึง และหยิ่งยะโส เขาสวมเสื้อผ้าโก้ทรู สวมหมวกสวยงาม มีสายโซ่ห้อยนาฬิกาไว้ที่คอ และยังมีไม้จิ้มฟันติดมาด้วย ไม่มีใครในร้านสามารถบอกได้ว่าเพราะชื่อเสียงที่รู้จักกันว่าเย่อหยิ่ง หรือเพราะการแต่งกายแบบนี้ หรือเพราะท่าเดินเข้ามาในร้านโดยไม่พูดกับใคร ตรงไปที่เคาน์เตอร์ขายของ สิ่งขนมปังน้ำซิง (a gingersnap) มารับประทาน จนเป็นเหตุให้เด็กหนุ่มผิวขาวซีมาเลือกซื้อที่นั่นอยู่ข้าง ๆ เค้าของลูคัสสบตอกออกมาจึงว่า ลูคัสมีไฉนเงย เขาได้เดินไปหลายคำและคุกเข่าด้วยเสียงอังกัง คนผิวขาวซึ่งไม่พอใจอยู่แล้วยิ่งโกรธมากขึ้น คนเหล่านี้คิดว่าลูคัสกำลังนอกคอกและทำตนเกินคนผิวขาว จนพวกเขาคิดต่อไปไม่ได้จะต้องทำให้ลูคัสสำนึกตนว่าเป็นคนต่ำก่อน พวกเขาจึงจะยอมรับได้ ถ้าลูคัสทำตนเช่นนี้ คนผิวขาวก็ไม่อาจยอมรับเขาได้เช่นเดียวกัน

"We got to make him be a nigger first. He's got to admit he's a nigger. Then maybe we will except him as he seems to intend to be accepted."

(Faulkner. 1982 : 19)

เด็กหนุ่มผิวขาวคนที่บั่นปึงมาโกรธมาก เขากระโดดไปคว้าไม้กวาดมาถือไว้เพื่อทำร้ายลูคัส แต่ลูกชายเจ้าของร้านซึ่งเป็นคนผิวขาวจับไว้และไล่ลูคัสออกไป ซึ่งตัวเขาเองจะร่วมมือกับเด็กหนุ่มคนนั้นด้วย ถ้าลูคัสไม่ออกไปเสียให้พ้น ลูคัสจะลืมนองภาพของคนผิวขาวที่โกรธเขาจนตัวสั่นอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงหันหลังเดินออกไปอย่างไม่มีริบร้อน โดยไม่ได้หยุดเคี้ยวขนมปังน้ำซิงเลย

การกระทำที่คนผิวขาวกล่าวว่า นอกคอกและเกินความเป็นคนผิวขาวที่คนผิวขาวไม่ให้ยกย่องได้แก่ การทำร้ายหรือฆ่าคนผิวขาว ไม่ว่าคนผิวขาวคนนั้นจะเป็นคนดีหรือคนเลวก็ตาม คนผิวขาวต้องมีความผิด และถูกฝูงชนจับมาฆ่าอย่างทารุณ

หลังจากเหตุการณ์ในร้านขายของไม่นานนัก ลูคัสก็ถูกจับข้อหาฆ่าวินสัน โกวรี ชายผิวขาว โดยมีประจักษ์พยานซึ่งเป็นคนผิวขาวเช่นเดียวกันเป็นผู้ยืนยันความผิด เป็นที่รู้กันว่าในตอนบ่ายวันอาทิตย์ ผุ่งชนที่นำโดยญาติพี่น้องของวินสันจะมานำตัวลูคัสไปประหารชีวิต เป็นเพราะลูคัสกระทำการต่อต้านคนผิวขาวด้วยการฆ่าคนผิวขาว ซึ่งเป็นเชื้อชาติที่สูงกว่า คนผิวขาวจึงไม่อาจยอมรับได้ พวกเขาบอกว่า ต้องจัดการกับคนผิวดำแบบนี้เสียให้หมดสิ้น

"'A nigger murderer?' who in this country or state either is going to help him protect a nigger that shoot white men in the back?"

"Or the south either."

"Yes, Or the south either."

(Faulkner. 1982 : 40)

ไรเคอร์เด็กหนุ่มผิวดำในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. เป็นตัวละครผิวดำอีกคนหนึ่งที่ไม่ได้รับการยอมรับจากคนผิวขาว เนื่องจากคนผิวขาวกล่าวว่าไรเคอร์นั้นคือรันต่อนคนผิวขาว เพราะไรเคอร์ฆ่าชายผิวขาวตายในวงพนัน ทั้งที่ไรเคอร์ทราบดีว่าไม่ว่าจะผิดหรือถูก คนผิวดำจะทำร้ายคนผิวขาวไม่ได้ นายอำเภอผู้ซึ่งจับตัวไรเคอร์มาขังไว้ และรู้เห็นเป็นใจกับลูกน้องของชายผู้ตาย โดยปล่อยยให้คนผิวขาวเหล่านั้นมานำตัวไรเคอร์ไปแขวนคอในตอนกลางดึกของคืนวันนั้น ภรรยาของนายอำเภอกล่าวว่า เป็นเพราะนายอำเภอไม่ยอมรับคนผิวดำ เขาจึงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นปล่อยยให้คนเหล่านั้นมานำตัวนักโทษออกไปจากคุกได้

"You sheriffs! Sitting around that court-house all day long, talking. It's no wonder two or three men can walk in and take prisoners out from under your very noses."

(Faulkner. 1985 : 122)

การที่ภรรยาของนายอำเภอกล่าวถึงนายอำเภอทั่ว ๆ ไปด้วยแสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐรู้เห็นเป็นใจให้คนผิวขาวทำร้ายคนผิวดำได้โดยง่ายราวกับบ้านเมืองไม่มีกฎหมาย นี่คือนิสัยหนึ่งที่ทำให้การประหารชีวิตคนผิวดำเกิดขึ้นทั่วไปในภาคใต้

สำหรับตัวนายอำเภอเองนั้นได้แสดงการไม่ยอมรับคนผิวดำออกมาให้เห็นอีกทางหนึ่งด้วยการเปรียบเทียบคนผิวดำกับสัตว์ นับเป็นความรู้สึกไม่ยอมรับคนผิวดำที่รุนแรงมาก นายอำเภอกล่าวว่าคนผิวดำนำความยุ่งยากมาให้คนผิวขาวตลอดมา ที่เป็นเช่นนี้เพราะคนผิวดำนั้นไม่ใช่มนุษย์ เป็นสัตว์ที่พยายามกระทำอาการของมนุษย์

"'Them damn niggers,' he said 'I swear to godfrey, it's a wonder we have as little trouble with them as we do. Because why? Because they ain't human. They look like a man and they walk on their legs like a man, and they can talk and you can understand them and you think they are understanding you, at least now and then. But when it comes to the normal human feelings and sentiments of human beings, they might just as well be a damn herd of wild buffaloes.

(Faulkner. 1985 : 121)

นายอำเภอเหยียดหยามไรเตอร์ว่าไรเตอร์นั้นไม่ใช่คน เขาใจแข็งเกินกว่าที่จะเป็นมนุษย์ได้ ไรเตอร์ไม่ได้แสดงความเสียใจในการตายของภรรยา มิหนำซ้ำยังเป็นผู้ที่รู้สึกจอตกกินกลบจนโรงศพของภรรยาอีกด้วย

"His wife dies on him. All right. But does he grieve? He the biggest and busiest man at the funeral. Grab a shovel before they even got the box into the grave they tell me, and starts throwing dirt on to her faster than a slip scraper could have done it.

(Faulkner. 1985 : 122)

นายอำเภอแสดงความรู้สึกที่เกลียดชังว่า เขาอยากให้มีกฎหมายสักข้อหนึ่งที่จัดการกับคน (โดยเฉพาะคนผิวดำ) ที่รับจัดการฝังภรรยาโดยไม่มีอาการเสียใจหรืออาลัยอาวรณ์ต่อเธอเลยแม้แต่น้อย

"There aint any law against a man rushing his wife into the ground, provided he never had nothing to do with rushing her to the cemetery too."

(Faulkner. 1985 : 122)

นายอำเภอกล่าวว่่านอกจากไรเดอร์จะไม่เสียใจต่อการตายของภรรยาแล้ว เขายังไม่ให้เกียรติแก่เธออีก เพราะวันรุ่งขึ้นไรเดอร์ก็รีบมาทำงานเชื่อกว่าปกติเสียอีก การกระทำเช่นนั้นมีคนคิดว่าเท่านี้ที่กระทำได้ พร้อมทั้งยกย่องคนผิวขาวว่า คนผิวขาวจะต้องขอยุ่ดงานหนึ่งวัน เพื่อแสดงความอาลัยต่อภรรยาไม่ว่าเขาและเธอจะมีความรู้สึกอย่างไรต่อกันก็ตาม

"... a nigger couldn't want no better excuse for a holiday than he had just burried his wife, when a white man would have took the day off out of pure respect no matter how he felt about his wife,"

(Faulkner. 1985 : 123)

นายอำเภอแสดงความรู้สึกไม่ยอมรับไรเดอร์มากยิ่งขึ้น เมื่อไรเดอร์ฆ่าเบิร์ดของชายผิวขาวคนงานในโรงเลื่อยเดียวกับเขา โดยนายอำเภอเข้าใจเอาเองว่าไรเดอร์เสียพนันเกือบหมดตัวจึงฆ่าเบิร์ดของซึ่งเป็นเจ้ามือพนัน

"... (Rider) comes straight back to the mill and to the same crap game where Birdsong had been running crooked dice on them mill niggers for fifteen years, goes straight to the same game where he has been peacefully losing a probably steady avarage ninety - nine percent of his pay ever since he got big enough to read the spots on them miss-out dice, and cut Birdsong's throat clean to the neckbone ..."

(Faulkner. 1985 : 123)

อันที่จริงแล้วไรเคอร์ฆ่าเบิร์ตของเพื่อป้องกันตนเอง เนื่องจากไรเคอร์จับได้ว่าเบิร์ตของ
 โกงเพื่อนของเขา และคงจะโกงมานาน แต่ไรเคอร์มิได้คิดเอาเรื่องด้วย และเมื่อไรเคอร์จับได้
 เบิร์ตของก็เตรียมชักปืนออกมา แต่ไรเคอร์เร็วกว่า และฆ่าเบิร์ตของเสีย ก่อนที่เบิร์ตของจะยิงเขา

สำหรับไรเคอร์ เขามีได้โต้แย้งใด ๆ เขารู้ดีว่าเขาจะได้รับโทษอย่างไรกับการฆ่าคน
 ผิวดำตาย เขากล่าวกับนายอำเภอและเคทเชมเจ้าหน้าที่ศาลว่า เขาเป็นคนฆ่าและไม่จำเป็นต้อง
 ต้องจับเขาไปขังคุกด้วย

"Awright, white folks. Ah done it. Jest don't lock me up."

(Faulkner. 1985 : 124)

และเมื่อหญิงชราผิวดำของไรเคอร์รับมาหานายอำเภอ ขอร้องเขา และเคทเชมให้
 ช่วยเหลือไรเคอร์ เพราะไรเคอร์เป็นเด็กดี และไม่เคยทำความผิด นายอำเภอก็กล่าวถึงหญิงชรา
 อย่างถูกเหยียดหยามว่า

"... here comes the old woman-his ma or aunt or something-
 panting up the road at a dog-trot, ..."

(Faulkner. 1985 : 124)

พร้อมทั้งบอกกับหญิงชราว่า ไรเคอร์ลงมือกระทำครั้งนี้โดยไม่คิดไตร่ตรองให้เสียก่อน
 และพูดในลักษณะที่ว่าเขาคงจะไม่สามารถช่วยอะไรได้

"You and him ought to thought of that before he started to
 barbering a whiteman without using no lather first."

(Faulkner. 1985 : 124)

สำหรับเคทเชมนั้น เขาได้แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกเกลียดชังคนผิวดำอยู่ในใจ ด้วยการ
 ช่วยลูกน้องของเบิร์ตของ ลากตัวไรเคอร์ออกมาจากกลุ่มเพื่อนร่วมงานของไรเคอร์ที่พยายาม
 ปกป้องเขาไว้ และนำไรเคอร์ไปแขวนคอ

"... Ketcham went in and begun peeling away niggers until he could see him (Rider) laying there under the pile of them, ..."

(Faulkner. 1985 : 125)

นายอำเภอได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ภรรยาของเขาฟัง และได้ถามเธอว่า เธอมีความรู้สึกอย่างไรกับเรื่องที่เกิดขึ้น ในตอนแรกเธอตอบว่าให้เขาไปเล่าที่อื่น เธอไม่ต้องการฟังเรื่องนี้

"Take him out of my kitchen, anyway."

(Faulkner. 1985 : 122)

เมื่อเล่าถึงตอนที่ไรเดอร์ถูกนำไปแขวนคอ นายอำเภอถามภรรยาของเขามากกว่าเธอมีความคิดเห็นอย่างไรต่อเรื่องนี้บ้าง

"What do you think of that?"

(Faulkner. 1985 : 125)

ภรรยาของนายอำเภอมิได้แสดงความคิดเห็นใด ๆ กับเรื่องนี้ แต่เธอกลับเร่งให้นายอำเภอรีบจัดการรับประทานอาหารเช้าให้เสร็จภายใน 5 นาที เธอจะไปชมภาพยนตร์ คำตอบของเธอแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกที่ไม่ยอมรับคนผิวดำอย่างชัดเจน เธอเห็นว่าเรื่องการไปชมภาพยนตร์ของเธอนั้นสำคัญกว่าเรื่องการตายของคนผิวดำคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องไร้สาระที่นายอำเภอสามีของเธอได้นำมาเล่าให้เธอฟัง

ตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นกลางของเจ้าหน้าที่ของรัฐ จนเป็นเหตุให้คนผิวดำถูกฆ่าตายไปเป็นจำนวนมาก ยังมีตัวอย่างอื่น ๆ ที่แสดงถึงการไม่ยอมรับคนผิวดำของคนผิวขาวกลุ่มที่มีความคิดว่าต้องการกำจัดคนผิวดำที่น่ารังเกียจและถือรั้นพวกนี้ให้หมดสิ้นไป

โจ คริสต์มาสตัวละครผิวดำอีกตัวหนึ่งในนวนิยายเรื่อง Light in August ที่ถูกฆ่าตายอย่างทารุณโดยชายผิวขาวที่อ้างตนว่าต้องการพิทักษ์ความเป็นเลิศของคนอเมริกันผิวขาวทั้งประเทศไว้ ตอนที่โจฆ่ามีสเบอร์เด็นหญิงผิวดำแล้วยังไม่มีการพบศพของเธอ จนกระทั่งไฟไหม้

บ้านของม็สเบอร์เด็นนั้น ไม่มีคนผิวขาวคนใดสนใจที่จะให้ความช่วยเหลือ และแม้แต่ตอนที่ชายคนหนึ่ง
ที่เสียเงินทางผ่านมาพบกลุ่มควันจากครัวในบ้านของม็สเบอร์เด็น และเข้าไปพบศพของม็สเบอร์เด็น
และนำศพไปให้นายอำเภอ ก็ยังไม่มีใครสนใจต่อการตายของเธอ เพราะม็สเบอร์เด็นเป็นหญิง
ผิวขาวที่ทุกคนในเมืองเจฟเฟอร์สันเกลียดชัง เนื่องจากเธอให้ความอุปถัมภ์คนผิวดำ แต่เมื่อบราวน์
ชายผิวขาวที่อาศัยอยู่กับโจในกระท่อมทาสกล่าวว่า โจเป็นคนฆ่าม็สเบอร์เด็น และที่สำคัญก็คือ โจ
นั้นมีสายเลื้อยคนผิวดำ จึงได้ทำให้คนผิวขาวในเมืองเจฟเฟอร์สันโกรธแค้นขึ้นมา และออกตามล่า
เขาอย่างหนัก การกระทำเช่นนี้ก็นับว่าคนผิวขาวแสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พวกเขา
ไม่ยอมรับคนผิวดำ พวกเขาไม่ได้ที่จะยอมให้คนผิวดำที่ฆ่าคนผิวขาวลอยนวลอยู่ ตัวแทนของ
คนผิวขาวที่กระทำการลงโทษโจ โดยใช้ศาลเตี้ยพิพากษา โดยไม่ต้องได้ส่วนความผิด ได้แก่
เพอซี กริมส์ ทหารผ่านศึกสงครามกลางเมือง กริมส์ให้เหตุผลว่าเขาฆ่าโจเพื่อพิทักษ์กฎหมายที่
ศักดิ์สิทธิ์ของคนผิวขาว และพิทักษ์ความเป็นเลิศของคนผิวขาวไว้ รวมทั้งเพื่อเจตนาที่ว่าจะกำจัด
คนผิวดำที่ชั่วร้าย ไม่ยอมทำตามความประสงค์ของคนผิวขาว กริมส์กล่าวว่าปัญหาเรื่องนี้มิใช่เป็นปัญหา
ของชาวเมืองเจฟเฟอร์สันเท่านั้น แต่เป็นปัญหาระดับชาติที่คนผิวขาวต้องรับผิดชอบ

"We got to preserve order. We must let the law take its course.
The law, the nation. It is the right of no civilian to sentence a man
to death," he said.

(Faulkner. 1932 : 427)

กริมส์กล่าวซ้ำอีกว่าปัญหาเรื่องความชั่วร้ายของคนผิวดำ คนอเมริกันผิวขาวทุกคนต้องช่วยกัน
ควบคุม และพิทักษ์สิทธิของคนผิวขาวไว้

"So they can see that Uncle Sam is more than spirit ... What
does your legion stand for, if not for the protection of America and
Americans."

(Faulkner. 1932 : 429)

ดังนั้นการตายของโจจึงเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของคนผิวดำทั้งมวลที่ยอมตายเสียคนหนึ่ง เพื่อลดความรุนแรงของอคติของคนผิวขาว และทำให้ผู้คนจดจำไว้ถึงความโหดร้ายที่เกิดขึ้นระหว่างชนทั้งสองผิวนั้น

"... upon that black blast the man seemed to rise soaring into their memories forever and ever. They are not to loose it, in whatever peaceful valleys, beside whatever placid and reassuring streams of old age, in the mirroring faces of whatever children they will contemplate old disasters and newer hopes. It will be there, musing, quiet, steadfast, not fading and not particularly threatful, but on itself alone serene, of itself alone triumphant,"

(Faulkner. 1932 : 439 - 440)

ความรู้สึกที่ว่าคนผิวดำเป็นคนบาปที่ถูกพระเจ้าสาปแช่ง

จากการศึกษานวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์พบว่าคนผิวขาวมีความเชื่ออยู่อย่างหนึ่งว่าคนผิวดำนั้นเป็นเชื้อชาติที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าสาปแช่ง (cursed) ให้รูปร่างอัปลักษณ์ และสีผิวดำสนิทเกิดมาเพื่อเป็นทาสรับใช้คนผิวขาวซึ่งเป็นคนสีผิวเดียวกันกับพระองค์ ถ้าคนผิวขาวคนใดก็ตามเกี่ยวข้องกับคนผิวดำก็จะต้องประสบกับความหายนะทันที ดังนั้นความรู้สึกที่คนผิวขาวมีต่อคนผิวดำจึงเป็นลักษณะของความหวาดกลัว และความรู้สึกรังเกียจเพราะความต่ำต้อยว่าเป็นชนชั้นต่ำไม่เท่าเทียมกับตน ตัวละครผิวขาวที่มีความรู้สึกไม่ยอมรับคนผิวดำในลักษณะนี้ได้แก่ โทมัส ชัทเพน ชายผิวขาวไม่ยอมรับภรรยาเลือดผสมผิวดำ เฮนรี ชัทเพน นักศึกษาหนุ่มผิวขาวไม่ยอมรับหญิงผิวดำ ภรรยาชาร์ลส์ บอน เพื่อนชายเลือดผสมผิวดำ ในนวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! คาลวิน เบอร์ตัน ไม่ยอมรับภรรยาเลือดผสมผิวดำของเขา และลูกสะใภ้เลือดผสม ในนวนิยายเรื่อง

Light in August. รอธ เอ็ดมันส์ ชายหนุ่มผิวขาวไม่ยอมรับเด็กหญิงผิวดำคนหนึ่งในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. บ๊อบบี้ หญิงบริการผิวขาวและแม็กซ์ ชายผิวขาวผู้คุ้มครองบ๊อบบี้ ในนวนิยายเรื่อง Light in August. ไม่ยอมรับโจ คริสต์มาส ค็อก ไชน์ ชายผิวขาวในนวนิยายเรื่องเดียวกันไม่ยอมรับพ่อของโจ จอห์น ชาร์โตรีส ชายผิวขาวในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. ไม่ยอมรับคนผิวดำอิสระ มีสเบอร์ตันหญิงผิวขาวในนวนิยายเรื่อง Light in August. ไม่ยอมรับ โจ คริสต์มาส และคนผิวดำอื่น ๆ

โธมัส ชัทเพน ชายผิวขาวในนวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! เป็นคนผิวขาวคนหนึ่งที่แสดงการไม่ยอมรับคนผิวดำอย่างรุนแรง โธมัสกล่าวว่าเมื่อตอนวัยหนุ่มเขาออกเดินทางไปแสวงโชคแถวหมู่เกาะเวสต์อินดีส์ และแต่งงานกับลูกสาวเจ้าของบ้านที่เขาไปทำงานจนมีลูกชายด้วยกันคนหนึ่งจึงทราบว่าภรรยาของเขามีเลื้อยผสมผิวดำ โธมัสโกรธมาก เขาให้เหตุผลในการทอดทิ้งเธอว่า เธอไม่เหมาะสมกับเขา แล้วโธมัสก็ล่าคนผิวดำมาเป็นทาส และเดินทางมายังเมืองเจฟเฟอร์สันเพื่อสร้างคฤหาสน์ชัทเพนส์ อันเกรด

"... (Thomas) had found unsuitable to his purpose and so put aside, ..."

(Faulkner. 1932 : 247)

โธมัส ชัทเพนก็เหมือนกับคนผิวขาวอื่นในสมัยนั้นที่เลี้ยงทาสไว้ใช้งาน แต่โธมัสแตกต่างจากคนอื่นตรงที่เขาเลี้ยงทาสไว้เป็นคู่ต่อสู้ของเขาด้วย เพื่อแสดงให้เห็นว่าคนผิวขาวนั้นเหนือกว่าและเก่งกว่าทุก ๆ ด้าน ทุกครั้งที่ต่อสู้กันทาสผิวดำที่ว่าชั่วร้าย น่ากลัว ต้องพ่ายแพ้แก่เขาทุกครั้ง

"... (Thomas) standing there naked and panting and bloody to the waist and the negro just fallen evidently, lying at his feet and bloody too ..."

(Faulkner. 1932 : 29)

วิธีการที่โธมัสคัดเลือกทาสหญิงมาใช้งานในบ้าน ทำให้ผู้อ่านทราบว่า โธมัสนั้นเหยียดหยามคนผิวดำมาก เพราะเขาใช้วิธีการเดียวกับที่เขาคัดเลือกพันธุ์สัตว์เลี้ยงของเขา

"... he probably choose them with the same care and shrewdness with which he choose the other livestock - the horses, the mules and the cattles - ..."

(Faulkner. 1932 : 61)

โธมัสมักจะกล่าวถึงทาสผิวดำของเขาว่า ถึงแม้ว่าไรทาสที่ป่าเถื่อนเหล่านั้นก็ยังสามรถทำให้เขื่องและเดิน 2 ขาได้ตัวตรงใกล้เคียงกับคน

"... (Thomas's) his band of wild negroes like beasts half tamed to walk upright like men in attitudes wild and reposed,"

(Faulkner. 1932 : 61)

เฮนรี ชัทเพน เด็กหนุ่มผิวขาวนักศึกษากฎหมาย บุตรชายของโธมัสที่เกิดจาก เอเลน โคลด์ฟีลด์ ชัทเพน หญิงผิวขาว เป็นคนผิวขาวอีกผู้หนึ่งที่ไม่ยอมรับคนผิวดำ เฮนรีกล่าวกับบอนเพื่อนนักศึกษาของเขาซึ่งเป็นคู่หมั้นของจูดีธน้องสาวของเขาว่าการที่บอนมีภรรยาเป็นหญิงเลือกผสมผิวดำเป็นเรื่องที่เขาไม่อาจยอมรับได้ เฮนรีเชื่อว่าหญิงผิวดำส่วนใหญ่ทำมาหากินอย่างอื่นไม่ได้ เพราะสังคมไม่ยอมรับพวกเธอ ดังนั้นไม่ว่าผู้หญิงผิวดำคนใด เฮนรีก็มองว่าเป็นโสเภณีทั้งหมด เฮนรีบังคับให้บอนเลิกกับหญิงผิวดำคนนั้นก่อนที่จะแต่งงานกับจูดีธ เฮนรีให้เหตุผลว่า ถ้าบอนไม่เลิกร้างเสียให้เด็ดขาด จะทำให้จูดีธน้องสาวของเขาต้องเข้าไปพัวพันกับหญิงโสเภณีผิวดำเหล่านี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เสื่อมเสียมากสำหรับคนผิวขาว

"... it was apparently to make his (Henry's) sister a sort of junior partner in a harem."

(Faulkner. 1964 : 119)

จากคำพูดที่เฮนรีเหยียดหยามหญิงผิวดำอย่างมาคนั้น ทำให้บอนไม่สามารถทนได้เช่นกัน เขากล่าวกับเฮนรีว่าการที่คนผิวดำเป็นเช่นนี้เป็นเพราะคนผิวขาวบีบบังคับให้พวกเขาเป็น คนผิวขาวออกกฎหมายต่าง ๆ ริดรอนสิทธิจนทำให้คนผิวดำต้องเป็นทาส เป็นกรรมกร เป็นบุคคลชั้นต่ำ และน่ารังเกียจมาตลอดระยะเวลาที่ยาวนาน

"We - the thousand, the white men - made them, created and produced them; we even made the laws which declare that one eight of a specified kind of blood shall outweigh eights of another kind. But that same white rare would have made them slave too, laborers, cooks, maybe even field hands."

(Faulkner. 1964 : 115)

สตีเวนส์ชายผิวขาวนายความในเรื่อง Go Down, Moses. แสดงความรู้สึกไม่ยอมรับคนผิวดำอย่างชัดเจนเมื่อเขาพูดถึงชาโมเอล โบแฮมป์ ชายผิวดำว่าชาโมเอลนั้นได้สืบทอดความชั่วร้ายมาจากพ่อของเขาเป็นสิ่งที่สตีเวนส์คิดว่าคนผิวดำเป็นเช่นนี้ทุกคน

"... a youth not yet twenty - one, with something in him from the father who begot and deserted him ..."

(Faulkner. 1985 : 279 - 280)

เขากล่าวกับมีสวอร์แชมหญิงชราผิวขาวว่า ชาโมเอลเป็นฆาตรกรมีเลือดชั่วร้ายจากพ่อของเขา

" He is a murderer. A bad son of a bad father."

(Faulkner. 1985 : 281 - 282)

โดยปกติคนผิวขาวไม่เคยคิดที่จะให้อภัยคนผิวดำ พวกเขาคิดเสมอว่าคนผิวดำนั้นเป็นคนเลวมาตลอด และไม่มีวันใดที่จะดีได้ สตีเวนส์กล่าวว่าคนเหล่านี้มีแต่จะเพิ่มความเลวร้ายมากขึ้น

" - some seed not only violent but dangerous and bad."

(Faulkner. 1985 : 280)

โดยที่คนผิวขาวไม่เคยคิดเลยว่าคนผิวดำนั้นได้รับแรงบีบคั้นทั้งจากครอบครัว และสังคม เด็กผิวดำที่เติบโตเป็นอาชญากรส่วนใหญ่จะไม่มีทั้งพ่อและแม่ สตีเวนส์กล่าวถึงชาโมเอล โบแฮมป์ว่าเขาเป็นลูกกำพร้าตั้งแต่เกิด และมอลลีย์ยาของเขาเลี้ยงดูเขามา

"... (Samuel Beauchamp) orphaned of his mother at birth and deserted by his father, whom the grandmother had taken and raised, or tried to."

(Faulkner. 1985 : 279)

สังคมนั่นเองที่ทำให้คนผิวดำไม่มีความภูมิใจในตัวเอง พวกเขามองไม่เห็นความรุ่งเรืองของอนาคต คนผิวขาวเกลียดชัง และไม่ยอมรับพวกเขา ทำให้คนผิวดำจำนวนหนึ่งปฏิบัติตนแบบที่เรียกว่า ประชด สังคม ชามูเอล โบแฮมป์เป็นคนหนึ่งที่ประพฤติดังนั้นเนื่องจากรอธ เอ็ดมันส์ชายผิวขาวเจ้าของที่ดินที่ลูคัส และมอลลี คา กับยายของเขาเช่าอยู่ที่นี่ เขียยดหยามเขามาตลอด ชามูเอลจึงเล่นการพนันและใช้ชีวิตส่วนใหญ่เข้า และออกจากคุกเกือบตลอดระยะเวลาช่วงวัยรุ่น

สตีเวนส์กล่าวว่าก่อนที่ชามูเอลจะหายหน้าไปจากเมืองเจฟเฟอร์สัน เขาต้องโทษคดีร้ายแรงมากคดีหนึ่งได้แก่ คดีขโมยของในร้านของคนผิวขาว และถูกจับขังคุก

"... (Samuel) spent a year in and out of jail for gambling and fighting, to come at last under serious indictment for breaking and entering a store."

(Faulkner. 1985 : 279)

เมื่อพ้นโทษมาไม่นานชามูเอลก็ทำเรื่องต่อยตีกับตำรวจผิวขาวคนหนึ่งด้วยความรู้สึกโกรธแค้นในอคติของคนผิวขาว ชามูเอลตีตำรวจผิวขาวคนนั้นด้วยท่อนเหล็ก แต่เขาก็ถูกตำรวจคนนั้นยิงบาดเจ็บและถูกจับขังไว้อีก สองวันจากนั้นชามูเอลก็หลบหนีไปได้ เขาไปอยู่ภาคเหนือโดยหวังว่าจะได้พบความยุติธรรมที่นั่น แต่เขาก็ต้องผิดหวัง ชามูเอลมีเรื่องวิวาทกับตำรวจผิวขาวคนหนึ่งในเมืองซีคาโกและฆ่าตำรวจคนนั้นตายทำให้เขาถูกตัดสินประหารชีวิต ก่อนถึงวันประหารจำศาลต้องซักประวัติของชามูเอล จากคำพูดและท่าทางของจำศาล ทำให้เห็นถึงความไม่สนใจและความรู้สึกที่ว่าการประหารคนผิวดำเป็นเรื่องปกติธรรมดาไม่มีอะไรพิเศษหรือน่าเศร้าใจแต่อย่างใด เขาซักประวัติของชามูเอลเพียงเล็กน้อยพอเป็นพิธี และถามถึงพ่อ - แม่ หรือญาติของชามูเอลด้วยหวังว่าจะให้คนเหล่านี้รับภาระเรื่องศพของชามูเอล เพื่อให้หันหน้าที่ของตนนั่นเอง

"If they don't know who you are here, how will they know - how do you expect to get home?"

(Faulkner. 1985 : 278)

ซามูเอลทราบถึงความรู้สึกกังวลเรื่องภาระที่จะต้องจัดการกับศพของเขา คำตอบของเขา นั้นแสดงถึงความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจและเคียดแค้น เป็นความรู้สึกที่เก็บกดอยู่ในใจของคนผิวดำเกือบ ทุกคน ที่คนผิวขาวไม่เห็นคุณค่าในชีวิตของพวกเขา มาแต่อดีตนับเป็นศตวรรษมาแล้ว ซามูเอลกล่าวว่า ไม่สำคัญสำหรับเรื่องศพของเขา

"What will that matter to me?" he said.

(Faulkner. 1985 : 278)

ดูเหมือนจะเป็นความจริงตามที่ซามูเอลคิดไว้ว่าคนผิวขาวไม่เคยเห็นว่าคนผิวดำเป็นมนุษย์คนหนึ่ง เนื่องจากชายผิวขาวบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ของเมืองเจฟเฟอร์สันรู้สึกตกใจและประหลาดใจมาก เมื่อสตีเวนส์กล่าวถึง ดอกไม้ ที่จะวางบนศพของซามูเอลตอนที่นำศพมาจากซิกาโก

"And the hearse out there will be fifteen more, not counting flowers - "

"Flowers?" the editor cried.

(Faulkner. 1985 : 284)

จากคำพูดของบรรณาธิการทำให้เห็นว่า คนผิวดำนั้นไม่มีความสำคัญพอที่จะต้องมีดอกไม้ประดับศพ เมื่อตายแล้ว

ตัวละครผิวขาวอีกตัวหนึ่งที่ไม่นิยมรับคนผิวดำเนื่องจากความรู้สึกว่าคนผิวดำเป็นคนชั่วร้าย ก็คือ มีสเบอร์เด็น ตัวละครผิวขาวในเรื่อง Light in August. มีสเบอร์เด็นกล่าวว่าเธอกลัว 'อาถรรพ์ของคนดำ' (the Negro myth or the black abyss) เป็นเพราะคนผิวดำถูก พระเจ้าสาปแช่งจึงทำให้คนผิวดำเป็นคนที่มีความชั่วร้ายติดตัวที่จะนำเคราะห์กรรมมาให้กับผู้อื่น คนผิวดำเปรียบเสมือนไม้กางเขนสีดำที่มีคนผิวขาวตรึงอยู่ข้างบน

"... and I (Miss Burden) seemed to see the black shadow in the shape of a cross ... the white babies were struggling. ... to escape from the shadow ..."

(Faulkner. 1932 : 239)

การที่มิสเบอร์เด็นให้ความช่วยเหลือคนผิวดำนั้นเป็นเพราะเธอต้องการให้บุคคลครั้งนี้ช่วยให้เธอหนีไปจากเงาคำและมนต์อาถรรพ์ของคนผิวดำให้ได้

"I must escape, get away from under the shadow, or I would die."

(Faulkner. 1932 : 240)

นาธาเนียล เบอร์เด็น คนผิวขาวบิดาของมิสเบอร์เด็นเป็นผู้ที่สอนให้บุตรสาวหวาดกลัวคนผิวดำนั้น เป็นคนผิวขาวที่ไม่ยอมรับคนผิวดำด้วยเช่นเดียวกัน นาธาเนียลกล่าวโทษว่าการที่คาลวินบิดาของเขา และคาลวินบุตรชายของเขาที่เกิดจากหญิงลูกครึ่งสเปนต้องถูกจohne ชาร์โตรีสคนผิวขาวฆ่าตายนั้นเป็นเพราะบิดาและลูกชายของเขาให้ความสนับสนุนให้คนผิวดำมีสิทธิออกเสียงลงคะแนน คนผิวดำนั้นเองที่ทำให้คนทั้งสองต้องตาย ผู้ที่ฆ่าคนทั้งสองจึงไม่ใช่คนผิวขาว แต่คนฆ่าก็คือคนผิวดำ

"Your (Miss Burden's) grandfather and brother are lying there, murdered not by one white man but by the curse which God put on a whole race ..."

(Faulkner. 1932 : 239)

คาลวิน เบอร์เด็น บิดาของนาธาเนียล ปู่ของมิสเบอร์เด็นในนวนิยายเรื่องเดียวกันแสดงออกนอกหน้าว่าเกลียดชังระบบทาสและเจ้าของทาส อีกทั้งยังเป็นผู้ที่ต่อสู้เพื่อให้คนผิวดำได้มีสิทธิออกเสียงลงคะแนน แต่ส่วนลึกของจิตใจ คาลวินมิได้ยอมรับคนผิวดำ เขามีความคิดว่าคนผิวดำนั้นเป็นเผ่าพันธุ์ที่ต่ำต้อย ครั้งแรกที่เขาได้เห็นใจอันน่าทึ่งลูกครึ่งสเปนภรรยาของนาธาเนียล คาลวินพูดออกมาด้วยเสียงดังว่า ไม่ใช่หญิงผิวขาวอีกเช่นเคย

"He just looked at the woman his jaw slacked as if he had seen a ghost 'Evangeline!'"

(Faulkner. 1932 : 233)

กาลวินกล่าวถึงตัวของเขาเองว่า ภรรยาของเขาก็เป็นหญิงเลือดผสม ตอนนั้นนาธาเนียล บุตรชายของเขาก็มีภรรยาเลือดผสมอีก กาลวินแสดงความรู้สึกรังเกียจออกมาด้วยการกล่าวถึง กาลวินลูกชายของนาธาเนียลว่าเป็นคนผิวดำอีกคนหนึ่งในตระกูลเบอร์ตัน เป็นคนผิวดำที่ต่ำต้อย

"Damn, lowbuilt black folks: low because of the weight of the wrath of God, black because of the sin of human bondage staining their blood and flesh. But we done freed them now, both black and white alike. They'll bleach out now. In a hundred years they will be white folks again. Then maybe we'll let them come back into America."

(Faulkner. 1932 : 234)

บ็อบบี้หญิงบริการผิวดำในนวนิยายเรื่องเดียวกันนี้ แสดงออกถึงการไม่ยอมรับใจ คริสต์มาส เด็กหนุ่มผิวดำรุ่นใหม่ของเธอ ด้วยการช่วยแม่ช้ขายผิวดำผู้คุ้มครองเธอ รุมทำร้ายใจและแย่งชิงเอาเงินไป การรุมทำร้ายครั้งนี้มิใช่เป็นการทำร้ายเพราะทะเลาะวิวาทกันแบบปกติธรรมดา แต่เป็นการทำร้ายโดยมีอคติเรื่องผิวเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แม่ช้บอกว่าเขาต้องการเห็นเลือดของใจว่ามีสีดำด้วยหรือไม่

"We'll find out. We'll see if his blood is black."

"Just one more. We'll need a little more blood to tell for sure."

(Faulkner. 1932 : 204)

โอบบอบเข้ามา เขาลุกไม่ได้ ขยับแขนขาด้วยความลำบากมาก แต่ใจมิได้คิดอะไร และเขาเข้าไปทั้งตัว หลังจากพยายามอยู่นาน เขาจึงพาตัวเองเปิดประตูออกไปจากห้องนั้นได้ ใจต้องไปซ่อนตัว

อยู่หลายวัน เมื่อหายแล้วเขาก็พเนจรไปเรื่อย ๆ สุกแล้วแต่ถนนจะพาเขาไปโจไปภาคเหนือ ไป ตะวันตก ตลอดเวลาที่เดินทางโจได้รู้ซึ่งถึงความขัดแย้งระหว่างผิวมากยิ่งขึ้น โจได้ทราบว่าคนผิวดำ ไม่เป็นที่ยอมรับไม่ว่าที่ใดของอเมริกา และจากชนผิวขาวกลุ่มใด แม้แต่หญิงโสเภณีผิวขาวที่โจพักพิง อยู่ด้วยก็แสดงความรังเกียจ เมื่อรู้ว่าโจมีเลือกผสมผิวดำ เธอผละหนีและกรีดร้องด้วยความหวาดกลัว จนกระทั่งตำรวจมาจับโจไป

"She was looking at him. She was quite still now. Then she quit talking. She was watching his face and she began to move backward slowly before him, staring at him, her face draining, her mouth open to scream. Then she did scream. It took two policemen to subdue him."

(Faulkner. 1932 : 211 - 212)

คนผิวขาวไม่ว่าผู้ชายผู้หญิง เด็กหรือผู้ใหญ่ เมื่อได้รู้ว่าโจมีเลือกผสมผิวดำ พวกเขาจะ แสดงอาการรังเกียจ ชิงชัง และคำทอใส่โจทุกครั้ง บ่อยครั้งที่โจถูกทำร้ายจากเจ้าของบ้านเช่า ที่เขาเช่าอยู่จนหมดสติ เมื่อฟื้นขึ้นมาก็พบว่าตนเองนอนอยู่บนถนนหรือบางครั้งนอนในคุก

"Usually all he risked was a cursing from the woman and the matron of the house, though now and then he was beaten unconscious by other patrons, to waken later in the street or in jail."

(Faulkner. 1932 : 211)

จอห์น ชาร์โตริส ชายผิวขาวบิดาของเบย์อาร์คในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. เบย์อาร์คกับริงโกเด็กชายผิวดำเป็นเพื่อนสนิทกัน จอห์นก็ได้แสดงการยอมรับริงโกด้วยการกล่าวคำ ชมเชยกับเบย์อาร์คว่าริงโกเป็นเด็กฉลาด และเลี้ยงดูริงโกเช่นเดียวกับลูกชายของเขา ยกเว้น ด้านการศึกษา จอห์นให้สิทธิแก่ญาติพี่น้องของริงโกเสมือนเป็นคนในครอบครัวเกี่ยวกับเขา แต่แม้ กระนั้น จอห์น ก็ยังแสดงการไม่ยอมรับคนผิวดำโดยไม่ยินยอมให้คนผิวดำออกเสียงเลือกตั้งใน

เมืองเจฟเฟอร์สัน เขายังกาลวิน เบอร์เด็น และหลานชายตาย เนื่องจากคนทั้งสองชักชวนและรวบรวมคนผิวขาวออกมาออกเสียงครั้งนี้

"... there was to be an election, that all the men in the county (Yoknapatawpha County) would be riding towards Jafferson tomorrow with pistols in their pockets, and that the Burdens already had their nigger voters camped in a cotton gin on the edge of town under guard."

(Faulkner. 1985 : 141)

แต่กาลวิน เบอร์เด็น และหลานชายกระทำการนี้ไม่สำเร็จเนื่องจากคนผิวขาวในเมืองเจฟเฟอร์สันไม่ยินยอมให้คนผิวขาวที่มีสิทธิออกเสียงมาลงคะแนน พวกเขาเดินทางจากที่ต่าง ๆ ของมณฑลยอกนาพาพาเพื่อมาหาที่เมืองเจฟเฟอร์สัน เมื่อรู้ว่ากาลวิน เบอร์เด็น นำกลุ่มคนผิวขาวกลุ่มหนึ่งมาพักค้างที่โรงปั่นฝ้ายแห่งหนึ่งที่ชานเมืองรอคอยการลงคะแนน กาลวินต้องจัดผู้คุ้มกันคนผิวขาวเหล่านั้นอย่างหนาแน่น แต่แล้วกาลวินก็ถูกจohneยิงตาย เป็นเหตุให้คนผิวขาวเหล่านั้นไม่มีโอกาสได้หย่อนบัตรลงกล่องเลือกตั้ง

ผู้วิจัยได้เคยกล่าวถึงรอธ เอ็ดมันส์ชายหนุ่มผิวขาวในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. ในประเด็นที่ รอธ ยอมรับมอลลี โบแฮมป์ หญิงผิวขาวที่ซื่อสัตย์ต่อครอบครัวของเขามากกว่าเป็นแม่คนเดียวของเขา แต่มิได้กล่าวถึงความรู้สึกอีกส่วนหนึ่งในจิตใจของรอธ ที่เขาไม่สามารถทำให้ยอมรับคนผิวขาวได้ในทุก ๆ ด้าน การที่รอธเรียกมอลลีว่าแม่นั้น เป็นเพราะมอลลีเลี้ยงดูเขา และช่วยชีวิตของเขาอันเป็นสิ่งที่รอธปฏิเสธไม่ได้ และเขาได้ตอบแทนมอลลีด้วยการเป็นคู่รักกับ เชนรี ลูกชายของเธอ และส่งเชนรีไปอยู่ที่อื่น ซึ่งมอลลีเข้าใจว่าลูกชายของเธอถูกรอธขายไปเป็นทาสที่อื่น แม้ว่าในตอนนั้นปลายชีวิตของมอลลี รอธจะไปเยี่ยมเยียนเธอที่กระท่อมก็เป็นการกระทำแบบเสียไม่ได้ รอธนำลูกกวาดราคาสูงที่เขาบอกว่ามอลลีชอบไปให้เธอเพียงท่อเล็ก ๆ แสดงให้เห็นถึงจิตใจส่วนที่ไม่ยอมรับมอลลีของรอธ ดังนั้นถ้ารอธไม่เคยมีประสบการณ์วัยเด็กที่ได้รับรู้ความดีบางประการของคนผิวขาวแล้ว รอธก็คงไม่ยอมรับมอลลีแน่นอน

"... once a month he would get down and tie the mare to the fence and enter the house with a tin of tobacco and a small sack of the soft cheap candy which she loved, and visit with her for a half hour. He called it a libation to his luck, as the centurion spilled first a little of wine he drank ..."

(Faulkner. 1985 : 82)

ไอแซค แมคคาสลัน ชายชราผิวขาวกล่าวถึงเด็กหญิงผิวดำคนหนึ่งกับลูกชายอายุเกือบเท่าของเธอก่อนเกิดจากรอธ เธอมาตามหารอธเนื่องจากเขาไม่ไปพบเธอที่กระท่อมตามที่เขาเคยไปนับตั้งแต่ที่เธอเริ่มตั้งท้อง ไอแซคได้กล่าวกับเธอว่าขอให้เธอเลิกติดตามรอธเสีย แล้วเดินทางไปภาคเหนือ เริ่มต้นชีวิตใหม่ โดยการแต่งงานกับชายที่มีสีผิวเดียวกับเธอ เพราะเขาจะเห็นคุณค่าของหญิงผิวดำมากกว่าชายผิวขาว

"Go back North. Marry : a man in your own race. That's the only salvation for you - for a while yet maybe a long while yet. ... you could find a black man who would see in you what it was you saw in him."

(Faulkner. 1985 : 174)

ลีเกท ชายผิวขาวคนหนึ่งในช่วงที่มอล่ากวางกล่าวว่ารอธมอล่ากวางตัวผู้ (a buck) แต่เขากลับได้กวางตัวเมียด้วย นางกวางตัวนี้สีผิวค่อนข้างอ่อน ไม่ดำสนิทเหมือนกวางอื่น ๆ ลีเกทเปรียบเทียบการไปติดพันเด็กหญิงผิวดำของรอธเหมือนกับรอธออกไล่สัตว์ สมมุติว่าเด็กหญิงผิวดำคนนั้นเป็นกวางตัวเมียตัวหนึ่งเท่านั้น

"... it was just a buck he (Roth) was coming all this distance for, now. But he's got a doe in here. Of course an old man like Uncle Ike can't be interested in no doe, not one that walks on two legs -

when she standing up, that is. Pretty light-coloured, too. The one he was after them nights last fall when he said he was coon-hunting."

(Faulkner. 1985 : 254)

คำว่ากวางตัวผู้หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า "a buck" นั้นมีความหมายอีกความหมายหนึ่งว่า "ชายผิวก่ำที่ำตนเป็นลูกผู้คมีเงิน" เช่นรี้ วัดต์ชายผิวกวอีกคนหนึ่งในขบวนล่ากวางกล่าวว่า การล่ากวางตัวผู้เป็นสิ่งที่สนุกมาก พวกเขาจะไม่ล่ากวางตัวเมีย แต่จะปล่อยให้มันมีลูกกวางที่เป็นตัวผู้มาให้พวกเขาไล่ล่าอีก วัดต์กล่าวถึงกวางตัวผู้ แต่เขาหมายถึงชายผิวก่ำ และกวางตัวเมียก็หมายถึงหญิงผิวก่ำ

"We don't kill does because if we kill does in a few years there wouldn't even be any bucks left to kill, ..."

(Faulkner. 1985 : 262)

การที่วัดต์กล่าวเช่นนี้เท่ากับแสดงการไม่ยอมรับคนผิวก่ำออกมาอย่างแจ่มชัด วัดต์คิดว่าคนผิวก่ำนั้นมีค่าเป็นเพียงสัตว์ให้คนผิวกวไล่ล่าเพื่อความสุขสนานเท่านั้น ดังนั้นการพูดคุยกันเรื่องกวางตัวผู้ และกวางตัวเมียจึงสร้างความครึกครื้น เยชา ให้กับวัดต์และเพื่อน ๆ มาก คนผิวกวเหล่านั้นคิดว่าผู้หญิงผิวกำนั้นเหมือนเครื่องเล่นให้เขาได้หาความสำราญทางเพศ เป็นนางบำเรอให้กับพวกเขา คนเหล่านั้นจึงพูดถึงเธอแบบหยาบคายและเห็นเป็นเรื่องขบขัน ชายคนที่ 2 ในวงสนทนากล่าวว่ารอธและลีเกทชายผิวกวมีกวางตัวเมียหรือหญิงผิวก่ำมากมายไว้หาความสำราญเป็นเหตุให้เพื่อนคนอื่นหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน

"You and Roth Edmonds both. Have a heap of it. Clapping your jaws together that way with nothing to break the shock", the third speaker said. Someone chortled. Then they all laughed, with relief and the tension broken."

(Faulkner. 1985 : 262)

ฉากศพของคนผิวดำที่เห็นทั้งอยู่ริมถนนนั้นเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกไม่ยอมรับคนผิวดำของคนผิวขาวที่เกลียดชังคนผิวดำที่รุนแรงมาก คนผิวขาวเหล่านี้รวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มปฏิบัติการขึ้นเพื่อข่มขู่ และฆ่าคนผิวดำ กลุ่มกรัมบี้อิสระ (Grumby's Independents) ในเรื่อง The Unvanquished. เป็นกลุ่มที่มีชื่อเสียงมากในเรื่องสามารถปฏิบัติการได้โดยไม่มีตำรวจคนใดยื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย

"There was one Negro in the county that everybody knew that they had murdered and burned him up in his cabin. They called themselves Grumby's Independents ... raiding smokehouses and stables, ... torturing Negroes to find where money or silver was hidden."

(Faulkner. 1985 : 104)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดในตอนต้น แสดงให้เห็นว่าคนผิวขาวมีความรู้สึกเกลียดชังและไม่ยอมรับคนผิวดำมาก ในความรู้สึกของคนผิวขาวนั้น คนผิวดำเป็นเพียงสัตว์ เป็นคนชั่วร้าย ที่รับความชั่วร้ายกันไว้ในสายเลือด และไม่สามารถเป็นคนดีได้ จากความรู้สึกเช่นนี้จึงมีผลกระทบไปถึงเรื่องการศึกษา และโอกาสในการศึกษาของคนผิวดำที่จะกล่าวในหัวข้อต่อไปด้วย

การศึกษาและโอกาสในการศึกษาของคนผิวดำ

การที่จะให้เห็นภาพที่แจ่มชัดของสถานภาพทางสังคมของคนผิวดำ จำเป็นต้องกล่าวถึงการศึกษาและโอกาสในการศึกษาด้วย เพราะการศึกษาจะเป็นรากฐานให้คนผิวดำมีโอกาสดำเนินการทำงาน เลื่องงานอาชีพต่าง ๆ ได้พัฒนาความรู้ความคิด และเผ่าพันธุ์ของตน นอกจากนั้นฐานะทางเศรษฐกิจมักจะขึ้นอยู่กับการศึกษาด้วยเช่นกัน

จากการศึกษานวนิยายทั้ง 5 เรื่องของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์พบว่า ฟอล์คเนอร์กล่าวถึงคนผิวดำที่มีชีวิตอยู่ตั้งแต่ก่อนสงครามกลางเมือง และคนผิวดำที่มีชีวิตอยู่หลังสงครามกลางเมืองได้

สิ้นสุดลงแล้ว ดังนั้นเกี่ยวกับการศึกษาของตัวละครผิวดำจึงเป็นการศึกษาของตัวละครผิวดำทั้งตอนเป็นทาส และคนผิวดำที่เป็นอิสระแล้วหลังสงครามกลางเมือง การศึกษาของคนผิวดำนี้อาจแยกออกได้เป็น 2 ระบบ คือ การศึกษาแบบนอกระบบ และการศึกษาแบบในระบบ

การศึกษานอกระบบ

ในการวิจัยนี้ การศึกษานอกระบบทั้งก่อนและหลังสงครามกลางเมือง หมายถึง การให้ความรู้ใด ๆ ก็ตามที่ได้มาโดยไม่ต้องมีแบบแผนที่ตายตัว ไม่ต้องมีสถานที่ที่แน่นอน เช่น ไม่ต้องมีอาคารเรียน แต่อาจใช้ร่มไม้ริมทาง ในกระท่อมทาส ในไร่ นา หรือไร่น้ำก็ได้ สำหรับเรื่องที่จะสอนกันนั้นก็เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปในการทำงานและการดำรงชีวิต ผู้ที่ทำการสอน อาจเป็นนายผิวดำขาวสอนให้ทาสทำงานตามความต้องการของตน หรือคนผิวดำสอนกันต่อ ๆ มาจากอดีต

ทาสผิวดำในนวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! เป็นทาสที่โธมัสไปล่ามาจากป่าที่คนเหล่านี้อาศัยอยู่ โธมัสต้องสอนคนเหล่านี้ให้เคยชินกับการทำงานกับคนผิวดำและใช้วิธีการที่นุ่มนวลเพื่อให้ทาสทำงาน รวมทั้งต้องทำตัวอย่างให้ดูด้วย

"... he (Thomas) led them, caught them at the psychological instant by example, ..."

(Faulkner. 1932 : 37)

โธมัสจะไปทำงานกับทาส ทำเป็นตัวอย่างให้ทาส เช่นตอนที่ทาสบุกเบิกที่ดินเพื่อสร้างฐานของคฤหาสน์บริเวณนั้นมีฝูงชุมมากโธมัสใช้วิธีการเอาโคลนทาตัวเพื่อกันยุงและทาสของเขาก็ใช้วิธีเดียวกัน

"... he (Thomas) and the twenty negroes worked together, plastered over with mud against the mosquitoes ..."

(Faulkner. 1964 : 37)

ทาสผิวดำได้นำเอาความรู้ที่เขาได้มาซึ่งเมื่อโธมัสไม่มีเงินซื้อผ้าห่มให้พวกทาส ทาสก็จะเอาโคลนทาตัวเพื่อกันยุง และโคลนยังช่วยคลายร้อนให้ในตอนกลางคืนในฤดูร้อนอีกด้วย

"... the negroes did not even have blankets to sleep in, ... one of them out of the absolute mud like a sleeping alligator ..."

(Faulkner. 1964 : 36)

โทมัสมักจะสอนให้ทาสที่ป่าเถื่อนของเขาได้รู้จักทำในสิ่งที่ปราณีต เช่น สอนให้ทาสรีดผ้าด้วยอิฐร้อน ๆ เป็นต้น

"... he or one of the negroes had ironed the coat with heated bricks..."

(Faulkner. 1964 : 41)

โจบี และลูช ทาสผิวดำในเรื่อง The Unvanquished. ได้เรียนรู้วิธีการสร้างคอกสัตว์จากจอห์นนายผิวขาว โดยการทำงานไปพร้อม ๆ กันตามที่จอห์นบอก เช่นจอห์นบอกให้ช่วยกันขุดหน่อไม้ออกไปทิ้งเสียก่อนที่จะสร้างคอกสัตว์ ทุกคนได้แก่ จอห์น นายผิวขาว เบยาร์คลูกชายของจอห์น โจบี ลูช และริงโก ทาสผิวดำจะช่วยกันขุด และขนหน่อไม้ไปทิ้ง

"We worked fast, felling the saplings, ... dragging them behind the mules and by hand too,

(Faulkner. 1965 : 12)

ต่อจากนั้นลูชกับโจบีก็จะสามารถทำส่วนที่เหลือได้เอง จอห์นจึงมอบให้ทาสทั้งสองทำงานเหล่านั้นเอง

"... left Joby and Loosh with the last three panels to put up ..."

(Faulkner. 1965 : 13)

นอกจากความรู้ในการทำงานเล็กน้อยแบบนี้ นายผิวขาวจะสอนให้ทาสของเขาใช้ปืน แต่มักจะเป็นคนผิวขาวที่มีใจกว้างพอเท่านั้น จอห์นเป็นคนผิวขาวคนหนึ่งการสอนให้โจบีทาสผิวดำรู้จักยิงปืน และเป็นคนทำความสะอาดปืนคาบศิลา (a musket) ของเขาที่มอบให้แกรนนี่ไว้ป้องกันตัว ในวันที่เบยาร์ค กับริงโกพบทหารจากภาคเหนือกำลังขี่ม้าอยู่นั้นทั้งสองจึงวิ่งไปแบกปืนมาช่วยกันบรรจุกกระสุน พวกเขาทำตามแบบที่เคยเห็นโจบีกระทำ

"... We were too busy cocking the musket. We had practised before, once or twice ... Joby could come in to examine it and change the cap on the nipple."

(Faulkner. 1965 : 22)

วิธีการให้ความรู้ที่แพร่หลายในหมู่วิธีหนึ่ง ก็คือการเล่าสู่กันฟัง ทั้งที่คนผิวดำเป็นคนเล่า และคนผิวขาวเป็นคนเล่าส่วนทำให้คนผิวดำมีหูตากว้างขึ้นทั้งสิ้น ริงโกเด็กชายผิวดำในเรื่อง The Unvanguished. เป็นทาสคนหนึ่งที่มีความรู้ในเรื่องนายทหารภาคเหนือ และเหตุการณ์ของสงครามมาก เนื่องจากริงโกได้ฟังจอร์นนายผิวขาวเล่าเสมอ ๆ เมื่อจอร์นกลับมาเยี่ยมบ้านในช่วงเวลาที่เกิดสงครามกลางเมือง ริงโกได้รู้จักชื่อบ๊อมฟอร์เรสต์ บ๊อมมอร์แกน และบ๊อมบาร์คส์เคล กับบ๊อมแวนคอร์น รวมทั้งได้ยินคำว่า "หลุมพราง" (Gap) และการรุกรบ (Run) จากจอร์นด้วย

"We (Bayard and Ringo) heard : the names - Forrest and Morgan and Barksdale and Van Dorn; the words like Gap and Run which we didn't have in Mississippi ..."

(Faulkner. 1965 : 14)

นอกเหนือจากความรู้ในเรื่องสงครามริงโกจะได้ยินได้ฟังเรื่องลักษณะภูมิประเทศด้วย เช่น ภูเขา อันเป็นสิ่งที่ริงโก และลูกทาสผิวดำอื่น ๆ มักไม่ค่อยรู้จัก

"... We (Bayard and Ringo) tried to understand about mountains. At last he (John) pointed out the cloud bank to tell us what mountains looked like."

(Faulkner. 1965 : 28)

ริงโกได้นำเอาความรู้ในเรื่องทหารภาคเหนือ และภูมิประเทศนี้ไปใช้เมื่อเขาศึกษาที่ตั้งกองทหารภาคเหนือตอนที่เขาช่วยแกรนนี่หลอกนำม้า และลาของทหารภาคเหนือมา

"He (Ringo) came toward the map on the bed. Col. G.W. Newbury. Eight days out of Memphis."

(Faulkner. 1985 : 87)

ริงโกเขียนสัญลักษณ์ลงในแผนที่ด้วยความช่วยเหลือของแกรนนี่หญิงสาวผสมกับความรู้จากจอห์น

"Ringo had drawn it with Granny showing him where to draw in the towns.

(Faulkner. 1985 : 88)

การรู้เรื่องรถไฟเป็นความรู้ใหม่ของคนผิวดำ ในยุคก่อนและระหว่างสงครามกลางเมือง เนื่องจากรถไฟยังไม่มีที่แพร่หลายมากนักในขณะนั้น รถไฟสายสำคัญ ๆ มักจะติดต่อกันระหว่างเมืองกับเมืองเท่านั้น การสร้างรถไฟข้ามรัฐโดยผ่านเข้าไปในไร่ (Plantations) ขนาดใหญ่ที่ทาสเหล่านั้นอยู่ ยังมีน้อยมาก ดังนั้น การได้ฟังเรื่องของรถไฟจึงเป็นความรู้ที่ทั้งเบยาร์ด เด็กผิวขาว และริงโกเด็กผิวดำตื่นเต้นที่สุด มิใช่เฉพาะเด็ก ๆ เท่านั้นที่มีความสนใจในเรื่องรถไฟ จิงกัสนาสชราในบ้านของครูซิลล่า สอว์คฤหาสน์ของเบยาร์ดก็มักจะสังเกตการไปมาของรถไฟสายหนึ่งที่บังเอิญวิ่งตัดเข้าไปในที่ดินของตระกูลสอว์ก จิงกัสนาสภูมิใจมากที่เขาเป็นผู้ที่รู้ว่ารถไฟจะไปและมาเมื่อใด

"Jingus knew when the train would come ... he showed us where the shadow of a dead pine would come to a stop he had driven in the ground, and you would hear the whistle."

(Faulkner. 1985 : 63)

จิงกัสนั้นตื่นเต้นมากที่รถไฟมาตามที่เขายกกับเด็กทั้งสอง เนื่องจากทำให้เด็กทั้งสองเห็นว่าคนผิวดำนั้นไม่ใช่คนโง่เขลา แต่เป็นคนที่ช่างสังเกตมากเพียงใด

"... Jingus went to the track and took his hat off and held it out with his face turned back toward us and his mouth hollering, "Watch

now! Watch!" even after we couldn't hear him for the train; and then it passed."

(Faulkner. 1985 : 63)

ความรู้บางอย่างที่คนผิวขาวไม่สนใจและเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ แต่เป็นสิ่งที่เกี่ยวกับชีวิตที่คนผิวดำมักจะถ่ายทอดกันมาหลายชั่วคน เช่น ความรู้ในเรื่องการตามรอยเท้าลาที่ริงโกใช้ในคืนวันที่ติดตามทหารภาคเหนือสองคนที่ขโมยลาสองตัวของเขาไป

ริงโกสามารถตามรอยทหารภาคเหนือไปได้ถูกทาง และยังสามารถบอกได้ว่าลาทั้งสองสามารถหนีกลับบ้านไปได้แล้ว

"'Here where they went,' Ringo said. "Tinney and Old Hundred's tracks bofe. They done throwed them Yankees and heading back home."

ริงโกย้ำว่า เขาได้ติดตามรอยลาทั้งสองมาตลอดชีวิตของเขา เมื่อเขายึดตามย้าความมั่นใจของริงโก

"Is I sure? You reckon I ain't fallowed them mules all my life and I can't tell they tracks when I see um? ..."

(Faulkner. 1985 : 44)

ชายผิวดำคนหนึ่งในเรื่อง Light in August. กล่าวถึงความรู้ในการดูว่า ลาหลับหรือตื่น เป็นสิ่งที่ถ่ายทอดกันเฉพาะคนผิวดำเท่านั้น

"... Since only a negro can tell when a mule is asleep or awake."

(Faulkner. 1932 : 8)

ในระยะหลังสงครามกลางเมือง การถ่ายทอดความรู้แบบนอกระบบก็ยังคงมีอยู่แพร่หลายในหมู่คนดำ เนื่องจากคนดำไม่มีโอกาสเข้าศึกษาในโรงเรียนฝึกอาชีพที่รัฐจัดให้นั่นเอง ตัวอย่างต่อไปนี้ เป็นตัวอย่างการให้การศึกษาแบบนอกระบบของคนผิวดำอิสระหลังจากสงครามกลางเมืองแล้ว

อเล็ก แชนเดอร์ เด็กหนุ่มผิวดำในเรื่อง Intruder in The Dust. สามารถบอกได้ว่ากำลังมีลาวตัวหนึ่งมุ่งหน้าลงมายังบริเวณที่ตัวเขา ชาร์ลส์ และมีสซาร์เบอร์แซมยืนอยู่ อเล็กเรียนรู้สิ่งนี้มาจากบรรพบุรุษของเขาที่สอนให้ โดยการสังเกตม้าที่เขาขี่ ถ้ามารู้ว่ามัสัตว์อย่างอื่นเข้ามาใกล้มันจะเขคจมูกขึ้นสู่อากาศแล้วร้องไปทางที่สัตว์ตัวนั้นกำลังมา

"... (Aleck's) his other hand lying on the horse's nostrils in case he (the horse) decided to nicker at the other animal, ..."

(Faulkner. 1982 : 97)

ความสามารถในการมองและฟังในความมืดเป็นสิ่งที่คนผิวดำถ่ายทอดสืบต่อกันมาถึงเคล็ดลับในการใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ ชาร์ลส์เด็กหนุ่มผิวขาวแสดงความมั่นใจในความรู้เรื่องการฟังเสียงในที่มืดของอเล็ก ชาร์ลส์กล่าวว่า อเล็กจะต้องได้ยินเสียงลาแน่นนอนและทันเวลาก่อนที่มันจะมาถึงตัวพวกเขาเสียก่อนด้วย

"'Aleck Sander will hear it in time,'"

(Faulkner. 1982 : 97)

ความรู้ในการทำสิกรรมยังเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องสอนกันต่อ ๆ มาในกลุ่มคนผิวดำ เนื่องจากคนผิวดำยังต้องเลี้ยงชีพด้วยการทำไร่ นา แบบที่บรรพบุรุษของเขาทำในอดีต แม้จะมีวิวัฒนาการใหม่ ๆ และมีเครื่องจักรกลที่ทันสมัย แต่คนผิวดำยังต้องเรียนรู้จากคำบอกเล่าของบิดา หรือคนที่เคยทำมาก่อน ลูคัส โบแฮมม์ ชายชราผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. สอนให้เซนรีลูกชายของเขาไถนาตามแบบที่เขาและบรรพบุรุษเคยทำ

"... Henry at a distance, with Lucas in the field, walking beside his father and holding the reins of the team while Lucas ploughed."

(Faulkner. 1982 : 92)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าความรู้ในการทำงานและการดำรงชีวิตของคนผิวดำจำเป็นต้องอาศัยการถ่ายทอดกันเองทั้งจากนายผิวขาวและและคนผิวดำด้วยกัน เนื่องจากคนผิวดำจะไม่มีโอกาสได้ไปเรียนในโรงเรียนฝึกอาชีพ แม้ว่าคนผิวดำที่ได้รับอิสรภาพแล้วหลังสงครามกลางเมืองก็ยังคงอาศัยวิธีนี้ในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่กันและกันอยู่

นอกจากการให้ความรู้กันเองในเรื่องการทำงานและการดำรงชีวิตแล้ว การสอนอ่านและเขียนให้กับคนผิวดำ ทั้งตอนที่เป็มหาส และตอนที่ได้อิสราภาพแล้ว ยังเป็นสิ่งที่กระทำกันแพร่หลายในลักษณะของการศึกษานอกระบบ ส่วนใหญ่ผู้ที่ทำการสอนก็จะเป็นคนผิวขาวที่มีความรู้และใจกว้างหรือคนผิวดำที่สนใจและเรียนเอง บางครั้งคนผิวดำได้คลุกคลีอยู่กับคนที่เป็ต้นแบบนานพอที่จะสามารถพูดภาษาของคน ๆ นั้นได้

ฟอล์คเนอร์กล่าวถึงตัวละครทาสผิวดำที่มีการศึกษาในลักษณะนี้ไว้ในนวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! และ The Unvanquished. ดังนี้ ทาสผิวดำของโรมัสในเรื่อง Absalom, Absalom! นั้นเป็นคนผิวดำที่อยู่แต่ในป่า พวกเขาไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ แต่หลังจากที่โรมัสนำพวกเขาออกมาและให้พักอยู่กับวิศวกรชาวฝรั่งเศสที่โรมัสจับตัวมาด้วย ทาสเหล่านั้นก็สามารถพูดภาษาฝรั่งเศสได้ และใช้ภาษานี้ในการติดต่อกับบุคคลอื่น ๆ ดังที่ชาวเมืองเจฟเฟอร์สันคนหนึ่งเล่าว่าเขาได้ยินทาสของโรมัสพูด แต่ไม่ใช่พูดภาษาพื้นเมืองของทาส หากแต่ทาสพูดภาษาฝรั่งเศส

"The negroes could speak no English yet ... the language in which they and Sutpen communicated was a sort of French and not some dark and fatal tongue of their own."

(Faulkner. 1964 : 36)

นอกเหนือจากการเรียนรู้ด้วยการพูดคุย และเลียนแบบภาษาพูดของวิศวกรชาวฝรั่งเศสแล้ว ทาสผิวดำกลุ่มนี้ยังเรียนรู้ภาษาพูดจากการออกคำสั่งของโรมัสด้วย

"... (Thomas) holding his wild negroes with that one word."

(Faulkner. 1964 : 57)

ในนวนิยายที่กล่าวถึงทาสอีกเรื่องหนึ่งของฟอล์คเนอร์ ได้แก่เรื่อง The Unvanquished. นั้น ทาสในนวนิยายเรื่องนี้มีเสรีภาพมากที่สุดในบรรดาตัวละครทาสของฟอล์คเนอร์ ทาสสามารถจะอ่านหนังสือหรือดูแผนที่ได้จากห้องสมุดของบ้านชาร์โตว์ริส โดยที่นายทาสไม่เคยหวงห้าม จะเห็นได้

ว่ามีทาสผิวดำคนหนึ่งสนใจการวาดภาพและระบายสีชื่อของตนเอง เบยาร์คเด็กชายผิวดำลูกชายของจอห์นนายทาสเล่าว่า ในห้องสมุดของบ้านมีหนังสือที่หลงเหลือจากการถูกเผาอยู่หลายเล่ม ล้วนแล้วแต่เป็นหนังสือที่ให้ความรู้ในด้านต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง ทั้งแกรนนี่ และจอห์นมิได้กลัวว่าเมื่อทาสของเขาสามารถอ่านออกแล้วจะทำการปฏิวัติต่อต้านพวกเขาซึ่งเป็นนาย ดังที่นายทาสผิวดำอื่น ๆ เคยหวาดกลัว ตรงกันข้ามทาสของจอห์นสามารถอ่านเขียน และวาดภาพได้ตามความชอบ เช่น ลูกทาสชายคนหนึ่งสามารถวาดภาพระบายสีได้ ทั้งยังสอนให้เบยาร์คระบายสีชื่อของเขาอีกด้วย ในขณะที่เดียวกัน ริงโกเด็กชายผิวดำเพื่อนของเบยาร์คก็อาศัยการที่เฝ้าดูลูกสอนเบยาร์คทุกวันจนตนเองก็สามารถเขียนชื่อของตนได้ด้วยเช่นกัน

"... (Ringo) try to learn to print his name when Loosh was teaching me;"

(Faulkner. 1965 : 88)

ริงโกจึงเป็นลูกทาสผิวดำที่โชคดีที่สุดที่สามารถเขียนชื่อของตนเองได้ และยังได้รับการสอนอ่านจากแกรนนี่หญิงชราผิวดำซึ่งเป็นนายของเขานี้

แกรนนี่ใช้วิธีอ่านตำราอาหารให้ทั้งเบยาร์คหลานชายและริงโกฟัง ซึ่งเด็กทั้งสองคนก็ให้ความสนใจเป็นอย่างมาก

"... Get the cook book, Marengo." Ringo got the cook book from the kitchen and he and I lay on our stomach on the floor while Granny opened the book.

"What shall we read about today? she said."

(Faulkner. 1985 : 17)

จากการฟังแกรนนี่อ่านหนังสือ ประกอบการฝึกฝนด้วยตนเอง ทำให้ริงโกสามารถอ่านหนังสือได้ โดยเห็นได้จากการที่เขาเป็นผู้อ่านรายชื่อคนผิวดำที่มารับบริจาคเงินจากแกรนนี่เมื่อตอนที่เธอขายลาของทหารภาคเหนือกลับคืนไปให้กับทหารภาคเหนืออีกครั้ง

"... Ringo read the names off the book, and the date, and the amount they had received before."

(Faulkner. 1985 : 97)

แม้ว่าริงโกจะมีใจสนใจเขียนหนังสือมากนักแม้ในขณะที่ลูซสอนให้เบียร์วาดภาพและระบายสี หรือหัดเขียนชื่อตนเอง แต่จากการเฝ้าดูอยู่ทุกวัน ทำให้ริงโกสามารถเขียนได้ เขารู้จักปลอมลายเซ็นของนายทหารภาคเหนือ สามารถเขียนตัวเลข และลงสัญลักษณ์ในแผนที่บ่อนทหารได้อย่างถูกต้อง

"He wrote the date and the town, the headquarters; he wrote in Colonel Newbury's name ..."

(Faulkner. 1965 : 90)

การศึกษาของริงโกอยู่เพียงระดับพื้นฐาน และริงโกมิได้เรียนหนังสือในโรงเรียน เมื่อเขาเติบโตขึ้น แม้ว่าสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงแล้ว ริงโกก็ยังคงอยู่กับครอบครัวชาร์โตรีส์ และทำงานในบริษัทสร้างทางรถไฟของจอห์น ซึ่งริงโกมิได้ใช้ความรู้ในการอ่านเขียนแต่ประการใด

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่า ทาสผิวดำของฟอล์คเนอร์ส่วนใหญ่จะได้รับความรู้ในด้านการอ่านและเขียนจากการเลียนแบบด้วยตนเอง หรือจากการสอนให้ของคนผิวขาว นายทาส ซึ่งเป็นลักษณะของการศึกษานอกระบบที่แพร่หลายมากในระบอบก่อนสงครามกลางเมือง แม้ว่าตามประวัติศาสตร์จะกล่าวว่า มีการจัดโรงเรียนสอนเด็ก ๆ ลูกทาสที่อายุต่ำกว่า 10 ปีให้ก็ตาม แต่ในนวนิยายของฟอล์คเนอร์กล่าวว่า ทาสจะได้รับความรู้แบบนอกระบบมากกว่าแบบในระบบ

การศึกษานอกระบบนี้มิใช่จะมีเฉพาะแต่สมัยทาสเท่านั้น แม้ว่าคนผิวดำจะได้รับอิสรภาพแล้ว การศึกษานอกระบบแบบนี้ก็ยังคงมีความสำคัญและจำเป็นอยู่มาก เนื่องจากคนผิวดำยากจน และถูกกีดกันทำให้ไม่สามารถไปเรียนในโรงเรียนที่รัฐบาลจัดไว้ให้ได้นั่นเอง

สิ่งที่เรียนกันในหมู่คนผิวดำนั้นยังมีทั้งที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตและการอ่านเขียน โดยเฉพาะในด้านการอ่านเขียนนั้น มีพระพิวขาวสอนให้กับคนผิวดำเพิ่มขึ้นอีก ในนวนิยายของฟอล์คเนอร์ เขา

กล่าวถึงพระพิวชาวคนหนึ่งสอนให้เด็กผิวดำอ่านหนังสือ โดยไม่รู้มาก่อนว่าเด็กคนนั้นเป็นเด็กผิวดำ เนื่องจากคนผิวดำคนนั้นมีลักษณะทางกายภาพที่ไม่บ่งชี้ว่าเป็นคนผิวดำ เช่น อาจมีรูปร่างค่อนข้างจะเป็นคนขาวสเปน หรือพวกเม็กซิกัน เป็นต้น

โจ คริสต์มาสตัวละครเลื้อยคสมผิวดำ ในเรื่อง Light in August. เป็นคนผิวดำ คนหนึ่งที่ได้รับการศึกษาจากมิสเตอร์แมคอีเซอร์น เนื่องจากแมคอีเซอร์นไม่รู้ว่า แท้ที่จริงแล้วโจ มีเลื้อยคสมผิวดำ

มิสเตอร์แมคอีเซอร์นได้ไปขอโจมาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า โดยเข้าใจว่าโจเป็นลูก ของชาวต่างชาติ เช่น ชาวสเปนหรือเม็กซิโก แมคอีเซอร์นเป็นคนเคร่งศาสนา เมื่อโจมาอยู่กับ เขา แมคอีเซอร์นได้บังคับให้โจอ่านพระคัมภีร์

"Take the book," McEachern said. He handed the boy (Joe Christmas) the catechism. The boy took it.

(Faulkner. 1932 : 140)

โจแสดงความสามารถในการอ่านหนังสือด้วยการอ่านหนังสือนิตยสารเล่มหนึ่งตั้งแต่ต้นจนจบ

"He ate his breakfast with his back against the tree, reading the magazine while he ate. He had previously read but one story; he began now upon the second one, reading the magazine straight through as though it were a novel."

(Faulkner. 1932 : 104)

โจไม่สามารถนำความรู้ในการอ่านได้ของเขาไปใช้ทำงานใด ๆ ได้ เนื่องจากเขามีชีวิตที่พเนจร เหมือนกับคนผิวดำอื่น ๆ ที่ต้องเร่ร่อนไปเรื่อย ๆ งานที่ทำจึงเป็นงานที่ใช้แรงงาน เท่านั้น ความสามารถในการอ่านได้จึงเพียงแค่ช่วยให้โจได้ผ่อนคลายความเครียด และทำให้จิตใจสงบลงจากความรู้สึกขัดแย้งระหว่างตนและสังคมแวดล้อม

"He read now like a man walking along a street might count the cracks in the pavements, to the last and final page, the last and final word."

(Faulkner. 1932 : 104)

และทำให้ใจเข้าใจปัญหาขัดแย้งระหว่างผิวมากยิ่งขึ้นกว่าคนผิวดำอื่น ๆ และสามารถจดจำด้วยคำในพระคัมภีร์ที่เขาสามารถอ่านได้มาเป็นเครื่องรักษาจิตใจได้มากกว่าคนผิวดำอื่น ๆ ที่ไม่สามารถอ่านได้

"He could see it like a printed sentence, fullborn and already dead "God loves me too" like the faded and weathered letters on a last year's billboard "God loves me too""

(Faulkner. 1932 : 98)

ยังมีการศึกษาอีกแบบหนึ่งที่ต้องกล่าวถึงด้วยเช่นเดียวกัน เนื่องจากการศึกษาประเภทหลังนี้ เกิดขึ้นมาพร้อมกับเสรีภาพของพวกทาสผิวดำ นั่นคือระบบการศึกษาที่รัฐบาล หรือเอกชน ที่มีความเห็นอกเห็นใจ คนผิวดำจัดให้กับคนผิวดำ การศึกษานี้คือการศึกษาระบบ

การศึกษาในระบบ

การศึกษาในระบบหมายถึง การศึกษาที่ต้องมีอาคารสถานที่ทำการสอนที่แน่นอน มีครูผู้สอน และมีนักเรียนที่ต้องมาโรงเรียนตามเวลาที่กำหนด การศึกษาประเภทนี้รัฐจะเป็นผู้จัดการศึกษาให้ แต่ในบางครั้งมีเอกชนช่วยจัดการศึกษาให้ด้วย ทาสผิวดำจะไม่ได้รับการศึกษาในระบบโรงเรียน เช่นนี้ ต่อเมื่อได้รับอิสรภาพภายหลังสงครามกลางเมืองแล้วจึงมีการสร้างโรงเรียนสำหรับคนผิวดำ โดยรัฐบาลหวังว่าเด็กผิวดำส่วนใหญ่จะมีโอกาสเข้ารับการศึกษากลับกับด้วย

โรงเรียนสำหรับคนผิวดำในนวนิยายของฟอล์กเนอร์นั้น เกิดขึ้นหลังจากสงครามกลางเมือง ยุติลงแล้ว มีคนผิวขาวหลายคนกลัวบาปที่บรรพบุรุษของตนกระทำต่อคนดำ จึงคิดได้บาปด้วยการจัดการศึกษาให้กับคนดำ มีสเบอร์เดินหญิงผิวขาวในนวนิยายเรื่อง Light in August. เป็นคนผิวขาวคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้อุปถัมภ์โรงเรียนและวิทยาลัยสำหรับคนผิวดำหลายแห่งในภาคใต้ โดยมีผู้ดูแลกิจการเป็นคนผิวดำ เด็ก ๆ ผิวดำจำนวนมากมีโอกาสดำเนินการศึกษาในโรงเรียนเหล่านี้ โดยฟอล์กเนอร์กล่าวถึงตอนที่สเบอร์เดินไปเยี่ยมเยียนเด็กหญิงผิวดำที่เป็นนักเรียนปัจจุบัน และนักเรียนเก่าของโรงเรียนที่อยู่ในอุปถัมภ์ของเธอ

"... and advice personal and practical to young girl students and even alumnae, of a dozen negro schools and colleges through the south."

(Faulkner. 1932 : 220)

แต่สำหรับโจ แม้ว่าโอกาสในการศึกษาจะอำนวยให้เนื่องจากมีสเบอร์เดินจะให้โจไปเรียนกฎหมายในโรงเรียนกฎหมายที่เธอเป็นผู้อุปถัมภ์อยู่ แต่ต้องไปในฐานะคนผิวดำ เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน แต่โจไม่สามารถยอมรับข้อเสนอนี้ได้ เนื่องจากตอนนั้นโจอายุ 30 เศษ และใคร ๆ ก็รู้จักเขาในฐานะคนผิวขาว และตัวโจเองไม่สามารถรับสภาพความเป็นคนผิวดำได้เลย

"To school, a nigger school. Me" his mouth said.

"Yes. Then you can go to Memphis. You can read law at Peeble's office. He will teach you law:"

(Faulkner. 1932 : 261)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าคนผิวดำมีโอกาสดำเนินการศึกษาสูง ๆ ได้เช่นเดียวกัน เช่น การเรียนวิชากฎหมาย โจพบกับมีสเบอร์เดินถึงวิทยาลัยกฎหมาย และทนายความผิวดำที่เป็นผู้ดูแลวิทยาลัยแห่งนี้

"But a nigger college, a nigger lawyer, "he said.

(Faulkner. 1932 : 261)

ในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. ตอนที่ไรเดอร์เด็กหนุ่มผิวดำถูกลากตัวไปแขวนคอในตอนกลางดึก นายอำเภอผิวขาวเล่าว่าศพของเขาถูกแขวนไว้ข้างโรงเรียนสำหรับคนผิวดำ

"... (Rider) hanging from the bell-rope in a negro schoolhouse ..."

(Faulkner. 1985 : 121)

ทำให้เห็นว่ายังมีโรงเรียนสำหรับสอนคนผิวดำในภาคใต้ด้วยเช่นกัน

ตัวละครผิวดำของฟอล์คเนอร์ตัวหนึ่งที่ได้มีโอกาสไปเรียนที่มหาวิทยาลัยสอนกฎหมายสำหรับคนผิวดำ ได้แก่ ชาร์ลส์ บอน ในเรื่อง Absalom, Absalom! การที่บอนสามารถไปเรียนได้เป็นเพราะเขามีเลื้อคผสมผิวขาวด้วย และคนอื่น ๆ ไม่ทราบว่าที่จริงแล้วบอนมีแม่เป็นหญิงลูกครึ่งผิวดำ ฟอล์คเนอร์มิได้กล่าวถึงรายละเอียดของบอนในตอนที่อยู่ที่มหาวิทยาลัย เพียงแต่กล่าวว่าบอนและเฮนรี่กลับจากมหาวิทยาลัยเพื่อมาพักผ่อน และฉลองคริสต์มาส

"Bon and Henry came from the University to spend that first Christmas ..."

(Faulkner. 1964 : 101)

ฟอล์คเนอร์กล่าวถึงโรงเรียนสำหรับคนผิวดำแห่งหนึ่งในเมืองเจฟเฟอร์สัน และมีตัวละครเด็กผิวดำชื่อ อเล็กแซนเดอร์ส ในนวนิยายเรื่อง Intruder in The Dust. ไปเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้

สำหรับการศึกษาในระดับสูงขึ้นไปนั้น ฟอล์คเนอร์กล่าวถึงมหาวิทยาลัยฮาวาร์ดที่สอนวิชากฎหมายให้กับคนอเมริกันทุกคน และมีชาร์ลส์ บอนตัวละครเลื้อคผสมผิวดำในเรื่อง Absalom, Absalom! ได้ไปเรียนที่นั่น แต่บอนไปเรียนโดยไม่มีใครทราบว่าที่จริงแล้วเขามีเลื้อคผสมผิวดำ

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่ารัฐบาล และคนผิวขาวที่ใจบุญบางคนได้ร่วมมือกันจัดตั้งโรงเรียนให้กับคนผิวดำ แต่ส่วนใหญ่คนผิวดำจะไม่มีโอกาสได้ไปเรียนในโรงเรียนเหล่านี้ สาเหตุหนึ่งมาจากการที่เด็ก ๆ ผิวดำส่วนใหญ่มีครอบครัวที่แตกแยก พ่อแม่แยกกันอยู่ หรือพ่อแม่ตายจากไป และตนเองได้รับการเลี้ยงดูจากญาติพี่น้องทำให้ไม่มีโอกาสได้ไปเรียน ต้องหาเลี้ยงชีพตนเองตั้งแต่เป็นเด็กเป็นต้น หรือในบางครั้ง ความยากจนทำให้เด็กผิวดำต้องช่วยพ่อแม่ทำงานในไร่ในนาซึ่งสำคัญว่าการไปเรียนหนังสือ ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้คนผิวดำยังคงล้าหลังในด้านการศึกษาอยู่มาก

สิ่งที่บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าคนผิวดำนั้นมีการศึกษาในระดับต่ำได้แก่ ภาษา ที่คนผิวดำใช้พูดกัน จากการที่คนผิวดำมีบรรพบุรุษเป็นคนอัฟริกันที่ถูกล่มาขายเป็นทาส และคนเหล่านี้มีภาษาพื้นเมืองของตนอยู่แล้ว ตามประวัติศาสตร์กล่าวว่าคนผิวดำรุ่นแรก ๆ ไม่สามารถเข้าใจภาษาอังกฤษได้ ครั้นมาถึงลูกหลานของพวกเขาก็ได้หัดพูด และใช้ภาษาอังกฤษตามแบบฉบับของตนเอง เนื่องจากการเรียนรู้ด้วยตนเองจึงเป็นเหตุให้คนผิวดำใช้ภาษาอังกฤษที่ผิด ๆ ตลอดมาจนกลายเป็นเอกลักษณ์ในแบบของคนผิวดำ

ฟอล์คเนอร์เป็นนักเขียนผิวขาวที่ได้รับการยกย่องเป็นอย่างมากในการเขียนเลียนภาษาพูดของคนผิวดำได้ถูกต้องและชัดเจน ตัวละครผิวดำของฟอล์คเนอร์มีวิวัฒนาการการใช้ภาษาในทางที่ดีขึ้นตลอดมาตั้งแต่ทาสจนได้รับอิสรภาพเป็นพลเมืองอเมริกัน แต่แม้จะมีการพัฒนาตนเองในการใช้ภาษามาตลอดระยะเวลาหลายศตวรรษ คนผิวดำก็ยังคงใช้ภาษาไม่ดีเท่าที่ควรเนื่องจากสภาพแวดล้อมทางสังคม และโอกาสการศึกษาที่มีน้อยนั่นเอง

ฟอล์คเนอร์กล่าวถึงทาสในนวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! โดยไม่มีบทพูดให้กับทาสเหล่านี้ เขาให้โรมัสคนผิวขาวมีความคิดว่าทาสของเขาเป็นเพียงสัตว์เลี้ยงใช้งานจึงไม่มีความจำเป็นที่จะสอนภาษาอังกฤษให้ แต่ทาสในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. ได้รับการยอมรับจากนายให้มีฐานะเป็นสมาชิกของครอบครัวด้วย พวกเขาสามารถพูดและแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ได้ เป็นการพัฒนาการใช้ภาษาของทาสไปด้วย ทาสบางคนที่ได้อยู่ใกล้ชิดกับนายผิวขาวมีประโยชน์

ใช้ก่อนข้างจะถูกต้องอยู่พอสมควรตัวอย่างเช่น ลูวีนีย ทาสหญิงผิวดำที่ได้รับใช้ใกล้ชิดแกรนนี่ หรือ มีสโรซ่า มิลลาร์ด เป็นทาสผิวดำที่ใช้ภาษาได้ดีพอสมควร แม้ว่าไม่ถูกต้องนักเนื่องจากลูวีนียไม่เคยเรียนหนังสือมาก่อนก็ตาม

"Nummine about that," Louvinia said . ' You (Joby) do like Miss Rosa tell you.'

(Faulkner. 1965 : 32)

ประโยชน์ที่ลูวีนียใช้ก่อนข้างจะถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แม้ว่าเธอจะออกเสียงวลีที่ว่า "Never mine" เป็น "Nummine" ก็ตามก็แสดงให้เห็นถึงว่าคนผิวดำเริ่มรู้จักปรับปรุงการใช้ภาษาจากการที่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เลยมาเป็นพูดได้ดีขึ้น

ริงโกเด็กชายผิวดำในนวนิยายเรื่องนี้ สามารถพูดประโยคยาว ๆ ได้ดีเนื่องจากริงโกได้ฟังแกรนนี่อ่านหนังสือบ่อย ๆ นอกจากนี้ริงโกยังเป็นเพื่อนสนิทของเบยาร์ด ชาร์โตรีสเด็กผิวขาว ทำให้ริงโกได้ยินได้ฟังภาษาอังกฤษที่ดีจากแกรนนี่ และเบยาร์ด แต่ในตอนที่เป็เด็กริงโกก็ยังออกเสียงคำบางคำตามแบบฉบับของคนผิวดำที่ไม่มีการศึกษาอยู่บ้าง เช่น ริงโกชอบออกเสียง "sho" แทนคำว่า "sure" เสมอ

"Tennessee sho gaunted you," Ringo said.

(Faulkner. 1965 : 12)

แต่เมื่อริงโกโตเป็นผู้ใหญ่เขาก็รู้วิธีที่จะพูดให้ถูกต้องโดยอาศัยการสังเกตจากคนผิวขาวที่เขาติดต่อกับด้วย ตอนที่ริงโกไปส่งข่าวการตายของจอห์น ชาร์โตรีสให้กับเบยาร์ดทรานนั้นริงโกสามารถพูดได้ดียิ่งกว่าตอนที่เป็เด็กมาก

"They shot Colonel Sartoris this morning. Tell him I be waiting in the kitchen."

(Faulkner. 1965 : 147)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงว่าหาสามารถเรียนรู้การใช้ภาษาได้โดยขึ้นอยู่กับสังคมแวดล้อม ซึ่งได้แก่ คนผิวขาวนั่นเอง หลังจากที่ได้อิสราภาพแล้ว คนผิวดำมีการพัฒนาการใช้ภาษาเป็นของตนเองมากขึ้นตัวละครหลายตัวยังคงพูดแบบเดิม แต่ตัวละครอีกหลายตัวใช้ภาษาที่ขึ้นเช่น ชาร์มูเอล โบแฮมม์ ตัวละครผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. เป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่รู้จักพัฒนาการใช้ภาษาของตนเองเนื่องจากเขาได้เรียนรู้มาจากผู้คนที่อยู่ใกล้ชิดทั้งคนในภาคใต้ และภาคเหนือของอเมริกา ชามูเอลนับเป็นตัวแทนของคนผิวดำที่มีชีวิตที่โชกโชน มีประสบการณ์ในการพบปะกับคนทุกระดับชั้นของสังคมไม่ว่าขาวหรือดำ จากการที่ชามูเอลไปอยู่ภาคเหนือ และโชคดีในการเล่นการพนันทำให้เขาได้แต่งตัวโก้และหว่าตัวเป็นลูกเศรษฐีพร้อมทั้งติดต่อกับคนผิวขาวที่มีฐานะดี ชามูเอลเลียนแบบวิธีการพูดแบบคนมีการศึกษา แม้ว่าจะไม่ได้ศึกษาจริง ๆ ในโรงเรียน แต่ก็นับว่าเป็นคนดำที่มีโอกาสพัฒนาการใช้ภาษาเพิ่มขึ้น ชามูเอลไม่ออกเสียง "sho" ในคำว่า "sure" เมื่อจำศาลถามถึงพ่อและแม่ของเขาตอนซักประวัติก่อนนำชามูเอลไปนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า ชามูเอลกล่าวว่า

"Sure. Two. I don't remember them. My grandmother raised me."

"I don't know. Mollie Worsham Beauchamp. If she is, she's on Carothers Edmonds's farm seventeen miles from Jefferson, Mississippi. That all?"

(Faulkner. 1985 : 277)

จากตัวอย่างประโยคข้างต้นจะเห็นว่า ชามูเอลสามารถพูดประโยคได้ถูกต้อง แสดงถึงความก้าวหน้าในการใช้ภาษา เนื่องจากชามูเอลได้เดินทางไปในที่ต่าง ๆ มาก นับเป็นการศึกษาอย่างหนึ่งของเขา แต่ยังมีคนผิวดำบางคนที่ใช้ภาษาตามแบบฉบับเดิมของคนผิวดำอันแสดงถึงการไม่รู้หนังสือของเขานั้นเอง ไรเคอร์ตัวละครผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. เป็นตัวละครที่ใช้ภาษาที่บ่งบอกถึงการไม่ได้รับการศึกษา และไม่มีโอกาสที่จะศึกษาด้วยตนเองเช่นที่ชามูเอลกระทำ เนื่องจากไรเคอร์เติบโตอยู่แต่ในกลุ่มคนผิวดำที่ไม่มีการศึกษาเช่นเดียวกับเขา นอกจากนี้สังคมแวดล้อมอันเป็นสังคมผิวขาวก็มีใช้คนผิวขาวที่ได้รับการศึกษา อีกทั้งยังเป็นคนผิวขาวที่เต็มไปด้วยอคติต่อคนผิวดำอีกด้วย

ตัวไรเคอร์เอง เพื่อน ๆ และบุคคลที่ใกล้ชิดกับเขามักจะออกเสียงวลีที่ว่า "Let me ..."
เป็น "Lemme ..." เสมอ ตัวอย่างเช่นตอนที่เพื่อนของไรเคอร์ขอพลั่วไปตักดินกลบหลุมศพภรรยา
ของไรเคอร์ แทนไรเคอร์นั้น เขาได้พูดว่า

"Lemme have hit, Rider," said another member of his sawmill
gang."

(Faulkner. 1985 : 107)

หญิงชราผิวดำบ้านุญชรรมของไรเคอร์ ต้องการถามไรเคอร์ว่า ไรเคอร์จะไปไหน แต่
เนื่องจากเธอไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษ และภาษาอังกฤษที่เธอใช้นั้นก็เป็นแบบที่บรรพบุรุษของเธอ
ใช้มาตั้งแต่สมัยทาส เธอจึงพูดว่า

"Whar you gwine?" she said.

(Faulkner. 1985 : 107)

แทนที่จะพูดว่า "Where are you going?"

และไรเคอร์ก็ตอบด้วยภาษาอังกฤษระดับเดียวกับบ้านุญชรรมซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูเขามานั้นเอง

"Ah'm goan home," he said. แทนการตอบว่า "I'm going home."

คำพูดแต่ละตอนของไรเคอร์แสดงให้เห็นว่าไรเคอร์มิได้ไปเรียนหนังสือ เขาใช้ภาษาอังกฤษตามแบบ
ที่คนผิวดำใช้ และแม้จะมีคนผิวขาวหลายคนในบริเวณโรงเลื่อยแห่งนี้เป็นแบบฉบับให้ แต่คนผิวขาว
เหล่านั้นก็เป็นคนที่มียศถิกับคนผิวดำ เช่น นายอำเภอซึ่งเกลียดชังคนผิวดำจนไม่ยอมมาใกล้ชิดกับ
คนผิวดำ คนผิวขาวเช่นเบิร์คของหัวหน้าคนงานก็เป็นคนที่ไม่ได้รับการศึกษา เป็นคนชั้นต่ำหรือชั้น
กรรมกร ทำให้เป็นแบบอย่างไม่ได้ ไรเคอร์จึงคงใช้ภาษาแบบที่บ่งบอกว่าไม่ได้รับการศึกษาอยู่
นั่นเอง ตอนที่ไรเคอร์เดินไปตามถนนด้วยอาการเมามายอย่างหนัก หลังจากที่เขาดังแผนนี้ภรรยา
ของเขาไปแล้วในตอนเย็น เขาเสียใจและโกรธแค้นการกระทำของฆาตรกรผู้ฆ่าแม่ที่เป็นอย่างมาก
แต่คนผิวดำไม่สามารถกระทำการใดตอบโต้คนผิวขาว เขาจึงรู้สึกอึดอัดอันตื้นใจมาก เขาคิดถึงสุนัข
ตัวโปรดของเขา ถ้ามันอยู่ใกล้ ๆ เขาคงจะหุบตัวมันเพื่อระบายความรู้สึกไปแล้ว

'Sides that,' he said, 'Ah wouldn't thow nothin at him. Ah mout kick him efn he needed hit and was close enough. But Ah wouldn't ruint no dog chunkin hit."

(Faulkner. 1985 : 119)

อันที่จริงแล้ว ไรเคอร์ต้องการพูดว่า

"Besides that, " he said, 'I wouldn't throw things at him. I must kick him even he needed it and he was close enough. But I wouldn't ruin a dog that was chunkin it."

บางครั้งไรเคอร์จะพูดประโยคที่เข้าใจยาก โดยเพียงแต่นำคำต่อคำมาต่อกันตามความต้องการเท่านั้น เช่น ตอนที่พวกของเบิร์ดของมาที่สถานีตำรวจเพื่อจับตัวไรเคอร์ไปแขวนคอ ไรเคอร์ต้องการบอกกับคนอื่น ๆ ว่า เขาไม่อาจหลีกเลี่ยงจากกฎหมายของชนผิวขาวไปได้

"Hit look lack Ah just cant quit thinking. Look lack Ah just cant quit."

(Faulkner. 1985 : 123)

ลูคัส โบแฮมม์ ตัวละครผิวดำอีกตัวหนึ่งในนวนิยายเรื่องเดียวกันนี้ที่มีบรรพบุรุษเป็นทาส เขาได้รับการถ่ายทอดวิธีการพูดตามแบบฉบับของคนผิวดำที่ไม่ได้รับการศึกษามาเช่นเดียวกัน แต่สังคมแวดล้อมช่วยให้ลูคัสรู้จักพัฒนาตนเอง จะสังเกตเห็นว่าตอนที่กล่าวถึงลูคัสในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. นั้น ลูคัสมีอายุได้ 67 ปี เขามีได้ออกเสียงคำว่า "it" เป็น "Hit" หรือ "I" เป็น "Ah" อย่างที่เขาเคยพูดเมื่อตอนที่เขาเป็นหนุ่ม แต่ลูคัสสามารถออกเสียงคำเหล่านี้ได้ชัดเจน และใช้ประโยคที่ถูกไวยากรณ์ขึ้นกว่าเดิมด้วย ดังเช่นตัวอย่างตอนที่ลูคัสบอกกับรอรธ เอ็ดมันส์ชายผิวขาว เรื่องการตัดสินใจว่าจะเช่าบ้านของรอรธอยู่ต่อไปอีกหรือไม่

"All right. I'll rent the house from you. Name your price and I will pay you every Saturday night as long as I decide to stay here."

(Faulkner. 1985 : 39)

จากประโยคตัวอย่างคำพูดของลูคัสจะเห็นว่า ลูคัสไม่ได้ออกเสียงคำว่า "all right" เป็น "awright" และ "I" ว่า "Ah" อย่างที่ไรเคอร์ และป้าของเขาออกเสียง ทั้งที่ลูคัส และคนทั้งสองมีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน แต่ลูคัสพูดประโยคที่ยาว ถูกไวยากรณ์ และมีส่วนขยายมากกว่าตัวละครผิวดำตัวอื่น ๆ ในช่วงอายุเดียวกัน

โจ คริสต์มาส ตัวละครผิวดำในเรื่อง Light in August. เป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งที่ใช้ภาษาได้ถูกต้อง เนื่องจากโจได้รับการสอนอ่านพระคัมภีร์จากมิสเตอร์แมคอีเชอร์นพระภิกษุชาวสกอต นอกจากนี้โจยังเป็นคนที่มีโอกาสพบกับคนหลายชั้น และหลายเมือง เนื่องจากโจใช้เวลา 15 ปี เดินทางเร่ร่อนไปทุกทิศจากภาคใต้ไปภาคเหนือ จากนั้นเดินทางไปทางตะวันตก ตะวันออก แล้วกลับมาภาคใต้อีกครั้งหนึ่ง ตลอดเวลา 15 ปี โจใช้ชีวิตทั้งในแบบคนผิวขาวและคนผิวดำ ทำให้โจมีหูตาที่กว้างขวาง เขารู้จักพัฒนาภาษาที่เขาใช้ ประกอบกับความสามารถในการอ่านที่มิสเตอร์แมคอีเชอร์นสอนให้ ทำให้โจใช้ภาษาที่ถูกต้องที่สุดในบรรดาตัวละครผิวดำ จากนวนิยายทั้ง 5 เรื่อง ของฟอล์คเนอร์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้ โจถามไบรอนว่าที่โรงเลื่อยแห่งนี้จ่ายเงินค่าชั่วโมงทำงานพิเศษเป็นเงินเท่าใด

"How much do they pay for overtime?" he said.

(Faulkner. 1932 : 30)

จากประโยคตัวอย่างคำพูดของโจ จะเห็นว่าโจตั้งคำถามได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และออกเสียงได้ชัดเจนมาก นอกจากนี้ท่าทางของโจยังบ่งบอกว่าเป็นผู้ที่มีภูมิรู้อยู่ในตัว อย่างที่คนผิวดำอื่น ๆ ไม่มี ยกเว้นชามูเอล โบแฮมป์ในเรื่อง Go Down, Moses. ดังที่ไบรอนกล่าวถึงโจเมื่อแรกพบ ว่า โจมีลักษณะเป็นคนมีความรู้ ซึ่งไบรอนคิดว่าโจอาจจะเคยไปโรงเรียนมาด้วย

"... he (Joe Christmas) carried his knowledge with him always as though it were a banner ..."

(Faulkner. 1932 : 27)

ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบภาษาพูดของโจกับเด็กหนุ่มผิวดำที่ขับรถม้าผ่านมา จะทำให้เห็นความแตกต่างของระดับการศึกษาที่ชัดเจนมากขึ้น โจถามเด็กหนุ่มคนนั้นว่า ถนนสายนี้ไปที่ใด เด็กหนุ่มผิวดำตอบว่า ตัวเขาจะไปเมืองม็อทส์ทาวน์

"Mottstown. Whar I gwine."

(Faulkner. 1932 : 320)

แต่โจยังไม่เข้าใจ เมื่อเขาถามเด็กผิวดำคนนั้นอีกว่า แกไม่ได้อยู่แถว ๆ นี้ ใช่ไหม เด็กหนุ่มผิวดำตอบว่าไม่ได้อยู่แถวนี้

"Naw, sir. I stays two counties back yonder. Been on the road three days. I gwine to Mottstown to get a yellin calf pappy bought. You want go to Mottstown!"

(Faulkner. 1932 : 320)

อันที่จริงแล้วเด็กผิวดำควรจะออกเสียงว่า

"No, sir. I stay two countries back yonder. I have been on the road for three days. I am going to Mottstown to get a yellow calf Pappy bought. Do you want to go to Mottstown?"

การที่เด็กหนุ่มผิวดำคนนี้ยังออกเสียงแบบคนผิวดำที่ไม่ได้รับการศึกษาออกเสียงอยู่นั้น แสดงให้เห็นว่าคนผิวดำอื่น ๆ ยังไม่มีโอกาสเรียนหนังสือ หรือโอกาสที่จะได้เดินทางไปในที่ต่าง ๆ เพื่อสร้างเสริมประสบการณ์อย่างเต็มที่ คริสต์มาส มี

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่า ตัวละครผิวดำของฟอล์กเนอร์มีวิวัฒนาการด้านการใช้ภาษาตลอดมา นับแต่การไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เลย จนกระทั่งสามารถพูดได้อย่างถูกต้อง ทั้งที่มีโอกาสน้อยมากในการไปศึกษาในโรงเรียนอย่างคนผิวขาว หากคนผิวดำมีโอกาสดีเช่นเดียวกับคนผิวขาวแล้ว คนผิวดำจะมีความก้าวหน้าในทุก ๆ ด้านมากกว่านี้มากนัก

นอกจากภาษาจะเป็นเครื่องชี้บอกระดับการศึกษาของคนผิวดำแล้ว การที่คนผิวดำเชื่อในเรื่องการไปจอร์แดนที่นายพลเซอร์แมนบอกไว้นั้น ทำให้เห็นว่าคนผิวดำไม่มีการศึกษาพอที่จะรู้ว่า

จอร์แดนนั้นอยู่ห่างไกลจากอเมริกา และคนผิวขาวจำนวนมากจะเดินทางไปจอร์แดน
ทั้งหมดได้อย่างไร ในขณะที่แกรนนี่หญิงผิวขาวทราบดีว่าคนผิวขาวจะต้องไปอดตายในระหว่างการ
เดินทางไปจอร์แดนในครั้งนี้ เนื่องจากแกรนนี่รู้ว่าจอร์แดนนั้นอยู่ต่างทวีปกับอเมริกา เธอจึง
ห้ามปรามฟิลาเดลที่หาสหญิงผิวขาวของเธอให้เดินทางไปกับขบวนอพยพของคนผิวขาวอื่น ๆ

"Don't go, Philadelphia," Granny said. Don't you know he's
leading you into misery and starvation."

(Faulkner. 1965 : 55)

เหตุการณ์ตอนที่ออก ไชน์ ชายผิวขาวในเรื่อง Light in August. เกยท่าคนเป็นพระและเทศน์
อุทมิ์นเหยียดยามคนผิวขาว แสดงให้เห็นถึงความไม่รู้พระกัมภีร์ของคนผิวขาว ทำให้ไม่ทราบว่าสิ่งที่
ไชน์เทศน์นั้นไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในพระกัมภีร์ คนผิวขาวบางคนกลับเชื่อว่าไชน์เป็นพระเจ้า หรือมีวิญญาณ
ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์สิงอยู่ในตัวเขา

"The negroes believed that he was crazy, touched by God, or
having once touched by Him. They probably did not listen to, could
not understand much of, what he said."

(Faulkner. 1932 : 325)

คนผิวขาวไม่เคยมีความรู้ที่ พระเจ้านั้นมีวัตรปฏิบัติเป็นอย่างไร พวกเขาจึงยังไม่รู้จักพระองค์โดย
แท้จริง พวกเขาเชื่อแต่เพียงว่าพระเจ้านั้นต้องมีผิวขาว และมีการกระทำแบบที่คนธรรมดาไม่อาจ
เข้าใจได้ จึงทำให้คนผิวขาวบางคนหลงผิดนับถือไชน์มาก

"... since God to them (Negroes) was a white man too and His
doings also a little inexplicable."

(Faulkner. 1932 : 325)

และมีคนผิวขาวบางคนถึงกับบริจาคสิ่งของให้กับไชน์เสมอ ๆ ทำให้ไชน์และภรรยาไม่ต้องทำมาหากิน
แบบอื่น แต่มีชีวิตรอยู่ได้ด้วยสิ่งของของคนผิวขาว

"... charity which they (Hines) received from negro hands,"

(Faulkner. 1932 : 323)

จากตัวอย่างในตอนนี้นำให้เห็นว่า คนผิวดำพากันนับถือไฮน์เพราะพวกเขาไม่มีการศึกษา ไม่เคยอ่านพระกัมภีร์ ไม่รู้ว่าแท้ที่จริงแล้ว คือ ไฮน์ เป็นศัตรูที่แท้จริงของคนผิวดำ เพราะไฮน์ ใช้ศาสนาอันเป็นสิ่งบริสุทธิ์เป็นอาวุธมาประหัตประหารคนผิวดำ

ตัวอย่างทั้งหมดข้างต้นที่กล่าวมาทั้งใน เรื่องลักษณะการศึกษาของคนผิวดำและสภาพทางการศึกษาของคนผิวดำ แสดงว่าคนผิวดำมีโอกาสน้อยมากที่จะได้รับการศึกษา ทั้งแบบนอกระบบและในระบบ การที่คนผิวดำมีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำจึงมีผลทำให้คนผิวดำต้องทำงานหนัก ใช้แต่แรงกายและมีรายได้น้อย สถานภาพทางเศรษฐกิจก็ตกต่ำยิ่งนัก ทั้งจะได้กล่าวถึงในเรื่องสถานภาพทางเศรษฐกิจของคนผิวดำต่อไป

สถานภาพทางเศรษฐกิจของคนผิวดำ

การที่จะศึกษาให้เห็นสถานภาพของคนผิวดำในสังคมแจ่มชัดนั้นจำเป็นต้องศึกษาสถานภาพทางเศรษฐกิจควบคู่กันไป เนื่องจากสถานภาพทางสังคมนั้นจะเกี่ยวพันกับเศรษฐกิจ คนยากจนมีโอกาสน้อยในการศึกษาต่อ อาชีพที่ต่ำจึงเป็นอาชีพชั้นต่ำรายได้น้อย และมีฐานะยากจนต่อไป สถานภาพทางสังคมจะตกต่ำตามไปด้วย ดังนั้นการศึกษาสถานภาพทางเศรษฐกิจ ทำให้เห็นสถานภาพทางสังคมที่แจ่มชัดขึ้น

สภาพทางเศรษฐกิจ หมายถึง สภาพทางเศรษฐกิจโดยทั่วไปอันได้แก่สภาพที่อยู่อาศัย รวมถึงสาธารณูปโภคที่ได้รับ เช่น ถนน ไฟฟ้า เป็นต้น ซึ่งฟอล์คเนอร์ได้กล่าวไว้เด่นชัดในนวนิยายเรื่อง Light in August. ลักษณะอีกประการหนึ่งของเศรษฐกิจได้แก่เรื่องของอาชีพ โอกาสในการหางานทำ หรือเลือกอาชีพ ความก้าวหน้าในงานอาชีพนั้น ๆ และรายได้ ซึ่งปรากฏเด่นชัดในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. Light in August. และ Intruder in The Dust.

ส่วนเรื่อง Absalom, Absalom! และเรื่อง The Unvanquished. นั้น เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ ทาสเป็นส่วนใหญ่ จึงไม่ได้กล่าวถึงเรื่องอาชีพของคนผิวดำ และสภาพที่อยู่อาศัย หรือรายได้ที่ได้รับ

สภาพโดยทั่ว ๆ ไปในทางเศรษฐกิจ

การกล่าวถึงสภาพทางเศรษฐกิจก็คือ การกล่าวถึงเรื่องปาก - หท้องของประชาชน หรือ ความต้องการเครื่องอุปโภค บริโภค อันได้แก่ สภาพที่อยู่อาศัยอาหารการกิน และด้านสุขภาพอนามัย เศรษฐกิจของบุคคลจะต้องขึ้นอยู่กับรายได้ของบุคคลนั้นด้วย การจะมีรายได้ดีหรือไม่ต้องอาศัยโอกาส ในการทำงาน และความก้าวหน้าของงานที่ทำด้วยเช่นเดียวกัน ดังนั้นสภาพเศรษฐกิจโดยทั่วไปของ คนผิวดำจึงได้แก่เรื่องของที่อยู่อาศัย และปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่มีผลเกี่ยวเนื่องอยู่กับรายได้ ซึ่งจะต้อง แยกกันกล่าวเป็นสองตอน คือสภาพเศรษฐกิจของคนผิวดำตอนเป็นทาส หรือตอนก่อนสงคราม กลางเมือง และสภาพเศรษฐกิจของคนผิวดำภายหลังสงครามกลางเมือง

ก่อนสงครามกลางเมืองทาสต้องอยู่กับนายผิวขาว เพื่อจะได้ทำงานในไร่นาของนายได้ อย่างเต็มที่ ค่าจ้างที่ได้รับคืออาหาร เสื้อผ้า และที่อยู่อาศัยซึ่งเป็นกระท่อมชั้นเดียวตั้งอยู่บนดิน ไม่มีการปูพื้น ฝากระท่อมทำจากดินเหนียว ถ้านายผิวขาวคนไหนใจดี ทาสก็จะมีฝากระท่อมที่ทำ ด้วยไม้ซุง กระท่อมเหล่านี้ทาสต้องปลูกสร้างขึ้นมาด้วยตนเอง และบางครั้งทาสชายหญิงที่เป็นคู่ สามัภรรยากันอาจมีกระท่อมอยู่เป็นของตนเองด้วย หากนายเป็นคนผิวขาวที่ไม่เกลียดชังทาสผิวดำ และมีความรู้สึกต่อทาสว่า ทาสคือมนุษย์รวมทั้งยอมรับว่า ทาสก็คือสมาชิกของครอบครัวของนายด้วย เหมือนกัน

ในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. กล่าวถึงทาสที่มีกระท่อมที่อาศัยอยู่ในอาณา บริเวณเดียวกันกับบ้านของนาย แต่จะเป็นสัดส่วนที่ไม่ปะปนกัน กระท่อมของทาสมีลักษณะเหมือน ๆ กัน คือเป็นกระท่อมที่สร้างจากไม้เป็นท่อน ๆ มีห้องโล่ง ๆ เพียงห้องเดียว ไม่ปูพื้น การกันห้องจะใช้ ม่าน (a quilt) กันแบ่งเป็นที่สำหรับนอน

"... that slave cabin partitioned into two rooms by that
suspended quilt ..."

(Faulkner. 1965 : 67)

แกรนนี่ และจอห์นนายทาสเป็นคนผิวขาวที่ไม่เกลียดชังทาสผิวดำ ดังนั้นเขาจึงอนุญาตให้ทาสชาย
หญิงที่เป็นคู่สามีภรรยา มีกระท่อมที่พักเป็นของตนเอง เบยาร์ดเล่าว่าลูชทาสชาย และฟิลาเคลที่
ภรรยาของเขาก็มีกระท่อมอยู่เป็นของตนเอง

"... we (Bayard and Ringo) were outside of his (Loosh's) and
Philadelphia's cabin ..."

(Faulkner. 1965 : 19)

โจบิทาสชายซึ่งตอนนั้นอายุมากแล้วก็มีกระท่อมเป็นที่พักของตนเอง ไม่ปะปนกับทาสอื่น ๆ ด้วย
เช่นกัน

"... We (Bayard and Ringo) were just passing Joby's cabin ..."

(Faulkner. 1965 : 19)

ลูวีนียาทาสหญิงผิวดำในนวนิยายเรื่องเดียวกันนี้ได้รับสิทธิพิเศษจากนายให้พักอยู่ในบ้าน
ของนายได้เนื่องจากเธอมีหน้าที่ทำอาหาร ดูแลความสะอาดภายในบ้าน และปรนนิบัติแกรนนี่
นายทาสผิวขาวที่อายุมากแล้ว ริงโกทาสชายของลูวีนียาก็ได้รับอนุญาตให้อยู่ในห้องเดียวกับเบยาร์ด
เด็กชายผิวขาวลูกชายของจอห์นนายทาส เพราะเบยาร์ดและริงโกเป็นเพื่อนเล่นด้วยกัน

"... Louvinia stood in the door of the bedroom without even
lighting the lamp while Ringo and I went to bed ..."

(Faulkner. 1965 : 31)

ในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. ทาสซึ่งส่วนใหญ่เป็นชายได้พักอยู่ในกระท่อมที่เป็นของ
ตนเอง กระท่อมเหล่านี้ปลูกอยู่ในที่ของนายผิวขาว แต่เป็นสัดส่วนต่างหาก บัคและบัคคีนายทาส
ผิวขาวกล่าวถึงที่อยู่ของทาสว่าเป็นกระท่อมอยู่ในส่วนที่จัดไว้สำหรับทาส

"... One of the cabins in the quarters where the niggers used to live ..."

(Faulkner. 1985 : 11)

แซม ฟาเธอร์ส อินเคียนแดงเลือกผสมผิวดำในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses.
กล่าวว่าตัวเขาอาศัยอยู่กับทาสผิวดำในบริเวณที่จัดไว้เฉพาะพวกทาสเท่านั้น

"... Sam lived among the negroes, in a cabin among the other cabins in the quarters, ..."

(Faulkner. 1985 : 131)

ตามที่กล่าวแล้วว่าเป็นอยู่ของทาสจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับนายผิวขาว ทาสในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. มีกระท่อมอยู่เป็นสัดส่วน มีความสะดวกสบายพอควรแก่อัตภาพก็เนื่องจากนายทาสไม่ใช่คนมีอคติในเรื่องผิว และยังเป็นผู้มีฐานะค่อนข้างจะร่ำรวย (สังเกตได้จากเกรณที่ใช้ช้อนและส้อม รวมถึงเครื่องใช้อื่น ๆ ที่ทำจากเงินแท้ ๆ ทั้งสิ้น) แต่นายทาสเช่น โธมัส ซัทเพน ในนวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! นั้น เป็นเจ้าของทาสด้วยการไปล่าทาสมาจากป่า มิใช่จากการใช้เงินซื้อมา และโธมัสเองก็ไม่มีบ้านจะอยู่อาศัย ดังนั้นทาสของเขาจึงต้องหลบนอนกันในป่าเยี่ยงสัตว์ ไม่มีผ้าห่มใช้ห่มกันยุง ต้องใช้โคลนทาตัวกันยุง

"... the negroes did not have (or did not use) blankets to sleep in ... one of them out of the absolute mud like a sleeping alligator ..."

(Faulkner. 1964 : 36)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าทาสต้องอยู่กับนาย และรับใช้นาย แต่สงครามกลางเมืองมีส่วนทำให้ทาสเป็นไทแก่ตัว ทาสเป็นตัวของตัวเองไม่ขึ้นกับนายในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นที่อยู่อาศัย การทำมาหากิน และความเป็นอยู่ในด้านอื่น ๆ อีก ทำให้คนผิวดำเหล่านี้มีบางพวกสมัครใจอยู่กับนายเดิม บางพวกสมัครใจไปดำเนินชีวิตตามลำพังในฐานะอิสระชนตามกฎหมายการปลดปล่อย

ทาส ในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. กล่าวถึงคนผิวดำตั้งแต่เป็นทาสอาศัยอยู่กับจอห์น นายผิวขาว ต่อมาเกิดสงครามกลางเมือง ทาสจำนวนมากอพยพไปจอร์แดนกับนายพลเซอร์แมน นายทหารผิวขาว แต่ทาสทุกคนในบ้านของจอห์นยังคงอยู่กับจอห์น แม้สงครามจะเลิกแล้ว โจบี ทำหน้าที่แทนคนรับใช้อื่น ๆ ในบ้าน และให้ไข่ม่อนลูกชายเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของจอห์น ริงโก ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยจอห์นในกิจการรถไฟ แม้แต่ลูทาสชายลูกของโจบี ซึ่งออกจากบ้านไปตอนที่ มีข่าวว่านายพลเซอร์แมนจะพาทาสไปจอร์แดนนั้น ยังกลับมาอยู่ที่บ้านนายเดิมอีก

"... Simon sitting on the stool; I saw Joby watching me from the kitchen door ... Loosh looked up at me across Betsy's head, a curry bomb in his hand, though Ringo didn't look at me at all.

(Faulkner. 1965 : 166 - 167)

นอกจากตัวละครทาสพวกนี้แล้ว มีทาสตัวประกอบอื่น ๆ จำนวนหนึ่งกลับมาอยู่กับนายอีก ในตอนที่แกรนนี่รับทาสจำนวน 110 คนจากนายทหารภาคเหนือ เนื่องจากแกรนนี่ไปตามทวงทียเงิน ลา และลูชกับฟิลาเคลที่ทาสของเธอ แต่เกิดการเข้าใจผิดกันขึ้น เนื่องจากลาของแกรนนี่นั้นมีชื่อว่า "Old Hundred" และ "Tinney" ทำให้เสมือนคนจดข้อความเข้าใจผิดเขียนว่าจะต้องมอบลา คืนให้แกรนนี่ 110 ตัว และทาสอีก 110 คน ดังนั้นทาสที่ออกเดินทางไปจอร์แดน แล้วไปติดอยู่ที่ ชายฝั่งแม่น้ำจึงออกติดตามแกรนนี่กลับมา 110 คน เมื่อเดินทางมาได้ระยะหนึ่ง แกรนนี่ต้องการ ปลอยทาสเหล่านี้ไป แต่เธอก็ยังเป็นห่วงว่าทาสจะไปอยู่ที่ใด เมื่อเธอถามทาสเหล่านั้นบอกว่า อยากอยู่กับแกรนนี่ แสดงให้เห็นว่ายังมีคนผิวดำกลุ่มหนึ่ง เมื่อเป็นไทแก่ตัวแล้วไม่รู้จะไปอยู่ที่ใด ยัง ต้องการกลับมาอยู่กับนายเดิมอีก

"I suppose you all want to cross some more rivers and run after the Yankee Army, don't you?" Granny said.

They (the niggers) stood there, moving their feet in the dust.

"What don't any of you want to? "Then who are you going to mind from now on." They just stood there. After a while, one of them said, "You, Missy."

(Faulkner. 1965 : 81)

โจ คริสต์มาส ตัวละครผิวดำในนวนิยายเรื่อง Light in August. กล่าวว่าเขาได้เห็นกระท่อมทาสรายล้อมบ้านใหญ่หลังหนึ่งอยู่ คนผิวดำเหล่านี้เดิมเคยอยู่กับตระกูลนี้มาตั้งแต่เป็นทาส เมื่อเป็นไทแก่ตัวแล้วยังอยู่ที่เดิม และรับใช้สมาชิกรุ่นหลังของตระกูลต่อมาอีก

"He saw several negro cabins scattered here and there along the road, then he saw about a half mile away, a larger house."

(Faulkner. 1932 : 213)

แฮมป์ วอร์แชม ชายผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses. ยังคงอาศัยอยู่กับมีสวอร์แชม ซึ่งเป็นบุตรสาวของนายผิวขาวของตนตอนเป็นทาส สภาพกระท่อมของแฮมป์เก่าแก่และทรุดโทรมมาก ไม่มีเครื่องอำนวยความสะดวก เช่น ไฟฟ้าหรือน้ำประปา ตะเกียงน้ำมันเป็นอุปกรณ์ให้แสงสว่างที่จำเป็นมาก สตีเวนส์ทนายผิวขาวเล่าว่าในบ้านของแฮมป์มีตะเกียงน้ำมันจุดอยู่แม้ว่าเขาจะไม่เห็นกับตาแต่ก็รู้ว่าในบ้านนี้ไม่มีน้ำประปาใช้นั่นเอง

"... he (Stevens) know that the entire house was still light with oil lamps and there was no running water in it ..."

(Faulkner. 1985 : 285)

สภาพภายในบ้านสะอาดมาก ทั้งที่ม่านแสนจะเก่าแก่ และซิดเซียว บันไดทางขึ้นไม่มีสีสรรหลงเหลือ รวมทั้งกระดาษปิดฝาผนังซิดจนหมด ในห้องนอนของแฮมป์ และภรรยาไม่มีเครื่องนอนเลยสักชิ้นเดียว

"... up the clean, painless stairs beside the faded wallpaper,

(Faulkner. 1985 : 285)

ในห้องนั่งเล่นซึ่งเป็นที่พักสบายที่สุดของบ้าน และเป็นที่พักของทุก ๆ คนในบ้านหลังจากเลิกงานแล้ว มีเพียงเตาผิง (the hearth) และเก้าอี้โยกตัวเดียวเท่านั้น

"... the old Negress sitting in the only rocking-chair beside the hearth ..."

(Faulkner. 1985 : 285)

หลังสงครามกลางเมืองเมือทาสได้รับการปลดปล่อยรัฐบาลกลางมิได้ทอดทิ้งคนผิวดำ ความช่วยเหลือที่รัฐจัดให้คนผิวดำที่มีอิสรภาพ แต่ไร้ที่อยู่ไม่อาจมาถึงคนผิวดำได้เนื่องจากอคติที่รุนแรงมากของคนผิวขาวในภาคใต้ที่มีต่อคนผิวดำ ทำให้คนผิวขาวก็ตกกันความช่วยเหลือต่าง ๆ และผลักดันคนผิวดำให้ไปอยู่อาศัยในที่แออัดในกระท่อมแบบที่พวกเขาเคยอยู่ในสมัยทาส แต่ขาดแคลนเครื่องอำนวยความสะดวกโดยสิ้นเชิง ใจ คริสต์มาส ชายผิวดำในเรื่อง Light in August. เล่าว่าเขาเดินเรื่อยเปื่อยเข้าไปในเขตคนผิวดำโดยไม่ได้ตั้งใจ ใจพบว่าถนนที่เข้าหมู่บ้านคนดำ (The Freedman Town) เจียบเหงาและวังเวง ไม่มีไฟกระพริบส่าย ๆ ไม่มีเสียงดนตรีจากกระท่อมสองข้างทาง ไม่มีภาพโฆษณาใด ๆ ให้เห็นเหมือนที่ใจพบในเขตที่อยู่ของคนผิวขาว ทำให้ใจรู้สึกราวกับว่าตัวเขาเป็นเพียงตู้โทรศัพท์ตู้หนึ่งที่ตั้งอยู่ในทะเลทรายที่อ้างว้าง

"... he (Joe) contrived somehow to look more lonely than a lone telephone pole in the middle of a desert."

(Faulkner. 1932 : 106)

เมื่อเดินมาถึงใจกลางหมู่บ้านใจก็พบว่า คนผิวดำเหล่านี้มีเพียงตะเกียงน้ำมันสำหรับให้แสงสว่างเฉพาะในบ้านเท่านั้น ไฟตามท้องถนนจึงไม่ต้องกล่าวถึงเลยสำหรับหมู่บ้านคนดำ

"... he saw himself enclosed by cabinshaped, vague, kerosenelit, so that the street lamps themselves seem to be further spaced,"

(Faulkner. 1932 : 107)

ซึ่งตรงกันข้ามกับถิ่นที่อยู่ของคนผิวขาว ใจเล่าว่า ถนนหนทางในถิ่นของคนขาวนั้นสะอาดมาก ร่มรื่นไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อย และประดับประดาไฟโคมไฟที่สวยงามสว่างไสวไปทั่วทุกหนทุกแห่ง

"... (Joe) passing the white people, from street to street lamps, the heavy shadows of oak and maple leaves sliding like scraps of black velvet ..."

(Faulkner. 1932 : 106)

ในนวนิยายเรื่อง Intruder in The Dust. กล่าวถึงความได้เปรียบ และสิ่งดี ๆ ต่าง ๆ ที่คนผิวขาวได้รับ ซึ่งนับว่าตรงกันข้ามกับที่คนผิวดำซึ่งได้รับสิทธิเป็นพลเมืองอเมริกันเท่ากับคนผิวขาว ได้รับอย่างชัดเจน คนผิวขาวอาศัยอยู่ในที่อากาศดี ถนนหนทางสะดวกสบายมาก มีทั้งไฟฟ้า และน้ำประปา บริการให้กับครอบครัวของคนขาว ชาร์ลส์ มัลลิสัน เด็กหนุ่มผิวขาวกล่าวว่าอาจเป็นเพราะคนผิวขาวถือสิทธิ์ในการเป็นเจ้าของประเทศ เนื่องจากพวกเขาเสียภาษีมากกว่าคนดำ และคนผิวขาวล้วนแต่ทำหน้าที่การทำงานที่จะสามารถให้ทุนให้โทษแก่คนผิวดำได้ เช่น เป็นเจ้าหน้าที่พิทักษ์ผลประโยชน์ของคนดำ เป็นผู้พิพากษา เป็นนายอำเภอ คนผิวขาวเหล่านี้สามารถพิพากษาโทษให้คนดำเป็นเช่นไรก็ได้ ดังนั้นคนผิวขาวเหล่านี้จึงยังคงนึกคิดเสมอว่าเขายังเป็นนายของคนผิวดำอยู่นั่นเอง

"the whole white part of the county taking advantage of the good weather and the good allweather roads which were their roads because their taxes and votes and the votes of their kin and connexions who could bring pressure on the congressmen who had the giving away of the funds had built them, to get quickly into the town which was theirs too since it existed only by their sufferance and support to contain their jail and their courthouse, to crowd and jam and block its streets too if they saw fit ..."

(Faulkner. 1982 : 141)

คนผิวขาวเหล่านี้ไม่เคยคิดเลยว่าการที่เขามีฐานะร่ำรวย และสามารถเสียภาษีอากรมากกว่าคน
คนนั้น เป็นเพราะคนผิวขาวมีโอกาสในสังคมในด้านต่าง ๆ มากกว่าคนผิวดำ คนผิวขาวไม่เคย
ถูกกีดกัน ไม่เคยถูกเหยียดผิว ไม่เคยมีปมด้อยเรื่องสีผิว และร่างกายอัมพาต และที่สำคัญคนผิว
ขาวเคยเลี้ยงดูคนผิวดำเป็นทาสเยี่ยงสัตว์เลี้ยงโดยไม่เคยคิดพัฒนาความนึกคิด การศึกษา หรือ
ฐานะทางสังคมให้แก่ทาสของเขาเลย ดังนั้นแล้วคนผิวดำจะมีฐานะทางสังคมที่ดีได้อย่างไร

ตามที่กล่าวแล้วว่าคนผิวดำจำนวนหนึ่งยังคงอาศัยกับคนผิวขาวนายเดิมของตน คนผิวดำ
จำนวนหนึ่งอาศัยอยู่ตามป่าเขา ต่อมารัฐได้จัดที่อยู่ให้เรียกว่า หมู่บ้านคนดำ ยังมีคนผิวดำบางพวก
อยู่อาศัยตามบ้านเช่า ซึ่งก็เป็นการเช่าคนผิวขาวอยู่อีก และต้องเสียค่าเช่าในราคาสูงมาก เป็น
รายสัปดาห์

ลูคัส โบแฮมป์ชายชราผิวดำในเรื่อง Intruder in The Dust. ต้องเช่าบ้านรอต
เอ็ดมันส์ชายหนุ่มผิวขาวคนที่มอลลักรยาของเขาเคยเลี้ยงดูมาตั้งแต่รอตเกิด ลูคัสต้องเสียค่าเช่า
ให้กับรอตทุก ๆ วันเสาร์ แม้ว่าพอลสกเนอร์จะไม่ได้กล่าวถึงจำนวนเงินอย่างชัดเจน แต่ค่าเช่าคง
จะสูงไม่น้อยเลย จึงทำให้ลูคัสลังเลใจว่าอาจไปอยู่ที่อื่นได้ทุกเมื่อ

"All right. I'll rent the house from you. Name your price and
I will pay you every Saturday night as long as I decide to stay here."

(Faulkner. 1985 : 39)

ไรเดอร์ เด็กหนุ่มผิวดำในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. เป็นตัวละครผิวดำอีก
คนหนึ่งซึ่งไม่มีบ้านเป็นของตนเอง ต้องเช่าบ้านของคาร์โรเธอร์ส เอ็ดมันส์ชายผิวขาวราชาที่ดิน
คนหนึ่งของเมืองเจฟเฟอร์สัน

"The house was the last one in the lane, not his (Rider's) but
rented from Carothers Edmonds, the local white landowner."

(Faulkner. 1985 : 108)

จากตัวอย่างเรื่องสภาพที่อยู่อาศัยที่ยกมาให้เห็นข้างต้น เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงสภาพความยากจนตั้งแต่สมัยทาสที่ดำเนินต่อเนื่องมาจนกระทั่งถึงหลังสงครามกลางเมือง นอกจากสภาพที่อยู่อาศัยจะบ่งบอกถึงสภาพทางเศรษฐกิจแล้ว ชนิดของอาหารที่คนผิวดำรับประทานก็ยังสามารถแสดงถึงฐานะทางการเงินของคนผิวดำได้อีกด้วย

ตัวละครผิวดำในนิยายของฟอล์กเนอร์ต้องช่วยเหลือตนเองเนื่องจากความขาดแคลน น้ำตาลจากอ้อยที่เรียกว่า "molasses" เป็นสิ่งที่คนผิวดำรู้จักดีและทำรับประทานเองตั้งแต่เป็นทาส และพวกเขายังคงทำน้ำตาลชนิดนี้กันต่อมาอีกหลายทศวรรษนับจากสงครามกลางเมือง แม้ในปัจจุบันคนผิวดำรุ่นใหม่จะไม่รู้วิธีทำน้ำตาลนี้แล้วก็ตาม แต่พวกเขาก็ทราบดีว่ามันคือ สัญลักษณ์ของคนผิวดำ เช่นเดียวกับที่ถั่ว และนมเปรี้ยว (buttermilk) เป็นอาหารหลักที่คนผิวดำรับประทานเพื่อยังชีพ สืบลูกหลานกันเรื่อยมานับแต่ถูกนำมาขายเป็นทาสในอเมริกา

ชาร์ลส์ มัลลิสัน เด็กหนุ่มผิวดำขาวในนวนิยายเรื่อง Intruder in The Dust. กล่าวถึงอาหารที่เขารับประทานที่บ้านของลูกพี่ชายชราผิวดำในวันที่ลูกพี่ชายช่วยเขาขึ้นมาจากลำธารน้ำแข็งว่าประกอบไปด้วยถั่ว เนื้อสุกแห้งทอด ขนมปังปิ้งไม่ค่อยสุก และนมเปรี้ยว ชาร์ลส์เรียกอาหารมื้อที่เขารับประทานว่า "อาหารคนดำ" (nigger food)

"... Lucas's dinner -- collard greens, a slice of sidemeat fried in flour, big flat pale heavy half-cooked biscuits, a glass of buttermilk : nigger food, ..."

(Faulkner. 1982 : 14 - 15)

ชาร์ลส์กล่าวว่า อาหารเหล่านี้เป็นสิ่งที่คนผิวดำรับประทานกันมาช้านานแล้ว ดูเหมือนว่าพวกเขาจะชอบและเลือกรับประทานแต่อาหารประเภทนี้ หรืออาจเป็นเพราะพวกเขาเคยชินกับอาหารแบบนี้มานับเป็นศตวรรษแล้วก็ได้

"... it was what Negroes ate, ... it was what they liked, what they chose,"

(Faulkner. 1982 : 15)

ชาร์ลส์กล่าวถึงน้ำตาลจากอ้อยที่ลูคัสส่งมาให้เขาเป็นของตอบแทนที่เขาส่งของขวัญปีใหม่ไปให้แก่ลูคัส และมอลลีภรรยาของลูคัสว่าเป็นสิ่งที่ลูคัสทำเอง

"It was a gallon bucket of fresh homemade sorghum molasses ..."

(Faulkner. 1982 : 23)

ไรเคอร์ เด็กหนุ่มผิวดำในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. เป็นคนผิวดำอีกคนหนึ่งที่ได้รับประทานอาหารแบบเดียวกับลูคัส โบแฮมป์

"-- the sidemeat, the greens, the cornbread, the buttermilk from the well-house ..."

(Faulkner. 1985 : 110)

โจ คริสต์มาส ตัวละครผิวดำในเรื่อง Light in August. กล่าวถึงอาหารที่มีสเบียร์เค้นหญิงผิวขาวผู้รักของเขาเตรียมไว้ให้ว่า ประกอบด้วยถั่วและน้ำอ้อยที่ทำเอง (molasses)

"It's peas," he said, aloud. "For sweet Jesus. Field peas cooked with molasses."

(Faulkner. 1932 : 217)

โจกล่าวว่าอาหารที่มีสเบียร์เค้นเตรียมไว้ให้เขานั้นเป็นอาหารที่จัดไว้สำหรับคนดำ

"... Set out for the nigger. For the nigger."

(Faulkner. 1932 : 224)

จากตัวอย่างอาหารของคนผิวดำที่ได้ยกมาให้เห็นข้างต้นแล้วนั้น จะเห็นว่าล้วนแต่เป็นอาหารราคาถูก ไม่ต้องการการประดิษฐ์หรือศิลปะในการปรุงแต่งอย่างใด ซึ่งก็ทำให้เห็นถึงสถานภาพทางเศรษฐกิจที่ค่อนข้างจะฝืดเคืองของคนผิวดำ การที่คนผิวดำต้องทำงานหนักเกือบตลอดทั้งวัน ทำให้พวกเขาไม่มีเวลาว่างมากพอที่จะถักทอประดิษฐ์ประคอยในการทำอาหาร ฟอล์คเนอร์กล่าวว่าอาหารและกลิ่นอาหารแบบคนดำนี้ไม่ใช่จะบอกได้เพียงว่านี่คืออาหารของคนดำ แต่มันยังบ่งบอกถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสถานภาพในสังคมของคนผิวดำ ความคิด ความเชื่อ และการได้รับการยอมรับในสังคมด้วย

"... perhaps that smell were really not the odour of a race nor even actually of poverty but perhaps of a condition: an idea: a belief: an acceptance a passive acceptance by them themselves of the idea that being Negroes ..."

(Faulkner. 1982 : 12 - 13)

โอกาสในการหางานทำ ความก้าวหน้า และรายได้

นับแต่วันที่มีการเซ็นสัญญาสงบศึกเพื่อยุติสงครามกลางเมือง ย้อนกลับไปในอดีตที่ยาวนาน 'งาน' ที่คนผิวดำทำนั้นส่วนใหญ่ก็จะเป็นงานเกี่ยวกับกสิกรรม หรืองานที่เกี่ยวข้องกับการกสิกรรม งานรับใช้ "นาย" ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เป็นคนรับใช้ในบ้านของนาย ทำความสะอาดบ้าน ทำอาหารและเลี้ยงดูลูก ๆ ของนาย เป็นต้น งานเหล่านี้คนผิวดำซึ่งอยู่ในสภาพของ 'ทาส' ไม่อาจเลือก หรือเรียกร้องขอเปลี่ยนแปลงอันใดได้

นับแต่เดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1865 อันเป็นระยะที่มีการสงบศึก ยุติสงครามกลางเมือง เป็นต้นมาจนปัจจุบัน ทาสผิวดำได้รับการประกาศให้เป็นไทแก่ตัว หมดยุคสภาพการเป็นทาส นับแต่นั้นมา 'งาน' ของคนผิวดำจึงมิได้เป็นการทำให้นาย ผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดจากการทำงาน ล้วนแล้วแต่เป็นของตน แต่ลักษณะของงานยังเป็นรูปเดิม คือเป็นงานด้านกสิกรรมหรืองานที่เกี่ยวข้องกับกสิกรรม งานรับใช้คนผิวขาว เช่น ดูแลทำความสะอาดบ้านให้กับคนผิวขาว เลี้ยงดูลูก ๆ ของคนผิวขาว คนผิวดำบางคนได้รับค่าจ้างเป็นเงินเล็กน้อย แต่บางคนได้รับเป็นอาหารและที่อยู่อาศัย หรือเสื้อผ้า ประเภทของงานที่เพิ่มขึ้นมาสำหรับคนผิวดำในยุคหลังสงครามกลางเมืองก็คือ งานกรรมกรในโรงงานต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมากมายในขณะนั้น และงานบริการด้านต่าง ๆ เช่น การเป็นเด็กวิ่งส่งหนังสือตามบ้าน (running errand) ของคนผิวขาว งานขับรถแท็กซี่ งานปักฝุ่นเสื้อผ้า เป็นต้น งานทั้งหมดที่กล่าวมานี้ล้วนแต่เป็นงานที่ไม่ต้องการความรู้ใด ๆ ในการอ่านเขียน

หรือความรู้จากโรงเรียน เพียงแต่คนผิวดำเหล่านี้เป็นคนแข็งแรง ไม่เจ็บป่วยก็สามารถทำงานเหล่านี้ได้ งานเหล่านี้จึงเป็น 'งาน' เฉพาะสำหรับคนผิวดำ (nigger's work) ที่คนผิวดำจะเลือกไม่ได้ ดังนั้นในช่วงหลายสิบปีหลังสงครามกลางเมือง คนผิวดำจึงทำงานอย่างนี้เกือบทั้งสิ้น จนกระทั่งเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 จึงมีคนผิวดำที่ทำงานที่ต้องใช้ความรู้เพิ่มขึ้น เช่น เป็นทนายความ เป็นตำรวจ เป็นเจ้าของกิจการธุรกิจบางอย่าง และมีฐานะทางการเงินดีขึ้นมาบ้าง แต่ก็ยังมีจำนวนไม่มากนัก

พอลคเนอร์กล่าวถึงงานของทาสผิวดำไว้ว่า ทาสต้องทำหน้าที่รับใช้นายในทุกรูปแบบ เช่น ใจปีและไซมอนในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. เป็นคนรับใช้ส่วนตัวของจอห์นนายผิวดำ เขาจึงต้องติดตามจอห์นไปทุกหนทุกแห่ง ลูวีนีและฟิลาเคลที่ทาสหญิงผิวดำมีหน้าที่ทำงานบ้าน ทำอาหาร ทำความสะอาดบ้าน และเลี้ยงดูเบยาร์ดลูกชายของจอห์น นอกเหนือจากงานเหล่านี้แล้ว ทาสยังต้องทำงานในไร่นา เช่น ทาสของโรมส์ซัทเพนชายผิวดำในเรื่อง Absalom, Absalom! และทาสของบัคและบัคคีในเรื่อง Go Down, Moses. ทาสจะต้องทำงานพิเศษที่นายต้องการด้วย เช่น งานขับรถม้าให้นายผู้หญิงของบ้าน งานปรนนิบัตินายผู้ชาย เช่น บีนบวคหรือพัด และถอดรองเท้าให้ เช่น ทาสในเรื่อง Absalom, Absalom!

พอลคเนอร์กล่าวถึงตัวละครผิวดำหลังสงครามกลางเมืองว่า คนผิวดำที่ยังทำงานด้านเกษตรกรรมเหมือนตอนที่เป็ทาส ได้แก่ ลูกัสชายชราผิวดำในเรื่อง Intruder in The Dust. แฮมพ์ วอร์แฮมและภรรยาในเรื่อง Go Down, Moses. เป็นคนรับใช้ของคนผิวดำนายเดิมของตน ได้แก่ ใจปี ลูซ ไซมอน และริงโก ในเรื่อง The Unvanquished. เป็นหญิงรับใช้ในบ้านนายเดิมของตน ได้แก่ ลูวีนี ในเรื่อง The Unvanquished. พาราดี ในเรื่อง Intruder in The Dust. มอลลี โบแฮมพ์ ในเรื่อง Go Down, Moses. โดยจะได้กล่าวรายละเอียดดังต่อไปนี้

ใจปีทาสชราในเรื่อง The Unvanquished. มีหน้าที่เป็นคนรับใช้ส่วนตัวของจอห์นชาร์โตรีส นายผิวดำ ใจปีภาคภูมิใจในตำแหน่งนี้ เขาถือว่าการได้รับใช้ใกล้ชิดคนนายผิวดำเป็นงานที่สำคัญมาก จนกระทั่งใจปีไม่ไว้วางใจให้คนอื่นทำหน้าที่นี้ต่อจากเขานอกจากไซมอนลูกชายของเขาเอง

"... he (Joby) had been Father's (John's) body servant ..."

(Faulkner. 1965 : 16)

ลูวีนีย หาสหญิงผิวดำภรรยาของโจบี มีหน้าที่ทำความสะอาด และดูแลความเรียบร้อยในบ้าน รวมทั้งดูแลเบียร์ค เด็กชายผิวขาว และริงโกเด็กชายผิวดำ แกรนนี่หญิงชราผิวขาวมอบหน้าที่นี้ให้กับลูวีนีย

"... Louvinia! 'Take these children up to bed, and if you hear another sound out of them both tonight, you have my permission and my insistence, too, to whip them both.' Granny shouted."

(Faulkner. 1965 : 20)

ฟิลาเดลที่หาสหญิงผิวดำอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นภรรยาของลูชลูกชายของลูวีนีย มีหน้าที่ช่วยลูวีนียทำงานบ้าน เช่น ซนพื้นมาเติมเตาผิง เป็นต้น

หาสมิใช่มีหน้าที่ทำงานในบ้านอย่างเดียว หน้าที่หรืองานหลักของหาสก็คือ ทำงานในไร่ นา ไร่ฝ้าย หรือไร่อ้อย เป็นต้น แม้ว่าพอลส์เนอร์จะมีได้กล่าวรายละเอียดในเรื่องงานในไร่ นา ในแต่ละวันของหาส แต่จากการที่บัคและบัคคีนายหาสผิวขาวในเรื่อง Go Down, Moses. และ The Unvanquished. มีที่ดินจำนวนมาก และเลี้ยงหาสมากมาย ทำให้เห็นว่าหาสต้องทำงานในที่ดินนั้นให้กับบัคและบัคคี้ด้วย

"... They (Buck and Boddy) had so many niggers that they could hardly walk around on their own land for them,"

(Faulkner. 1985 : 11)

"... they had a big bottom-land plantation ..."

(Faulkner. 1965 : 35)

หาสของโรมัส ชัทเพน ชายผิวขาวในเรื่อง Absalom, Absalom! ต้องทำงานในที่ดินของโรมัส และสร้างบ้านให้กับเขาด้วยในเวลาเดียวกัน ในตอนกลางคืน หาสชายที่แข็งแกร่งเหล่านี้

จะต้องแสดงกิริยาการต่อสู้ให้โรมัสดู นอกเหนือจากงานประจำเหล่านี้แล้ว งานขับรถม้าบริการ
เอเลนภรรยาของโรมัสเป็นหน้าที่หนึ่งของทาสด้วย

"... Ellen's high white face within it (the carriage) and on the
front seat the face and teeth of the wild negro who was driving,"

(Faulkner. 1964 : 23)

โรมัสชายผิวขาวในนวนิยายเรื่องเดียวกันนี้กล่าวถึงทาสผิวดำที่เขาพบตอนที่เขาเป็นเด็ก
ว่า ในบ้านของชายผิวขาวคนหนึ่งเลี้ยงทาสไว้มากมาย ทาสเหล่านี้จะต้องช่วยกันรักษาผลประโยชน์
ของนาย เขาจะดูแลบ้านของนายอย่างดี ตอนที่นายไม่อยู่บ้าน

"... the monkey-dressed nigger butler kept the door barred with
his body ..."

(Faulkner. 1964 : 231)

โรมัสเล่าอีกว่าเขาได้เห็นทาสผิวดำทำหน้าที่ขับรถม้าให้กับหญิงผิวขาว 2 คน ในวันที่เขาและ
น้องสาวเดินอยู่บนถนนสายหนึ่งใกล้ ๆ ที่พักของเขา

"... he heard the carriage coming up behind them ... he saw two
parasols in the carriage and the nigger coachman in a plug hat ..."

(Faulkner. 1964 : 31)

นอกจากหน้าที่บริการนายหญิงแล้ว งานปรนนิบัตินายผู้ชาย เช่น คอยถอดรองเท้าให้นาย ส่องแก้ว
เหล้าให้ ก็เป็นงานที่ทาสผิวดำต้องทำด้วยเช่นกัน

"... a man was bound to own who could have a special nigger to
hand him his liquor and pull off his shoes that he didn't even need to
wear, ..."

(Faulkner. 1964 : 229)

งานที่ตัวละครผิวดำทำหลังจากสงครามกลางเมืองสิ้นสุด ส่วนหนึ่งยังเป็นงานเดิมที่คนผิวดำเหล่านี้ทำตอนเป็นทาส เนื่องจากทาสกลุ่มนี้กลับไปอยู่กับนายอีก โจบี และไข่ม่อนคนผิวดำในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. ยังคงรับใช้จวนเหมือนตอนเป็นทาส ลูวีนียังคงรับใช้คนในตระกูลชาร์โตรีส์ เธอทำหน้าที่เดียวกันกับที่เธอเคยทำเมื่อก่อนสงครามกลางเมือง เบยาร์ดซึ่งเติบโตเป็นหนุ่มใหญ่แล้ว เล่าว่าเขาได้อินลูวีนียังจัดเตรียมโต๊ะอาหารและเปิดไฟในวันที่เบยาร์ดกลับบ้านมา ตอนที่เขาจากไปเรียนกฎหมายที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด หลายปีหลังสงครามกลางเมือง

"As I (Bayard) passed down the hall the light came up in the dining-room and I could hear Louvinia laying the table for supper."

(Faulkner. 1965 : 174)

ส่วนคนผิวดำที่แยกตัวจากนายมาประกอบอาชีพของตนเองได้แก่ ลูคัสชายชราผิวดำในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. เลือกอาชีพกสิกรรมที่ตนเองถนัด โดยเช่าที่ดินของคาร์โรเธอร์ส เอ็ดมันส์ ชายผิวขาว โดยเอ็ดมันส์เป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เช่น ออกเงินซื้อลาให้ ลูคัสจึงมีหน้าที่ให้อาหารลา ทำเกษตรในที่ดินของเอ็ดมันส์ แล้วนำผลิตผลไปขาย ลูคัสต้องทำงานในไร่ในที่ร้อนระอุเกือบตลอดทั้งวัน

"... he (Lucas) do it all himself, single-handed; had to come up from the field after a long day in the dead middle of planting time and stable and feed Edmonds' mules ..."

(Faulkner. 1985 : 31)

นอกจากอาชีพเกษตรกรรมแล้ว ลูคัสยังมีอาชีพเสริมอีกอาชีพหนึ่ง คือ อาชีพต้มเหล้าเถื่อนขาย

"... (Lucas) drive three miles to the still and dismantle it by touch in the dark and carry it another mile to the best place,"

(Faulkner. 1985 : 32)

ทำให้ลูคัสซึ่งมีอายุถึง 77 ปี แล้วมีเงินในธนาคารมากมาย ดูเหมือนจะมากกว่า เอ็ดมันส์ ชายผิวขาว เจ้าของที่ดินที่ลูคัสเช่าอยู่เสียอีก

"Lucas was seventy-seven years old; he already had more money in the bank now than he would ever spend, more than Carothers Edmonds himself, ..."

(Faulkner. 1985 : 31)

ชาร์ลส์ มัลลิสัน เด็กหนุ่มผิวขาวในเรื่อง Intruder in The Dust. เล่าว่าลูคัสจะไม่ไปขายผิวดำที่ยากจน เนื่องจากลูคัสมีไม้จิ้มฟันเป็นทอง เช่นเดียวกับที่ปู่ของชาร์ลส์ใช้ นอกจากนี้ลูคัสยังสวมหมวกที่ทำจากขนตัวบีเวอร์ (beaver) แบบที่ปู่ของเขาต้องซื้อมาด้วยเงินถึง 30 หรือ 40 เหรียญ

"... (Lucas) putting it into his mouth: a gold toothpick such as his (Charles') own grandfather had used: and the hat was a worn hand made beaver such as his grandfather had paid thirty or forty dollars apiece for, ..."

(Faulkner. 1982 : 14)

ตัวละครผิวดำที่ยังยึดอาชีพการงานอันเป็นอาชีพเดิมของตนสมัยทาสก็คือ แฮมป์ วอร์แชม และภรรยา ในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. ทั้งสองปลูกผักและเลี้ยงไก่ขาย

"Hamp Worsham, and his wife, raised chicken and vegetables for market."

(Faulkner. 1985 : 281)

แฮมป์ และภรรยา มีรายได้ไม่มากนัก ลังเกตจากบ้านที่เขาอยู่นั้นทรุดโทรมมาก และท่าทางของแฮมป์บ่งบอกว่าเขาไม่ค่อยมีเงินซื้ออาหารประเภทเนื้อสัตว์รับประทาน ต้องยังชีพด้วยผักที่เขาปลูกขึ้นนั่นเอง

"Worsham - an old man, belly-bloated from the vegetables on which he and his wife ... mostly lived, ..."

(Faulkner. 1985 : 284)

พาราลี่ตัวละครหญิงผิวดำในนวนิยายเรื่อง Intruder in The Dust. เลี้ยงชีพด้วยการเป็นคนรับใช้ในบ้านของตระกูลมัลลิสัน เนื่องจากพาราลี่เคยรับใช้ในบ้านของนายผิวขาวมาก่อน ตอนที่เห็นทาสทำให้เธอสามารถมีอาชีพเป็นคนรับใช้ในบ้านของคนผิวขาวได้ พาราลี่เคยเรียนรู้ขนบธรรมเนียมแบบคนผิวขาว รู้จักความสะอาดและประเภทของอาหารตามแบบฉบับของคนผิวขาว

"... Paralee would cook whole meals for them (Sander and Charles) ..."

(Faulkner. 1982 : 13)

มอลลี่ โบแฮมป์ หญิงผิวดำภรรยาของลูกพี่ในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. มีอาชีพเป็นหญิงรับใช้ในบ้านของ แชคเกอร์รี่ เอ็มมันส์ เธอทำหน้าที่ปรุงอาหาร เลี้ยงดู รOTH ลูกชายของแชค

"... I (Mollie) been taking care of both of them (Roth and her son) a good while now without a man-help."

(Faulkner. 1985 : 51)

ค่าจ้างที่มอลลี่ได้รับก็เป็นเพียงอาหารที่เธอนำกลับมาฝากลูกพี่สามีของเธอด้วยทุกวัน

"... she (Mollie) got the pan and pail herself ..."

(Faulkner. 1985 : 51)

นอกจากอาหารแล้วมอลลี่จะได้รับของใช้ของภรรยาของแชคเป็นรางวัลด้วย ลูกพี่กล่าวว่าเข้าวันนี้เขาได้เห็นมอลลี่กลับมาสวมเสื้อผ้าห่อรวม ๆ ที่ทำจากผ้าและไม่ได้สวมรองเท้าของหญิงผิวขาวอย่างที่เคยสวม

"... she didn't wear the white woman's shoes now and her dress was the same shapeless faded calico .."

(Faulkner. 1982 : 51)

นอกเหนือจากอาชีพทางการเกษตร และอาชีพคนรับใช้ตามบ้านคนผิวขาวแล้ว อาชีพที่แพร่หลายอยู่ในขณะนั้นอีกอาชีพหนึ่งคืออาชีพกรรมกรโรงเลื่อย ซึ่งเป็นอาชีพที่ไม่ต้องการความรู้ใด ๆ ซึ่งตรงกับคุณสมบัติของคนผิวดำในขณะนั้น เนื่องจากคนผิวดำมีแต่หุละกำลัง แต่ขาดความรู้จากโรงเรียน ดังนั้นงานตามโรงเลื่อยจึงเหมาะสมกับพวกเขาที่สุด ฟอล์คเนอร์กล่าวถึงโจคริสต์มาส ตัวละครผิวดำในนวนิยายเรื่อง Light in August. เป็นคนผิวดำพเนจร ไร้การศึกษา โจเดินทางมาถึงเมืองเจฟเฟอร์สัน และเข้าไปสมัครงานในโรงเลื่อย โจไม่ต้องการเขียนใบสมัครงาน ไม่มีการซักประวัติ และไม่จำเป็นต้องมีคนค้ำประกัน เพราะงานโกยขี้เลื่อย (move the sawdust pile) ไม่ต้องการผู้มีความรู้ เพียงแต่ผู้สมัครมีหุละกำลังพอที่จะจับพลั่วโกยขี้เลื่อยได้ทั้งวัน โดยหยุดพักเพียงชั่วโมงเดียวตอนรับประทานอาหารเช้าเท่านั้น

มิสเตอร์ ซิมส์ ผู้จัดการโรงเลื่อยซึ่งเป็นคนผิวขาว บอกให้มุนนี่หัวหน้าคนงานซึ่งเป็นคนผิวดำให้รับโจเข้าทำงานทันที เพราะโจบอกว่าเขาสามารถถือพลั่วโกยขี้เลื่อยได้

"Put this man on," the superintendent said to the foreman. "He (Joe) says he can handle a scoop, anyhow. You (the foreman) can put him on the sawdust pile."

(Faulkner. 1932 : 28)

ผู้จัดการไม่สนใจว่าคนงานของเขาจะเป็นใครมาจากไหน มีความรู้อ่านเขียนได้หรือไม่ เนื่องจากงานโกยขี้เลื่อยต้องการเพียงบุคคลที่แข็งแรง สามารถโกยขี้เลื่อยได้ทั้งวันโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ซิมส์ไม่สนใจในเรื่องเครื่องแต่งกายของคนงานด้วย เนื่องจากเขาต้องการแต่แรงงานเพียงอย่างเดียว

"'That's his business,' the superindent said 'I'm not hiring his clothes.'"

(Faulkner. 1932 : 28)

คนงานโกยขี้เลื่อยต้องทำงานตั้งแต่เช้าวันจันทร์จนถึงตอนเที่ยงของวันเสาร์ ต่อจากนั้นจะได้หยุดงานและไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ ไบรอน บันช์ ชายผิวขาวคนงานโกยขี้เลื่อยคนหนึ่งเล่าว่าคนงานจะมาทำงานในตอนเช้าวันเสาร์ และเก็บสัมภาระต่าง ๆ กลับในตอนเที่ยง และกลับมาทำงานใหม่ในวันจันทร์

"Saturday morning came ... Noon came ... they (the group of men work in the sawmill) began to gather up their belongings preparatory to quitting until Monday."

(Faulkner. 1932 : 30)

เวลางานปกติเริ่มตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนกระทั่งถึงหกโมงเย็น บรรดานักผิวขาวจะจัดที่มาทำงานนี้กล่าวว่า งานเริ่มตั้งแต่เช้าตรู่เมื่อพระอาทิตย์ขึ้น และทำงานหนักราวกับทาสไปจนพักเที่ยง ที่กินานหนึ่งชั่วโมงเพื่อรับประทานอาหารกลางวัน บ่ายโมงตรงคนงานก็จะเริ่มทำงานต่อไปจนหกโมงเย็น

"Starting in at daylight and slaving all day like a durn nigger, with an hour off at noon to eat cold muck out of a tin bucket."

(Faulkner. 1932 : 39)

งานโกยขี้เลื่อยเป็นงานหนักที่ต้องทำตลอดทั้งวัน แต่ค่าจ้างที่คนงานแต่ละคนได้รับเล็กน้อยมากจนคนงานแต่ละคนไม่มีเงินพอที่จะซื้อสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับตนเองได้ ฟอล์คเนอร์มิได้กล่าวถึงรายได้ไว้เป็นจำนวนเงินที่แน่นอน แต่ตอนนี้ตัวละครผิวดำของเขาบอกว่าการที่โจ คริสต์มาส คนงานใหม่มีรถยนต์ราคาแพงขับได้นั้นโจจะต้องได้เงินมาจากงานอื่นด้วย โจร่ำรวยเร็วเกินไป มุนนี้

รู้ดีว่าค่าแรงที่คนงานได้รับนั้นเกือบไม่เพียงพอให้ซื้อหาแม้แต่เสื้อผ้าราคาแพง ดังนั้นโจจะต้องร่ำรวยจากงานอื่นมิใช่งานโกยขี้เลื่อยนี้แน่นอน

"Yes. He got rich too fast. This little old job couldn't hold him."

(Faulkner. 1932 : 38)

คนงานโกยขี้เลื่อยในโรงเลื่อยแห่งนี้เป็นกรรมกรรายวัน (a peonage) ที่ได้รับค่าจ้างทุก ๆ วัน โจ คริสต์มาสก็ได้รับค่าจ้างรายวันนี้ด้วย พ่อสคเนอร์มิได้ระบุไว้เป็นจำนวนเงินที่แน่นอนว่าคนงานแต่ละคนได้รับค่าจ้างวันละเท่าใด แต่จากการที่โจต้องทำงานอยู่หลายวันจึงได้รับเงินเพียงพอซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่กับอาหารกลางวันหนึ่งมื้อทำให้ทราบว่าคุณค่าจ้างรายวันนั้นต่ำมาก คนงานโรงเลื่อยคนหนึ่งเล่าว่าโจไปทำงานในวันศุกร์และวันเสาร์ด้วยเสื้อผ้าชุดเดียวกันในตอนเช้าวันจันทร์โจจึงมาทำงานด้วยเสื้อผ้าชุดใหม่

"Monday morning came. The man came to work in a new overalls, and with a paper bag of food."

(Faulkner. 1932 : 31)

แต่การที่โจมีเสื้อผ้าชุดใหม่พร้อมด้วยอาหารมาทำงานในวันจันทร์นั้น โจต้องทำงานโกยขี้เลื่อยเป็นพิเศษในขณะที่คนงานอื่น ๆ หยุดพักเนื่องจากค่าจ้างรายวันของงานนี้น้อยมากจนโจต้องขอทำงานเพิ่มขึ้น โจถามโบรอนถึงงานพิเศษในวันอาทิตย์ โดยหวังว่าเขาจะได้เงินมากขึ้นนั่นเอง

"How much do they pay for overtime?" Joe said.

(Faulkner. 1932 : 30)

พ่อสคเนอร์กล่าวถึงรายได้เล็กน้อยของคนงานโกยขี้เลื่อยอีกตอนหนึ่งจากคำพูดของบราวน์ ชายผิวขาวจรจัดที่มาทำงานในโรงเลื่อยแห่งนี้กล่าวว่าค่าจ้างของคนงานโกยขี้เลื่อยนี้ถูกมากจนไม่สามารถที่จะซื้อได้แม้แต่อาหารขี้อมรสักเรือนหนึ่ง

"How do I (Brown) know what time it was? Do you expect a man doing the work of a nigger slave at a sawmill to be rich enough to own a watch?"

(Faulkner. 1932 : 89)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทำให้เห็นว่างานที่คนผิวดำทำนั้นไม่ต้องการงานที่มีความรู้ ไม่จำเป็นต้องอ่านออกเขียนได้เพียงแต่มีพละกำลังที่ไม่ถดถอยเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว คนผิวดำมีโอกาสที่จะทำงานประเภทนี้ได้โดยไม่ต้องรอช่วงจังหวะเปิดรับสมัคร หรือไม่ต้องหวาดเกรงว่าตำแหน่งอาจจะเต็ม ไม่ต้องแก่งแย่งหรือถูกคนผิวขาวที่ดักกันคนผิวขาวที่มีกำลังแข็งแรงก็สามารถทำงานนี้ได้เช่นเดียวกัน

ไบรอน คนงานคนหนึ่งกล่าวว่า ซิมส์เจ้าของโรงงานไม่เคยกลัวเลยว่าเขาจะไม่มีคนงานโกยขี้เลื่อย

"Well, I don't reckon Simms will have any trouble finding a man to fill his shoes in these times,"

(Faulkner. 1932 : 38)

สำหรับความก้าวหน้าในการทำงานของคนงานโกยขี้เลื่อยนั้นน้อยมากคนงานจะทำงานเพื่อแลกค่าจ้างไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น เนื่องจากคนงานไม่มีความรู้ และลักษณะงานไม่ต้องการหัวหน้าหรือนายงาน แต่เป็นงานที่ต้องการแรงงานเคลื่อนย้ายกองขี้เลื่อยมาให้ออกไปเท่านั้น

โอกาสของคนผิวดำที่จะทำงานหนักนั้นมีอยู่เสมอ เช่นงานเคลื่อนย้ายขี้เลื่อยและลงจากรถบรรทุก งานลักษณะนี้มีแต่คนผิวดำเท่านั้นที่ยินดีทำ สำหรับคนผิวขาวแล้วพวกเขาจะทำในหน้าที่อื่นเช่นหัวหน้าคนงาน ผู้ดูแลที่พักของคนงานตักขี้เป็นต้น

ไรเตอร์ ตัวละครผิวดำในนวนิยายเรื่อง Go Down, Moses. ทำงานขนขี้ที่เสี่ยงอันตราย ไรเตอร์มีเด็กหนุ่มผิวดำเป็นเพื่อนร่วมงานที่ซื่อสัตย์ที่ร่วมมือกันทำงานอย่างขยันขันแข็ง พวกเขาทำงานด้วยใจรัก แม้จะรู้งานนั้นเสี่ยงอันตรายเพียงใด

ไรเคอร์จะต้องเดินทางไปกับรถบรรทุก และคนงานที่เข้าไปตัดไม้ในป่าการเดินทางแต่ละครั้งจะกินเวลาหลายสัปดาห์ ไรเคอร์บอกกับภรรยาของเขาว่าเขาจะต้องไปนานนับสัปดาห์จึงจะกลับมาพบกับเธออีก

"(Mannie, his wife) You's de onliest least thing what ever kep up wid me cneday, leffalonefoweeks."

(Faulkner. 1985 : 110)

ไรเคอร์ทำงานนี้มาตั้งแต่เขาอายุได้ 15 ปี จนกระทั่งบัดนี้เขาอายุได้ 24 ปีแล้ว และได้เป็นหัวหน้าชุดคนซุง (the timber gang) ที่เก่งกาจมากในขณะนั้น

"... since he began to get his growth at fifteen and sixteen and now, at twenty four, head of the timber gang itself ..."

(Faulkner. 1985 : 109)

แม้ว่างานจะเสี่ยงอันตรายมากเพียงใด ไรเคอร์ก็ยังพอใจที่ได้มีงานทำไรเคอร์กล่าวว่า เป็นงานที่รายได้ดี ไรเคอร์ และคนงานอื่น ๆ มิได้กล่าวถึงจำนวนเงินที่พวกเขาได้รับ แต่จากการที่ไรเคอร์สามารถชำระค่าเช่าบ้านล่วงหน้าได้นานถึง 3 เดือนแล้วยังมีเงินเหลือไปทำที่ตรงระเบียบใหม่ เปลี่ยนหลังคาคร่าวใหม่ รวมทั้งซื้อเตาแก๊สใหม่ให้แมนนี่ภรรยาของเขาก็แสดงว่าไรเคอร์ได้รับค่าจ้างสูงมากทีเดียว

"... the rent was paid prompthy in advance, and even in just six months he had refloored the porch and rebuilt and roofed the kitchen ... and bought the stove."

(Faulkner. 1985 : 108 - 109)

สิ่งที่แสดงว่าไรเคอร์ได้รับค่าจ้างสูงอีกอย่างหนึ่งก็คือ การที่ไรเคอร์สามารถจัดสรรเงินจำนวนหนึ่งให้กับแมนนี่ไว้เป็นค่าอาหารประจำสัปดาห์ และเหลือไว้ฝากธนาคารได้อีกด้วย

"... Mannie would gather up the money and walk the half - mile to the commissary and buy their next week's supplies and bank the rest of the money ..."

(Faulkner. 1985 : 109)

นอกเหนือจากอาชีพด้านเกษตรกรรม คนรับใช้ในบ้านของคนผิวขาว และอาชีพกรรมกรในโรงงานของตัวละครสำคัญในนวนิยายของฟอล์กเนอร์แล้ว ตัวละครผิวดำตัวประกอบอื่น ๆ ยังประกอบอาชีพที่แตกต่างกันที่เป็นอาชีพเฉพาะของคนผิวดำ เช่นอาชีพช่างตัดผม อาชีพขับรถรับจ้าง เป็นเด็กส่งหนังสือ หรือทำงานตามสถานบริการน้ำมัน เป็นต้น

"... the ones who lived in the Hollow and Freedman town hadn't come to work at all since Saturday night : not even in the barber shop where Sunday morning was the bootblack's best day shining shoes and brushing clothes and running errands and drawing baths for bachelor truckdrivers and garage hands who lived in rented rooms and the young men and the ones not so young who worked hard all week in the poolhall..."

(Faulkner. 1982 : 39)

จากตัวอย่างงานอาชีพของคนผิวดำที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดจะเห็นว่างานอาชีพส่วนใหญ่ของคนผิวดำเป็นอาชีพที่ใช้เฉพาะร่างกายเท่านั้นไม่จำเป็นต้องใช้สมองแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คนผิวดำส่วนหนึ่งยังไม่เห็นความสำคัญในการที่จะพัฒนาความรู้ความสามารถในด้านสมอง เนื่องจากงานที่รองรับเป็นงานที่ให้แรงงานเท่านั้น

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์สถานภาพทางสังคม และเศรษฐกิจของคนผิวดำจากนวนิยาย 5 เรื่อง ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ ตามหัวข้อต่อไปนี้

สถานภาพทางสังคม

1. บทบาททางสังคมของคนผิวดำ
2. การยอมรับคนผิวดำในสังคมคนผิวขาว
3. การศึกษา และโอกาสในการศึกษา

สถานภาพทางเศรษฐกิจ

1. สภาพทั่วไปในทางเศรษฐกิจ
2. โอกาสในการหางานทำ ความก้าวหน้า และรายได้

ผลของการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

สถานภาพทางสังคม

จากการศึกษาสถานภาพทางสังคมของคนผิวดำในนวนิยายของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ สามารถสรุปได้ว่า

1. บทบาทของคนผิวดำในสังคม

บทบาทของคนผิวดำเปลี่ยนแปลงตามฐานะในสังคม ฐานะที่สำคัญของคนผิวดำมีอยู่ 2

ฐานะคือ ฐานะทาสผิวดำ และฐานะพลเมืองอเมริกันผิวดำ ดังนั้นบทบาทที่แสดงออกจึงแสดงออกใน 2 ลักษณะเช่นเดียวกันคือ

1.1 บทบาทของทาสผิวดำ

ทาสผิวดำในนวนิยายของฟอล์คเนอร์นั้นแสดงบทบาทได้เป็น 2 แบบคือ แบบที่ต้องทำงานหนักตามคำสั่งของนาย และแบบที่มีเสรีภาพเหลือที่จะไปในที่ตนเองต้องการได้และมีสภาพเท่ากับเป็นคนรับใช้ไม่ใช่ทาส

บทบาทของทาสผิวดำที่ต้องทำงานหนักตามคำสั่งของนายได้แก่ ทาสผิวดำของ โทมัส ชัทเพน ในนวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom!

บทบาทของทาสผิวดำที่อยู่กับนายโดยมีอิสระเท่ากับเป็นคนรับใช้ไม่ใช่ทาสได้แก่ ทาสผิวดำในเรื่อง The Unvanquished. และทาสผิวดำในเรื่อง Go Down, Moses แม้ว่าทาสในนวนิยายเรื่องนี้จะถูกคุมขังในตอนกลางคืนแต่ก็สามารถหนีออกไปเที่ยวตามต้องการได้โดยนายผิวดำไม่เอาโทษ

1.2 บทบาทของทาสอเมริกันผิวดำ

ทาสอเมริกันผิวดำหมายถึงคนผิวดำที่ได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสภายหลังสงครามกลางเมืองตั้งแต่ปี ค.ศ. 1865 และมีฐานะเป็นพลเมืองตามกฎหมาย เช่นเป็นกรรมกรโรงงานเป็นต้น ตัวละครผิวดำที่มีบทบาทเช่นนี้ได้แก่ โจ คริสต์มาส ใน Light in August. และไรเคอร์ใน Go Down, Moses. เป็นคนรับใช้ในบ้านของคนผิวดำมี 6 คนคือ มอลลี โบแฮมป์ ใน Go Down, Moses. พาราลี ใน Intruder in The Dust. ลูวีเนีย หญิงผิวดำ ลูซ ริงโก และโจบิซายผิวดำ ใน The Unvanquished.

2. การยอมรับคนผิวดำในสังคม

คนผิวดำในนวนิยายของฟอล์คเนอร์สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มด้วยกันคือ กลุ่มแรกได้รับการยอมรับด้วยสาเหตุบางประการ และกลุ่มที่สองเป็นพวกที่สังคมไม่ยอมรับ

2.1 คนผิวดำที่ได้รับการยอมรับ

คนผิวดำที่ได้รับการยอมรับนั้นมีสาเหตุที่ทำให้ได้รับการยอมรับอยู่ 3 ประการ ได้แก่ ได้รับการยอมรับเพราะคนผิวดำเห็นใจในความมอดทน นิยมในความซื่อสัตย์ และยอมรับความเป็นเพื่อนของเด็กผิวดำ และเด็กผิวดำ

คนผิวดำที่ได้รับการยอมรับเนื่องจากพวกเขามีความมอดทน ออกกลืนไม่ตอบโต้การกระทำใด ๆ ของคนผิวดำได้แก่ ไรเคอร์ ใน Go Down, Moses. โจ คริสต์มาสใน Light in August. ลูคัส โบแฮมป์ใน Intruder in The Dust. และตัวละครผิวดำที่ไม่สำคัญในเรื่อง Light in August. และ Intruder in The Dust.

ความซื่อสัตย์ของคนผิวดำเป็นสิ่งที่คนผิวดำยอมรับ ตัวละครผิวดำที่มีความซื่อสัตย์ ได้แก่ มอลลี โบแฮมป์ ในเรื่อง Go Down, Moses. โจบี ไชม่อน และลูวีนีย์ ใน The Unvanquished.

คุณลักษณะ 2 ประการคือ ความมอดทน และความซื่อสัตย์ของคนผิวดำเป็นต้นเหตุให้คนผิวดำต้องยอมรับ แต่ความรู้สึกยอมรับที่จะกล่าวถึงนี้มีสาเหตุมาจากความรู้สึกของคนผิวดำเอง คือ ความรู้สึกหวาดกลัวบาปของคนผิวดำ ความรู้สึกอยากเป็นตัวแทนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ช่วยเหลือคนผิวดำ และความรู้สึกศรัทธาที่มีอยู่ในใจของคนผิวดำเอง ตัวละครผิวดำที่ได้รับการยอมรับในลักษณะนี้ได้แก่ โจ คริสต์มาส และตัวละครประกอบ ใน Light in August. ริงโก โจบี ไชม่อน ลูวีนีย์ และทาสผิวดำที่มีได้กล่าวชื่อในนวนิยายเรื่อง The Unvanquished.

ตัวละครอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการยอมรับอันเนื่องมาจากมิตรภาพในวัยเด็ก ตัวละครเด็กผิวดำที่ได้รับการยอมรับได้แก่ ริงโก ใน The Unvanquished. อเล็กแซนเดอร์ ใน Intruder in the Dust. ลูคัส โบแฮมป์ มอลลี โบแฮมป์ และเฮนรี โบแฮมป์ ใน Go Down, Moses.

2.2 คนผิวดำที่ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม

มีคนผิวดำ 2 กลุ่มที่ไม่ได้รับการยอมรับจากคนผิวขาว กลุ่มแรกคือ พวกที่
 ค้อรัง และหยิ่งยะโสไม่ทำตนเป็นคนผิวดำที่มีเสรีภาพแบบจำกัด ตามที่คนผิวขาวกำหนดได้แก่ ลูคัส
 โบแชมป์ใน Go Down, Moses. โจ คริสต์มาส ใน Light in August. คนผิวดำไม่ทราบชื่อ
 ใน The Unvanquished.

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่คนผิวขาวไม่ยอมรับคนผิวดำคือ ความเชื่อว่าคนผิว
 ดำเป็นคนบาป ถูกพระเจ้าสาปแช่งทำให้คนผิวขาวมีอคติต่อคนผิวดำในทุก ๆ เรื่อง คนผิวดำเกือบ
 ทุกคนเผชิญกับอคติจากสาเหตุนี้ของคนผิวขาว ตัวละครผิวดำที่เป็นที่ไม่ยอมรับเช่นนี้ที่เด่นชัด ได้แก่
 โจ คริสต์มาสใน Light in August. ทาสผิวดำของโรมัส ชัทเพนหญิงเลื้อยคสมแม่ของชาร์ลส์
 บอน และตัวของชาร์ลส์ บอน ใน Absalom, Absalom! โจอันน่า เบอร์เด็น ภรรยาของ
 นาธานีเอลใน Light in August. และคนผิวดำอิสระอื่น ๆ ใน The Unvanquished.
 เด็กหญิงผิวดำหลานสาวของลูคัส และซามูเอล โบแชมป์ ใน Go Down, Moses.

นอกจากนี้ความรู้สึกไม่ยอมรับทำให้คนผิวขาวมองว่าคนผิวดำเป็นสิ่งไม่มีชีวิต
 เป็นวัตถุหรือสิ่งของที่ไม่มีตัวตน ไม่มีความรู้สึกนึกคิดได้แก่โจ คริสต์มาสใน Light in August.

1.3 การศึกษาและโอกาสในการศึกษาของคนผิวดำ

ตัวละครผิวดำจะได้รับการศึกษาใน 2 ลักษณะคือ การศึกษานอกระบบ ใช้
 วิธีการบอกเล่าโดยไม่มีครูไม่มีนักเรียน และไม่ต้องใช้อาคารสถานที่ สิ่งที่ถูกบอกเล่ากันก็เป็นเพียง
 ความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น เรื่องการตามรอยเท้าลา การฟังเสียงสัตว์ในที่มีดโดยอาศัยมาเป็นสื่อ
 การดูแลสัตว์เลี้ยง เช่น ม้า หรือ ลา และการคว่ำลาหลังหรือตื่นอยู่เป็นต้น ตัวละครผิวดำที่ได้รับการ
 การศึกษาลักษณะนี้คือ ไชม่อน และริงโก ใน The Unvanquished. อเล็ก แชนเคลร์ ใน
Intruder in the Dust. เฮนรี โบแชมป์ ใน Go Down, Moses. ชายผิวดำคนหนึ่ง ใน
 เรื่อง Light in August. โรงเรียนศาสนาวันอาทิตย์นับเป็นการศึกษานอกระบบอีกประเภทหนึ่ง
 ที่มีตัวละครผิวดำตัวหนึ่งได้รับการศึกษานี้ได้แก่ อเล็ก แชนเคลร์ ใน Intruder in the Dust.

การศึกษาอีกลักษณะหนึ่งคือ การศึกษาในระบบ รัฐบาลหรือเอกชนบางรายจะช่วยกันจัดการศึกษาสำหรับเด็กผิวดำที่มีอายุเข้าเกณฑ์ที่จะศึกษา การศึกษาแบบนี้ต้องมีโรงเรียน มีครู และนักเรียน ฟอล์คเนอร์กล่าวถึงโรงเรียนเช่นนี้ไว้ในนวนิยายของเขา ที่เด่นชัดได้แก่ ในเรื่อง Go Down, Moses. และ Light in August. แต่มิได้กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ตัวละครไปโรงเรียนไว้ในนวนิยายเรื่องใด ๆ เพียงแต่กล่าวว่ารัฐบาลยังเล็งเห็นความสำคัญในด้านการศึกษาของคนผิวดำเท่านั้น

สถานภาพทางเศรษฐกิจของคนผิวดำ

สภาพที่อยู่อาศัยเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถบอกฐานะทางเศรษฐกิจได้จากการศึกษาพบว่า คนผิวดำต้องอาศัยกระท่อมผุพังเก่าแก่ และป่าเขาเป็นที่อยู่อาศัยหลังจากที่ได้รับเสรีภาพได้แก่ ตัวละครในเรื่อง The Unvanquished. พวกที่มีรายได้เล็กน้อยจากการทำงานหนักก็สามารถเช่าที่ดินและบ้านจากคนผิวขาวอยู่ได้แก่ ไรเคอร์ ใน Go Down, Moses. ลูคัส และมอลลี่ โบแฮมป์ ใน Intruder in The Dust. คนผิวดำไร้ที่อยู่อาศัยเป็นคนพเนจรได้แก่ โจ คริสต์มาส ใน Light in August. นอกเหนือจากนี้ก็จะมีคนผิวดำอื่น ๆ ที่อาศัยอยู่รวมกันในบ้านที่เรียกกันว่า ย่านคนดำ (Freedman Town) เป็นสถานที่แออัด และไม่มีสาธารณูปโภคให้ด้วยได้แก่ ย่านคนดำในเรื่อง Light in August. และ Intruder in The Dust.

ลักษณะอาชีพ ความก้าวหน้า และรายได้ เป็นเครื่องชี้บอฐานะทางเศรษฐกิจ อาชีพส่วนใหญ่ของคนผิวดำ เป็นอาชีพชั้นต่ำที่ไม่ต้องการผู้มีความรู้ และทักษะ แต่ต้องการบุคลิกที่แข็งแรง และพร้อมที่จะเสี่ยงกับความตายตัวละครผิวดำที่มีอาชีพนี้ได้แก่ โจ คริสต์มาส ใน Light in August. ไรเคอร์ ใน Go Down, Moses. นอกจากนี้แล้วคนผิวดำก็มีอาชีพเป็นคนรับใช้คนผิวขาว ซึ่งเป็นอาชีพที่มีคนผิวดำทำมากเนื่องจากคนผิวดำไม่มีความรู้ และตนเองเคยรับใช้คนผิวขาวมาตั้งแต่ตอนเป็นทาสได้แก่ ลูวีนีย์ โจบี ลูซ และริงโก ใน The Unvanquished. พาราลี่ ใน Intruder in The Dust.

จากการศึกษาพบว่าสถานภาพทางเศรษฐกิจของคนผิวดำตกต่ำมากใกล้เคียงกับสถานภาพทางสังคม เนื่องจากตัวละครผิวดำส่วนใหญ่เป็นคนยากจน และजरจัด อาชีพที่ทำแต่ละอาชีพให้รายได้น้อย เสี่ยงอันตรายและไม่มีความก้าวหน้าสภาพที่อยู่อาศัยเสื่อมโทรม แออัด และปราศจากไฟฟ้า น้ำประปา

อภิปรายผล

จากการศึกษางานประพันธ์ของวิลเลียม ฟอล์คเนอร์ผู้วิจัยเห็นว่าฟอล์คเนอร์ได้กล่าวถึงปัญหาของคนผิวดำอย่างตรงไปตรงมา โดยไม่มีการแต่งเติมใด ๆ เป็นการเสนอปัญหาในแง่ของนักประพันธ์ผิวขาวที่มองคนผิวดำด้วยความเป็นกลาง มิได้เอนเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะฟอล์คเนอร์เป็นชาวใต้โดยกำเนิด และเกือบตลอดชีวิตของเขาได้รับฟังและรู้เห็นเรื่องราวมากมายของคนผิวดำ อีกทั้งยังมีพี่เลี้ยงนางนมที่เคยเป็นทาสมาก่อน จึงทำให้ฟอล์คเนอร์ได้รู้จักคนผิวดำในแง่มุมที่คนผิวขาวมิได้แลเห็น หรือไม่พยายามที่จะมองเห็น

ปัญหาเรื่องผิวกับการยอมรับเป็นเรื่องใหญ่ที่คนผิวดำจะแก้ปัญหาด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่งให้เด็ดขาดลงไปได้ นอกเสียจากว่าคนทั้งสองสีผิวจะได้มองตนเอง แล้วก้าวมายืนอยู่ในจุดที่จะประนีประนอมต่อกันได้เท่านั้น

ตัวละครผิวดำแต่ละตัวของฟอล์คเนอร์มีทั้งดี และเลว เมื่อได้ติดตามวิถีชีวิตของตัวละครเหล่านี้ไปจะรู้สึกเหมือนเขาเป็นคนผิวดำจริง ๆ คนหนึ่งที่มีพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ตัวละครผิวขาวก็แสดงออกตามแบบฉบับจริงของคนผิวขาวกล่าวคือ ตัวละครผิวขาวส่วนใหญ่จะมีอคติกับคนผิวดำ มีอยู่บ้างที่ในบางครั้งคนผิวขาวเห็นความคั่งค้างของคนผิวดำ และยอมรับเฉพาะข้อนั้นเท่านั้นเอง

กลวิธีที่ฟอล์คเนอร์ใช้ในนวนิยายของเขานั้นทำให้ผู้อ่านเห็นภาพรวมของตัวละครแต่ละตัว นักเขียน และนักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียงของคนผิวดำ เช่น ราล์ฟ เอลิสัน (Ralph Ellison) ยังต้องยอมรับ และยกย่องให้ฟอล์คเนอร์เป็นนักประพันธ์ผิวขาวที่เป็นตัวแทนของคนผิวดำเสนอสิ่งที่ปัญหา

ที่แท้จริงระหว่างผิว ในลักษณะที่ทั้งคนผิวขาว และคนผิวดำต้องทำใจให้เป็นกลางกับสิ่งที่ฟอล์คเนอร์ เขียนถึงคนทั้งสองสีผิว

สถานภาพทางสังคมของคนผิวดำในนวนิยายทั้ง 5 เรื่องของฟอล์คเนอร์แตกต่างกันตามกาลเวลา แต่ความรู้สึกละอาย และไม่ยอมรับคนผิวดำยังคงมีลักษณะเช่นเดิมเพียงแต่ลดความเข้มข้น ในอคติของคนผิวขาวลงบ้างเท่านั้นตัวละครผิวดำของฟอล์คเนอร์มีทั้งที่เป็นทาส และได้รับการปลดปล่อยเป็นชนอเมริกันผิวดำตามกฎหมาย ตัวละครทาสเองยังมีสถานภาพการเป็นทาสที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ตัวละครทาสในนวนิยายเรื่อง Absalom, Absalom! เป็นทาสที่มีลักษณะแบบเดียวกับ สัตว์ใช้งาน ตัวละครผิวขาวได้ทาสเหล่านี้มาด้วยการล่าแบบที่ล่าสัตว์ป่า และได้ทาสหญิงผิวดำมา เช่นเดียวกับวิธีการคัดเลือกพันธุ์สัตว์เลี้ยงเช่น ม้า หรือ ลา เป็นต้น หากพิจารณาสถานภาพทางสังคมจากประวัติศาสตร์ของทาสผิวดำในอเมริกา ในช่วงแรก ๆ ที่มีการค้าทาสแล้วจะพบว่านวนิยายเรื่องนี้มิได้เสนอเรื่องราวของทาส และนายทาสเกินความจริงเลยแต่ตัวละครทาส และนายผิวดำ ในเรื่อง The Unvanquished. แตกต่างจากตัวละครในเรื่อง Absalom, Absalom! โดยสิ้นเชิง คือทาสในนวนิยายเรื่องนี้อยู่กับครอบครัวผิวขาวมาเป็นเวลานานจนมีฐานะเป็นคนรับใช้มากกว่าเป็นทาส นายผิวดำก็ยอมรับทาสโดยยินยอมให้โต้แย้งแสดงความคิดเห็นได้ในบางกรณี แม้ว่าจะไม่มีสิทธิเสมอภาคเท่ากับคนผิวขาวก็ยังได้รับอนุญาตให้ไปไหนมาไหนได้ราวกับไม่ใช่ทาส สำหรับทาสในเรื่อง Go Down, Moses. เป็นทาสรุ่นก่อนทาสในนวนิยายทั้งสองเรื่องที่กล่าวมาแล้ว นานกว่า 50 ปี แต่นายทาสก็ยังเป็นบุคคลที่ทันสมัยในความคิดเรื่องการปลดปล่อย โดยนายทาสพยายามให้ทาสได้รู้จักกับเสรีภาพที่พวกเขาอาจได้รับสักวันหนึ่งในอนาคตด้วยการให้ทาสได้ออยู่แบบไม่ถูกกักขังไม่มีการล่ามโซ่ หรืออยู่กันเองตามลำพังโดยไม่มียาหรือนั่นเอง

ภายหลังปี ค.ศ. 1865 อันเป็นปีที่สิ้นสุดสงครามกลางเมือง โดยฝ่ายใต้เป็นฝ่ายพ่ายแพ้สงครามนั้น รัฐบาลภาคเหนือก็ได้ออกกฎหมายหลายฉบับเพื่อคุ้มครองคนผิวดำจากการถูกรังเกียจเหยียดผิว รวมถึงความพยายามที่จะดึงเอาคะแนนเสียงของคนผิวดำไปสนับสนุนพรรคการเมืองของภาคเหนือคือ พรรครีพับลิกันด้วยนวนิยายเรื่อง The Unvanquished. ได้กล่าวถึงสถานภาพทาง

ด้านนี้ของคนผิวดำไว้ชัดเจนมาก คนผิวดำไม่มีโอกาสที่จะได้ดำเนินชีวิตตามสิทธิที่ได้รับจากรัฐธรรมนูญ คนผิขาวภาคเหนือเรียกร้อง และทวงบุญคุณที่ได้ช่วยให้คนผิวดำมีเสรีภาพโดยขอคะแนนเสียงเป็นเครื่องแลกเปลี่ยน ส่วนคนผิขาวภาคใต้ก็คึกกัน และข่มขู่มิให้คนผิวดำไปลงคะแนนจนไม่มีคนผิขาวคนใดสนใจที่จะให้ความช่วยเหลือในด้านอื่น ๆ เช่น ที่อยู่อาศัยที่กินหากิน หรือด้านการศึกษา คนผิวดำต้องช่วยตัวเองโดยการไปอาศัยอยู่ตามป่าเขาและรอความช่วยเหลือจากคนผิขาวใจบุญบางคน หรือไม่ก็ใช้วิธีปล้นจี้เอาจากคนผิขาวเป็นเหตุให้คนผิขาวเพิ่มความเกลียดชังคนผิวดำมากขึ้น โดยกล่าวว่าคนผิวดำเป็นคนเลวโดยสายเลือด ด้วยเหตุนี้เองถ้าคนผิวดำคนใดทำความผิดแม้เพียงเล็กน้อยคนขาวก็จะถือเอาเป็นสาเหตุที่ใหญ่โตเพื่อฆ่าคนผิวดำเสีย ลักษณะเช่นนี้กล่าวไว้ชัดเจนในนวนิยายเรื่อง Light in August. และ Go Down, Moses. ตัวละครผิวดำในนวนิยาย 2 เรื่องนี้มีปัญหาจากครอบครัวเหมือนคนผิวดำเกือบทุกคนได้แก่ ปัญหาครอบครัวแตกแยกอันเป็นปัญหาพื้นฐานที่ทำให้วัยรุ่นไม่ว่าเชื้อชาติใดกลายเป็นอาชญากรได้เช่นเดียวกัน แต่สำหรับคนผิวดำแล้วยังถูกแรงบีบคั้นจากสังคมแวดล้อมทำให้คนผิวดำบางคนหาตนเป็นคนเลวเพื่อประทศประทชนสังคม หรือเพื่อจะโต้แย้งกับคนผิขาวบ้าง ผลที่ตามมาก็คือ คนผิวดำจะถูกศาลประชาชนผิขาวพิพากษาให้ตายอย่างทารุณ เป็นที่น่าสังเกตว่าเรื่อง Intruder in The Dust. นั้น ตัวละครผิวดำเริ่มพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเอง ไม่ยินยอมให้คนผิขาวฆ่าได้ตามอำเภอใจเหมือนตัวละครผิวดำในเรื่องอื่น ๆ ความพยายามที่จะพิสูจน์ให้คนผิขาวเห็นคุณค่าแห่งความเป็นคนของคนผิวดำ ทำให้คนผิขาวได้ย้อนมองตนเองบ้างพร้อมกับหยุดการกระทำป่าเถื่อนไว้ สถานภาพของคนผิวดำในนิยายเรื่องนี้จึงดีขึ้นกว่าในเรื่องอื่น ๆ มาก

ในด้านการศึกษาของคนผิวดำนั้นในเรื่อง Light in August. และ Go Down, Moses. กล่าวว่ามิมีโรงเรียนให้คนผิวดำเรียน แต่ตัวละครผิวดำในนวนิยายทั้ง 2 เรื่องไม่มีโอกาสไปเรียนหนังสือ เนื่องจากเป็นคนยากจน ไม่มีบิดา มารดาจึงต้องหาเลี้ยงชีพตนเอง แต่ยังมีโรงเรียนประเภทหนึ่งที่คนผิวดำสามารถไปเรียนได้คือ โรงเรียนศาสนาวันอาทิตย์ในเรื่อง Intruder in The Dust. มีตัวละครเด็กผิวดำได้ไปเรียนเพียงคนเดียว ตัวละครอ่านออกเขียนได้บ้างก็เนื่องมาจาก

มีคนผิวขาวสอนให้โดยใจเมตตา หรือโดยมีความรู้สึกว่าจะต้องช่วยเหลือคนผิวดำเพราะตนเองคือตัวแทน
ของพระเจ้า

การที่คนผิวดำไม่ได้เรียนหนังสือทำให้คนผิวดำไม่มีโอกาสที่ดีและมีรายได้สูง ในเรื่อง
Go Down, Moses. และ Light in August. คนผิวดำต้องทำงานที่หนักและมีรายได้น้อย
เช่น งานโกยขี้เลื่อยที่ต้องก้ม และเงยตลอดทั้งวัน และงานบางอย่างเป็นงานที่มีรายได้พอประมาณ
แต่ก็เสี่ยงอันตรายมาก เช่นงานเคลื่อนย้ายขุยมะพร้าวเป็นต้น ในเรื่อง Intruder in The Dust.
คนผิวดำไม่ต้องทำงานหนัก และเสี่ยงอันตรายมากก็จริง แต่เป็นงานที่ท้าทายที่คนผิวดำเท่านั้นเต็มใจ
ทำ เช่น งานขักรองเท้า งานปักฝุ่นเสื้อผ้านที่ไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ และงานส่งหนังสือตามบ้าน
เป็นต้น

ตัวละครผิวดำทุกตัวในนวนิยายมิได้ใช้ความรุนแรงต่อสู้กับคนผิวขาวเพื่อให้สถานภาพทาง
สังคม และเศรษฐกิจของตนเองดีขึ้น แต่คนผิวดำต่อสู้โดยใช้ขันติเพื่อให้คนผิวขาวได้เห็นว่าคนผิวดำ
ก็เป็นคนเช่นเดียวกันกับคนผิวขาวมีทั้งคนผิวดำที่ดี และคนผิวดำที่เลว การต่อสู้ด้วยวิธีนี้ต้องใช้เวลา
และความอดทนเป็นอย่างมาก จนทำให้มีนักเขียน และนักวิจารณ์หลายคนกล่าวว่าฟอล์คเนอร์มิได้
เข้าใจคนผิวดำเลยทั้ง ๆ ที่เป็นคนภาคใต้โดยแท้

ผู้วิจัยมีความเห็นว่างานเขียนของฟอล์คเนอร์น่าจะมีส่วนเป็นอย่างมากที่จะทำให้ทั้งคน
ผิวขาว และคนผิวดำหยุดความรุนแรงที่กระทำต่อกัน แล้วพิจารณาพฤติกรรมของตนเอง แล้วหันหน้า
มาพูดคุยกันถึงวิธีการที่จะแก้ปัญหาระหว่างผิว และรู้วิธีการที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติ งานเขียนของ
ฟอล์คเนอร์อาจช่วยให้คนผิวขาวได้รู้จักตนเองและเข้าใจคนผิวดำมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็จะช่วย
ให้คนผิวดำได้ย้อนมองตนเอง เพื่อปรับปรุงตนเองให้อยู่ในสังคมคนผิวขาวได้ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหาของคนผิวดำในอเมริกายังคงเป็นปัญหาที่น่าสนใจดังนี้น่าจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบทัศนะของนักเขียนอื่น ๆ ที่มีต่อคนผิวดำ
2. ชื่อนวนิยาย และตัวละครของฟอล์กเนอร์มักจะเกี่ยวพันกับศาสนาน่าจะได้มีการศึกษาแนวคิด และทัศนะในด้านศาสนาบ้าง
3. ฟอล์กเนอร์กล่าวถึงความสำคัญของแผ่นดินบ้านเกิดของเขาไว้ในนวนิยายหลายเรื่องดังนี้น่าจะได้มีการศึกษาแนวคิดในเรื่องนี้บ้าง
4. ผู้วิจัยเห็นว่าฟอล์กเนอร์เป็นนักประพันธ์ผู้ซึ่งใช้ภาษาที่ยากและประกอบไปด้วยการขยายข้อความมากมาย ดังนี้น่าจะได้มีการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้างของภาษา ในนวนิยายของฟอล์กเนอร์บ้าง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, 2518.
- คัลลิโอ, เดวิด พี. ระบบการเมืองอเมริกา. แปล และเรียบเรียงโดย สุจิต บงกกลการ.
กรุงเทพฯ : สมาคมสังคมศาสตร์, 2513.
- คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. สงครามผิว : ประมวลจากรายการเพื่อนนอนทางวิทยุ พระนคร :
บรรณาการ, 2511.
- ครือหนึ่ง, ฟิลลิป ที. ไม่ยอมแพ้แก่โชคชะตา แปล และเรียบเรียงโดย แกมสุข - สุรัตน์
นุมนนท์. กรุงเทพฯ : สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย, 2515.
- ฉันทนา ไชยชิต. งานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2523.
- ไซเวล โธมัส. "กลุ่มเชื้อชาติในอเมริกาที่ประกอบกันเข้าเป็นสังคม," เสรีภาพ. 57 :
2 - 6, 1982.
- ทัศนียา สุปรีชากร. ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาประวัติศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2526.
- บรูเนอร์, คับเบิลยู ริชาร์ด. นักการเมืองผิวดำ แปล และเรียบเรียงโดย ทักษิณา สนวนานนท์.
กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, 2516.
- ประสาธ หลักศิลา. สังคมมนุษย์ในด้านพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2514.
- ไพฑูรย์ เครือแก้ว. ลักษณะสังคมไทย. พระนคร : โรงพิมพ์เลียงเชียงจงเจริญ, 2513.
- ไพฑูรย์ พงศบุตร และวิลาสวงษ์ นพรัตน์. ประวัติศาสตร์สังเขปของสหรัฐอเมริกา ตอน 2.
กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา, 2516.
- สมุภพ จันทรประภา. "กระเบื้องจะเฟื่องฟูลอย," สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. 11(46) : 15,
28 และ 45, พฤษภาคม 2508.

สมร นิตินันท์ประภาค. ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ. 1865 - 1945 ยุคหลังสงคราม

กลางเมือง - สงครามโลกครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

สถิต นิยมญาติ. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : โอเคียนส์โตร์, 2524.

สุพัตรา สุภาพ. สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2516.

อรสา รอดบำรุง. "การแสวงหาตนเอง" ของนิโกรในงานประพันธ์ของ เจมส์ บอลด์วิน

ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

อัครสำเนา.

อัมมพันธ์ จัทรากม. ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง,

2520.

Billingsley, Andrew. Black Families in White America. New Jersey : Prentice-Hall, 1968.

Blake, Nelson Manfield. Novelists' America : Fiction as History, 1910 - 1940. Syracuse : Syracuse University Press, 1969.

Bone, Robert A. The Negro Novel in America. 3rd ed., New Haven : Yale University Press, 1966.

Brawley, Benjamin. A Social History of American Negro. New York : The McMillan Company, 1921.

Brooks, Cleanth. William Faulkner : First Encounters. New Haven : Yale University Press, 1983.

Bryer, Jackson R. Fifteen Modern American Authors. North Carolina : Duke University Press, 1969.

Cowley, Malcolm. The Portable Faulkner. New York : The Viking Press, 1966.

Davis, George A. and Donaldson O. Fred. Blacks in the United States : A Geographic Perspective. Illinois : Houghton Mifflin, 1975.

Davis, Thadious Marie. "Faulkner's Negro : Art and Southern Context," Dissertation Abstracts. 44 : 3061-A, April, 1984.

- Ellison, Ralph. "Twentieth-Century Fiction and the Black Mask of Humanity," in Images of the Negro in American Literature. edited by Seymour L. Gross and John Edmund Hardy. p. 115 - 131. Chicago : The University of Chicago Press, 1969.
- Faulkner, William. Absalom, Absalom! New York : Modern Library, 1964.
- _____. Go Down, Moses. Chatto and Windus : Penguin Books, 1985.
- _____. Intruder in The Dust. Chatto and Windus : Penguin Books, 1982.
- _____. Light in August. New York : Randomouse, 1932.
- _____. The Unvanguished. Chatto and Windus : Penguin Books, 1965.
- Foote, Shelby. "Faulkner's Depiction the Planter Aristocracy," in The South and Faulkner's Yoknapatawpha. edited by Evans Harrington and Ann J. Abodic, Jackson, p. 51. Mississippi : The University Press of Mississippi, 1977.
- Ford, Margaret Patricia and Suzanne Kincaid. Who's Who in Faulkner. Louisiana State : Louisiana State University Press, 1963.
- Frazier, Flankin E. Black Bourgeoise. Glence : Free Press, 1957.
- Gayle, Addison, Jr. "Amistad 1," in Modern American Literature. edited by Dorothy Nyren, V.IV : 158. New York : Frederic Unger, 1976.
- Guthrie, Robert V. Being Black : Psychology - Sociology Delemmas. San-Francisco : Canfield Press, 1970.
- Hagopian, John V. "Absalom, Absalom! and the Negro Question," in Contemporary Literary Criticism. edited by Carolyn Riley, V.III : 154. Michigan : Gale Research Company Book Tower, 1975.
- Halleck, Reuben Post. History of American Literature. New York : American Book, 1977.
- Howe, Irving. William Faulkner : A Critical Study. New York : Vintage Books, 1962.
- Kain, John F. "Introduction," in Race and Poverty : The Economic and Discrimination. edited by John F. Kain, p. 7 - 8. New Jersey : Prentice, 1969.

- Katz, William Loren. Eye Witness : The Negro in American History. New York : Pitman, 1967.
- Lanza, Michael Lawrence. "The Southern Homestead Act," Dissertation Abstract. 45 : 278-A, July, 1984.
- Lawson, Lewis A. "William Faulkner (1897 - 1962)," in Contemporary Literary Criticism. edited by Dorothy Nyren, V.III : 174 - 175. Michigan : Gale Research, 1975.
- Life, Leonard and James F. Light. The Modern Age Literature. New York : Holt Rinehart and Winston, 1976.
- Magill, Frank N., ed. Masterplots. New Jersey : Salem Press, 1976.
- Margaret, Van A. Dictionary of Literary Biography. V.II. Michigan : Clark Book, 1982.
- Matthews, George Christopher. "Subjects and Shadows : Images of Black Primitives in Fiction of the 1920's," Dissertation Abstracts. 39 : 287-A, July, 1982.
- Meltzer, Milton. In Their Own Words : A History of American Negro. New York : Thomas J. Crowell, 1965.
- Milano, Paolo. "Faulkner in Crisis," in Dictionary of Literary Biography. edited by Van A. Margaret, V.II : 176 - 178. Gale Research, 1982.
- Minter, David L. William Faulkner : His Life and Work. Baltimore : John Hopkins University Press, 1980.
- Myrdal, Gummar. "The Dilemma of the American Negro," in Society Around The World. edited by Howard Becker, p. 647 - 661. New York : The Dryden Press, 1953.
- O'Conner, William Van. Seven Modern American Novelists. New York : A Minter Book, 1964.
- Park, Robert E. Race and Culture. New York : Free Press of Glence, 1964.
- Persons, Stow. American Minds : A History of Ideas. New York : Robert E. Krieger, 1975.
- Roboteau, Robert J. Slave Religion. New York : Oxford University Press, 1978.

- Sheatsley, Paul B. "White Attitude Toward the Negro," in Race and Poverty. edited by John F. Kain, p. 128 - 138. New Jersey : Prentice Hall, 1964.
- Silberman, Charles E. Crisis in Black and White. New York : A Vintage Book, 1964.
- Sisney, Mary Frances. "Black Fiction, To Dominate or Not To Dominate. A Comparative and Rhetorical Study of Native Son, Invisible Man, The Man Who Cried I Am, Intruder in The Dust, and The Confession of Not Turner," Dissertation Abstracts. 42 : 4045-A, January, 1980.
- Slataff, Walter J. Quest for Failure : A Study of William Faulkner. New York : Cornell University Press, 1961.
- Stewart, William A. "Understand Black Language," in Black Americans. edited by John F. Szwed, p. 130 - 140. Washington D.C. : Forum Lecture, 1970.
- Stuckey, W.J. Pulitzer Prize's Novel. Norman : University Press of Oklahoma, 1966.
- Trilling, Leonard. "McCaslin of Mississippi," in Dictionary of Literary Biography. edited by Van A. Magaret, V.II : 171 - 173. Michigan : Gale Research, 1982.
- Vickery, Olga W. The Novels of William Faulkner : A Critical Interpretation. Louisiana : Louisiana State University Press, 1964.
- Wager, Willis. American Literature. New York : New York University Press, 1968.
- Weaver, Robert C. "The Negro Ghetto," in The Making of Black America. edited by August Meier, V.III : 165 - 179. New York : Atheneum, 1969.
- Wilkerson, Doxey A. "The Negro School Movement in Virginia : from Equality to Integration," in The Making of Black America. edited by August Meier, V.III. New York : Atheneum, 1969.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นางระเบียบ (โกชนสมบูรณ์) สันตติวงศ์ไชย
วัน เดือน ปี เกิด	24 พฤษภาคม 2498
สถานที่เกิด	อ.บ้านแหลม จ.เพชรบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	3-4 หมู่ที่ 11 ต.คลองค่าน อ.บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10550
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบางบ่อวิทยาคม อ.บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560
ประวัติการศึกษา	2514 มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ 2516 มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ 2517 ป.ป. จากวิทยาลัยครูเพชรบุรี 2518 ป.กศ.สูง จากวิทยาลัยครูเพชรบุรี 2521 กศ.บ. ภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2532 กศ.ม. ภาษาอังกฤษ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร